

DRU

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก.
ตารางข้อมูล

ตารางข้อมูล

ตารางภาคผนวกที่ 1.1 แสดงการจัดชั้นของพืชในการรับประกันภัยจากลูกเห็บในเท็กซัส ปี 2506

ชั้นของพืช	ชื่อ พืช	ครรชนีอัตรา เบี้ยประกัน
A	ข้าวสาลี และธัญพืชต่างๆ เช่น ข้าวบาเล่ต์ ข้าวโอ๊ต ข้าวไรท์ เป็นต้น	100
B	สั้ม มะเขือเทศ ดอกทานตะวัน	65
C	ข้าวโพด flax	67
D	ข้าวฟ่าง	28
E	ถั่วลิสง, หัวผักกาดแดง	26
F	พืชที่ปลูกไว้สำหรับเลี้ยงสัตว์	33
G	ถั่วต่างๆ	106
H	พืชที่ปลูกไว้เพื่อเอาเมล็ด เช่น ALFALFA, BLUE GRASS CLOVER เป็นต้น	130
I	แตงกวา แคนตาลูป ฟักทอง แตงไทย เป็นต้น	196
L	ฝ้าย (LONG STAPLE)	ไม่ได้กำหนดไว้แน่นอน
S	ฝ้าย (SHORT STAPLE)	ไม่ได้กำหนดไว้แน่นอน

ตารางภาคผนวกที่ 1.2 แสดงเบี้ยประกันพื้นฐาน

เบี้ยประกันพื้นฐาน มีอัตราดังนี้

จังหวัด (Country)	เขต	คุ้มครองเต็มตามจำนวนทุน ประกัน			คุ้มครอง 90% ของทุนประกัน		
		ชั้น A	ชั้น B	ชั้น C	ชั้น A	ชั้น B	ชั้น C
Adair	6	30	44	57	21	31	41
Adane	6	30	44	57	21	31	41
Allamaku	4	25	36	46	17	25	33
Appanoose	1	17	22	29	12	15	19
Audubon	6	30	44	57	21	31	41
Benton	2	20	27	35	13	18	24
Black Hawk	2	20	27	35	13	18	24
Boone	2	20	27	35	13	18	24
Bremer	2	20	27	35	13	18	24
Buchanan	2	20	27	35	13	18	24
Buena Vista	6	30	44	57	21	31	41
Butler	2	20	27	35	13	18	24

ตารางภาคผนวกที่ 1.3 แสดงส่วนลดและการตัดเบี้ยประกัน

% ของความเสียหายที่เกิดขึ้น	% ของส่วนลด
0 – 40	10
41 – 45	9
46 – 50	8
51 – 55	7
56 – 60	6
61 – 65	5
66 – 70	4
71 – 75	3
76 – 80	2
81 – 85	1
86 – 100	0

ตารางภาคผนวกที่ 1.4 แสดงพื้นที่การเกษตรเสียหายจากน้ำท่วม

หน่วย : ไร่

รายการ	2537/36	2538/39	2539/40	2540/41	2541/42
1. จำนวนตำบล(แห่ง)	659	5,293	4,940	2,440	463
2.จำนวนเกษตรกร(คน)	78,739	981,070	964,994	322,403	91,097
3.จำนวนพื้นที่เสียหาย(ไร่)	894,270	12,393,876	11,239,129	3,211,855	922,024
3.1 ข้าว(ไร่)	784,790	10,640,297	9,248,642	2,371,529	733,071
3.2 พืชไร่(ไร่)	81,030	788,980	966,176	118,460	130,261
3.3 พืชผัก(ไร่)	7,610	172,393	289,215	39,906	31,508
3.4 ผลไม้/ไม้ยืนต้น(ไร่)	4,160	625,982	505,040	586,770	26,914
3.5 อื่นๆ	15,680	166,224	230,056	95,190	270

แหล่งที่มา: ศูนย์ปฏิบัติการช่วยเหลือเกษตรกรผู้ประสบภัยธรรมชาติ กรมส่งเสริมการเกษตร

ตารางภาคผนวกที่ 1.5 แสดงพื้นที่การเกษตรเสียหายจากภัยแล้ง

หน่วย :ไร่

รายการ	2532/33	2534/35	2535/36	2538/39	2541/42
1. จำนวนตำบล(แห่ง)	930	828	2,174	148	164
2.จำนวนเกษตรกร(คน)	2,212,048	210,780	463,632	38,231	48,709
3.จำนวนพื้นที่เสียหาย(ไร่)	3,276,411	3,700,054	6,705,387	456,273	416,77
3.1 ข้าว(ไร่)	2,212,048	1,326,506	4,612,219	426,744	377,070
3.2 พืชไร่(ไร่)	914,308	2,310,614	1,151,982	14,312	37,408
3.3 พืชผัก(ไร่)	7,582	8,876	9,702	1,496	24
3.4 ผลไม้/ไม้ยืนต้น(ไร่)	10,748	1,316	97,960	1,197	2,275
3.5 อื่นๆ	131,723	52,742	833,494	12,524	-

แหล่งที่มา: ศูนย์ปฏิบัติการช่วยเหลือเกษตรกรผู้ประสบภัยธรรมชาติ กรมส่งเสริมการเกษตร

ตารางภาคผนวกที่ 1.6 แสดงพื้นที่ความเสียหายจากสาเหตุอื่นๆ ในปี 2540

หน่วย : ไร่

รายการ	จากฝนทิ้งช่วง (2540)	วาตภัยและลูกเห็บ (2540)	วาตภัย (2539)	วาตภัย (2540)
1.จำนวนตำบล(แห่ง)	-	-	63	-
2. จำนวนเกษตรกร(คน)	600,469	3,592	4,473	-
3. จำนวนพื้นที่เสียหาย(ไร่)	9,140,822	21,731	4,388	32,785
3.1 ข้าว(ไร่)	3,059,505	11,566	401	523
3.2 พืชไร่(ไร่)	5,917,172	3,413	220	2,211
3.3 พืชผัก(ไร่)	140,028	931	799	23,953
3.4 ไม้ผล/ไม้ยืนต้น(ไร่)	21,340	3,004	2,978	5,950
3.5 อื่นๆ	2,770	2,817	391	148

แหล่งที่มา: ศูนย์ปฏิบัติการช่วยเหลือเกษตรกรผู้ประสบภัยธรรมชาติ กรมส่งเสริมการเกษตร

ภาคผนวก ข.
พระราชบัญญัติการประกันภัยเกี่ยวกับสหพันธรัฐฟิซ (แก้ไขเพิ่มเติม)
ของสหรัฐอเมริกา

พระราชบัญญัติการประกันภัยเกี่ยวกับสหพันธ์พืชซึ่งได้รับการแก้ไขเพิ่มเติม
7 ยู.เอส.ซี. 1501 อีที เอส อี คิว. บทที่ 36

การแก้ไขกฎหมายมหาชน 105-185 , วันที่ 23 มิถุนายน 1998 (112 ข้อมูลที่ 523)
“การประเมินค่าการวิจัยทางการเกษตร และ พระราชบัญญัติการปฏิรูปการศึกษา ปี 1998” (ซึ่งถูก
 จัดเส้นใต้)

การแก้ไขกฎหมายมหาชน 105-277, วันที่ 21 ตุลาคม 1998 (112 สดเลข 2681) “การรวบรวม
 ผลงานนิพนธ์เข้าด้วยกันและพระราชบัญญัติการจัดสรรเพิ่มเติมอย่างเร่งด่วน ปี 1999 – การแบ่งแยก
 หัวข้อเอ : การจัดสรรผลงานนิพนธ์เข้าด้วยกัน – การเกษตร การพัฒนาทางด้านท้องถิ่น องค์การ
 อาหารและยา และพระราชบัญญัติการจัดสรรทางด้านหน่วยงานราชการที่เกี่ยวข้องปี 1999”
 (ซึ่งโดดเด่น)

มาตรา 1501 หัวเรื่องย่อ ; การใช้กฎหมายอื่น

บทนี้ได้ถูกอ้างอิงในนามของ “พระราชบัญญัติการประกันภัยเกี่ยวกับสหพันธ์พืชผล
 เว้นแต่จะมีข้อกำหนดเป็นอย่างอื่นในหัวเรื่อง I-IV จะไม่มีผลถึงบทนี้ และกฎเกณฑ์ซึ่งได้ปรากฏ
 ในหัวข้อต่างๆ จะไม่ถูกชี้แจงรวมถึงบทนี้

มาตรา 1502 วัตถุประสงค์และคำจำกัดความ

(เอ) วัตถุประสงค์

วัตถุประสงค์ของบทนี้เพื่อส่งเสริมสวัสดิการแห่งชาติโดยการปรับปรุงความมั่นคง
 ทางเศรษฐศาสตร์ทางการเกษตร เข้าสู่ระบบการประกันภัยทางรัฐพืชและการจัดหา ซึ่งหมายความถึง
 การวิจัยและประสบการณ์ที่ช่วยเหลือในการวางแผนการก่อตั้งการประกันภัย

(บี) คำจำกัดความ

(1) “ขอบเขตที่การประกันภัยคุ้มครองถึงเพิ่มเติม” หมายความว่า โครงการของการคุ้มครอง
 การประกันทางรัฐพืชซึ่งได้จัดหาระดับของการคุ้มครองมากกว่าระดับที่มีอยู่ภายใต้การคุ้มครอง
 ความเสี่ยงต่อภัยพิบัติ

(2) “ผู้ประกันภัย” หมายความว่า ผู้ประกันภัยซึ่งได้รับการรับรองโดยสมาคม เพื่อที่จัดการ
 คุ้มครองการประกันภัยผู้ผลิต ซึ่งได้เข้าร่วมในโครงการการประกันภัยเกี่ยวกับสหพันธ์พืช ซึ่งได้
 ถูกกำหนดขึ้นภายใต้หัวข้อนี้

(3) “สภา” หมายความว่าถึง สภาของคณะกรรมการสมาคมซึ่งถูกกำหนดขึ้น ภายใต้มาตรา 1505 (เอ)

(4) “สมาคม” หมายความว่าถึง สมาคมการประกันภัยสหพันธ์พืชตามมาตรา 1503

(5) “กระทรวง” หมายความว่าถึง กระทรวงเกษตรแห่งประเทศสหรัฐอเมริกา

(6) “อัตราส่วน” หมายความว่าถึง อัตราส่วนของจำนวนทั้งหมดซึ่งได้จ่ายโดยสมาคมในฐานะค่าทดแทนภายใต้การประกันพืชที่เหมาะสมซึ่งในส่วนของเบี้ยประกันได้ถูกกำหนดขึ้นสำหรับค่าเสียหาย

(7) “รัฐมนตรี” หมายความว่าถึง รัฐมนตรีการเกษตร

(8) “ผลของการเปลี่ยนแปลง” หมายความว่าถึง ผลผลิตโดยเฉลี่ยสูงสุดต่อเอเคอร์หรือเทียบเท่า ซึ่งถูกพิจารณาโดยสมาคม ในกรณีที่ผู้ผลิตไม่สามารถ

(เอ) ได้รับการรับรองทางด้านการจัดเก็บเอกสารของการผลิต

(บี) นำเสนอการจัดเก็บรวบรวมเอกสารที่ได้รับการยอมรับโดยสมาคม หรือบริษัทประกันภัยโดยสมาคม

มาตรา 1503 สมาคมการประกันสหพันธ์พืช

เพื่อที่จะให้บรรล่วัตถุประสงค์ของหัวข้อนี้ ได้มีการคิดขึ้นโดยสมาคมในนามของ “สมาคมการประกันสหพันธ์พืช” สำนักงานใหญ่ของสมาคมจะถูกตั้งอยู่ในตำบลโคลัมเบีย แต่กรณีตัวแทนหรือสำนักงานสาขาจะอยู่ในที่ใดก็ได้ ในประเทศสหรัฐอเมริกาภายใต้กฎระเบียบซึ่งได้กำหนดขึ้นโดยสมาคม

มาตรา 1504 การเก็บกักเงินทุนของสมาคม

(เอ) การลงนามโดยประเทศสหรัฐอเมริกา

สมาคมจะมีการเก็บกักทุนที่ 500,000,000 ดอลลาร์ ซึ่งได้รับการลงนามโดยประเทศสหรัฐอเมริกา ในด้านการใช้จ่ายจะต้องได้รับการอนุมัติจากรัฐมนตรี

(บี) การจัดสรร

บุคคลผู้มีอำนาจในการจัดการเท่านั้นที่สามารถจัดสรรจำนวนในส่วนที่จำเป็นเพื่อวัตถุประสงค์ของการลงนามในการเก็บกักเงินทุนของสมาคม

(ซี) การปล่อยสินค้านำสู่เลขาธิการกองคลัง

ใบเสร็จรับเงินสำหรับการจ่ายเงินโดยประเทศสหรัฐอเมริกาเกี่ยวกับสินค้าจะถูกออกให้โดยสมาคมซึ่งยื่นต่อเลขาธิการกองคลังเพื่อใช้เป็นหลักฐาน ในการแสดงความเป็นเจ้าของ

(ค) การยกเลิกใบเสร็จรับเงิน

ภายใน 30 วัน นับตั้งแต่วันที่ 26 กันยายน 1980 เลขธิการกองคลังต้องยกเลิกใบเสร็จรับเงินเกี่ยวกับสินค้าของสมาคม โดยไม่ต้องทำการพิจารณาสำหรับใบเสร็จที่นำยื่น และต้องคืนใบเสร็จที่ถูกยกเลิกไปยังสมาคม

มาตรา 1504 เอ การเสนอขอทุนของสมาคม

การจ่ายเงินสำหรับค่าในการเก็บกู้เงินทุนในสมาคมการประกันสหพันธ์พืช จะทำให้เกิดผลการไหลเวียนของเงินทุน โดยสมาคมต้องทำในรูปเอกสารของกระทรวงการคลัง

มาตรา 1505 การจัดการของสมาคม

(เอ) การก่อตั้ง องค์ประกอบ และการแต่งตั้งของสภา

หน้าที่ในการจัดการของสมาคมจะถูกจัดให้อยู่ในส่วนของคณะกรรมการ ในด้านการดูแลของทางเลขานุการ โดยคณะกรรมการจะประกอบไปด้วยผู้ควบคุมดูแลสมาคม รัฐมนตรีด้านการเกษตร ซึ่งมีหน้าที่รับผิดชอบเกี่ยวกับโครงการการประกันสหพันธ์พืช ผู้อยู่ได้บังคับบัญชาของรัฐมนตรีด้านการเกษตรหนึ่งคน คณะกรรมการจะถูกแต่งตั้งขึ้นโดยเสียงทั้งหมดของเลขธิการกองคลัง หรือโดยความเห็นชอบของเลขานุการ ซึ่งในการนี้เลขานุการไม่สามารถเป็นสมาชิกของสภาได้ เลขานุการมีหน้าที่ในการแต่งตั้งผู้เชี่ยวชาญทางการเกษตร (หรือเรียกว่านักวิชาการทางการเกษตร) จำนวน 3 คน ซึ่งต้องไม่ใช่ลูกจ้างของรัฐบาลแห่งสหพันธ์ ทั้งต้องคัดสรรให้แน่ใจว่าบุคคลดังกล่าวมาจากหลากหลายพื้นที่ ในสหรัฐอเมริกาที่แตกต่างกัน อีกทั้งต้องมีความสนใจทางด้านการเกษตรที่หลากหลาย และต้องพร้อมที่จะเป็นตัวแทนของสภาได้ทุกเมื่อ

(บี) ตำแหน่งงาน

ตำแหน่งในสภา จะถูกกำหนดไว้มีจำนวนสมาชิก 4 คน ซึ่งต้องไม่ทำให้เสื่อมเสียต่อความสามารถในการจัดการของสมาคม และสมาชิกทั้งสี่นี้จะต้องตั้งเป็นองค์ประชุมขึ้น สำหรับการจัดการด้านธุรกิจของสภา

(ซี) ค่าตอบแทน

คณะกรรมการของสมาคมซึ่งถูกจ้างโดยกระทรวงจะไม่ได้รับค่าตอบแทนเพิ่มเติมสำหรับการบริการในฐานะกรรมการ แต่จะได้รับค่าใช้จ่ายในส่วนที่จำเป็น เช่น ค่าใช้จ่ายในการเดินทาง ค่าใช้จ่ายในการทำธุรกิจของสมาคม นอกตำบลโคลัมเบีย ส่วนคณะกรรมการของสมาคมซึ่งไม่ได้ถูกจ้างโดยรัฐบาลแห่งสหพันธ์ จะได้รับค่าตอบแทนสำหรับการบริการในฐานะกรรมการ โดยที่เลขธิการจะเป็นผู้พิจารณา แต่ไม่เกินกว่าอัตราสำหรับ เกรด จีเอส-18 ภายใต้

มาตรา 5332 ของหัวข้อที่ 5 เมื่อได้รับการจ้างอย่างถูกต้อง อีกทั้งค่าเดินทางและค่าดำรงชีพที่จำเป็น ตามมาตราที่ 5703 ของหัวข้อที่ 5

(ดี) ผู้บริหารของสมาคม

ผู้บริหารของสมาคมจะต้องเป็นหัวหน้าในการจัดการ ซึ่งมีความสามารถและอำนาจ ตามที่สภาได้มอบหมาย

มาตรา 1506 อำนาจทั่วไป

(เอ) ความต่อเนื่อง

สมาคมมีอำนาจบริหารจัดการด้วยตนเอง

(บี) ตราประจำสมาคม

สมาคมต้องมีตราประจำสมาคมเพื่อใช้ในการจัดการทางด้านกฎหมาย

(ซี) ทรัพย์สิน

สมาคมมีอำนาจจัดซื้อ หรือเช่า และถือครองทรัพย์สิน เพื่อความจำเป็นหรือเพื่อความสะดวก ในการดำเนินการทางด้านธุรกิจและจะต้องจัดการทรัพย์สินดังกล่าวอย่างเหมาะสม

(ดี) การฟ้องร้องคดี

ตามข้อกำหนดของมาตรา 1508 (เอ) ของหัวข้อนี้ สมาคมมีอำนาจฟ้อง และถูกฟ้องในนามของตนเอง แต่การยึดทรัพย์ หรือคำสั่งศาล หรือ กระบวนการที่คล้ายกัน จะไม่ถูกวินิจฉัยให้มีผลกระทบกระเทือนถึง สมาคม หรือทรัพย์สินของสมาคม ศาลแขวงแห่งสหรัฐอเมริกา และศาลแขวงโคลัมเบีย มีอำนาจพิจารณาคดีที่อาญาเขตโดยปราศจากข้อคัดค้าน การฟ้องร้องคดีใดกระทบกระเทือนถึงสมาคม คดีนั้นจะถูกนำขึ้นสู่ศาลแขวงโคลัมเบีย หรือศาลซึ่งโจทก์มีภูมิลำเนาในเขตศาล หรือเขตศาลที่มีการประกอบกิจการอยู่ในเขตศาล

(อี) กฎและระเบียบต่าง ๆ

สมาคมมีอำนาจในการกำหนดแก้ไข ยกเลิก กฎระเบียบต่าง ๆ ให้เหมาะสมกับวิธีการอันเกี่ยวกับการงานที่ได้จัดการอยู่

(เอฟ) การจัดการทางไปรษณีย์

สมาคมจะถูกบังคับให้ใช้การส่งทางไปรษณีย์ ในการจัดส่งประกาศสหรัฐอเมริกา เช่นเดียวกับองค์กรด้านการบริหารอื่นๆ ของรัฐบาล

(จ) ความช่วยเหลือ

สมาคมมีสิทธิได้รับความช่วยเหลือ โดยความเห็นชอบของสภา คณะกรรมการ หน่วยงาน ทางด้านการบริหารของรัฐบาลรวมถึงด้านการบริการ จะมีส่วนช่วยในการให้ข้อมูลข่าวสาร การบริการ สิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ

(เอช) การเก็บรวบรวมข้อมูล

สมาคมต้องเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อวัตถุประสงค์ของการจัดเก็บในด้านสถิติสำหรับการ ประกันผลิตภัณฑ์ทางการเกษตร

(ไอ) ค่าใช้จ่าย

สมาคมจะพิจารณาตามหลักเกณฑ์และความจำเป็นสำหรับค่าใช้จ่ายต่างๆ ภายใต้หัวข้อนี้ และวิธีการต่างๆ ตามข้อกำหนดที่เกี่ยวข้อง

(เจ) การจัดการในการเรียกร้องค่าเสียหาย

สมาคมมีอำนาจในการจัดการและกำหนดจำนวนค่าเสียหายในขั้นสุดท้าย

(เค) อำนาจอื่น ๆ

สมาคมมีอำนาจเท่าที่จำเป็นและเหมาะสม

(แอล) สัญญา

สมาคมมีอำนาจในการจัดการให้บรรลุผล และออกกฎระเบียบที่จำเป็นต่อการควบคุม ในเชิงธุรกิจซึ่งถูกพิจารณาโดยสภา

(เอ็ม) การรายงานข้อมูลที่แน่นอน

(1) บัญชีและหมายเลขบัตรประจำตัว

เนื่องจากสมาคมต้องการเงื่อนไขที่เหมาะสมในการเข้าร่วมโครงการการประกัน ภัยพืช การรายงานบัญชีและหมายเลขบัตรประจำตัวจึงเป็นที่ต้องการตามมาตรา 405 (ซี) (2) (ซี) (iii) ของหัวข้อ 42 และมาตรา 6109 (เอฟ) ของหัวข้อที่ 26

(2) การแจ้งให้ทราบของผู้ถือกรรมสิทธิ์ประกันภัย (ผู้เอาประกันภัย)

ผู้ถือกรรมสิทธิ์ประกันภัย ในแต่ละรายจะต้องแจ้งให้บุคคล หรือองค์กรทราบถึง การได้สิทธิเข้ารับประโยชน์ถึงความต้องการ และข้อกำหนดต่างๆ ภายใต้บทนี้

(3) การวิเคราะห์หลักเกณฑ์ในด้านสาระสำคัญ

ผู้บริหารของสมาคมต้องจัดให้ผู้ถือกรรมสิทธิ์ประกันภัย แจ้งให้ตนทราบภายใน เวลาและวิธีการที่กำหนดเกี่ยวกับชื่อผู้รับประโยชน์ในแต่ละราย หรือ การเข้าถึงสิทธิในการรับ ประโยชน์ดังกล่าว

(4) “การเข้ารับประกัน”

ตามวัตถุประสงค์ของหัวข้อนี้ “การเข้ารับประกัน” ต้องไม่น้อยกว่า 5 % ของผลประโยชน์ทั้งหมดของผู้ถือกรรมกรรมประกันภัย

(เอ็น) บทลงโทษ

(1) การแจ้งข้อมูลอันเป็นเท็จ

ถ้าบุคคลใดได้ตั้งใจและเจตนาที่จะแจ้งข้อมูลอันไม่เป็นความจริงต่อสมาคมหรือผู้รับประกันภัยซึ่งเกี่ยวกับโครงการการประกันภัย ภายใต้หัวข้อนี้ สมาคมต้องทำการต่อไปนี หลังจากการจัดเก็บประวัติบุคคลดังกล่าว

(เอ) กำหนดโทษค่าปรับในทางแพ่งไม่เกินกว่า 10,000 ดอลลาร์ ต่อบุคคล และ

(บี) ตัดสิทธิบุคคลนั้นจากการปกป้องความเสี่ยงจากภัยพิบัติ ในการจัดซื้อ หรือได้รับความช่วยเหลือทางด้านการประกันภัยเป็นระยะเวลาไม่เกินกว่า 2 ปี หรือหลังจากการได้รับผลกำไรเป็นระยะเวลาไม่เกินกว่า 10 ปี

(2) การกำหนดโทษ

ในการกำหนดโทษ ภายใต้หัวข้อนี้ สมาคมจะพิจารณาถึงลักษณะความรุนแรงในด้านการกระทำความผิด

(ไอ) การประมวลค่าสถิติ

(1) โครงการเกี่ยวกับอัตราส่วนของค่าเสียหายในวันที่ 1 ตุลาคม 1995

สมาคมต้องนำขั้นตอนการดำเนินการที่เหมาะสมมาปรับปรุงในการจัดเก็บค่าสถิติของการประกันสหพันธ์พืชภายใต้หัวข้อนี้ ให้มีความน่าเชื่อถือโดยโครงการวันที่ 1 ตุลาคม 1995 และภายหลังจากนั้น แต่อัตราส่วนของค่าเสียหายต้องไม่เกินกว่า 1.1 รวมถึง

(เอ) ริเริ่มการจัดเก็บเอกสารของประวัติการผลิตที่มีอยู่จริงให้เหมาะสมเพื่อที่จะทำการประเมินผลที่ได้รับของขอบเขตการคุ้มครองการประกันสหพันธ์พืช เพื่อให้ได้รับผลที่ถูกต้อง

(บี) ก่อตั้งในเขตการปกครองต่างๆ ถึงระดับการขยายในทางเลือกของการประกันพืชซึ่งตั้งอยู่บนพื้นฐานของผลที่ได้รับ ของพื้นที่ซึ่งอนุญาตให้ผู้ผลิตที่ได้ทำการประกันไว้ ได้มีสิทธิได้รับค่าทดแทนในกรณีความเสียหายเกิดขึ้นในพื้นที่ ที่เจาะจงของผู้ผลิตที่ได้ทำการประกันไว้

(ซี) ก่อตั้งข้อมูลซึ่งได้รับหมายเลขบัญชีและบัตรประจำตัวของผู้ผลิตที่ได้เข้าร่วม ซึ่งการใช้ประโยชน์จากข้อมูลดังกล่าวสำหรับผู้ที่มีความเสี่ยงสูงทางด้านสถิติ และผู้ผลิตที่ได้ทำการประกันไว้ ซึ่งไม่ได้มีประวัติในการจัดเก็บเอกสารอย่าง น้อย 4 ปี สำหรับประวัติในการผลิต เพื่อประเมินกระบวนการในการประกันภัย และเพื่อวัตถุประสงค์อื่นซึ่งกฎหมายได้อนุญาตให้กระทำได้ และ

(ค) นำมาตรการในด้านอื่นๆ ซึ่งได้รับการยอมรับโดยกฎหมายเพื่อที่จะปรับปรุงการประมวลค่าทางสถิติของโครงการการประกันสหพันธ์พืช โดยที่ความถูกต้องของการคุ้มครองยังคงอยู่ต่อไป

(2) โครงการเกี่ยวกับอัตราส่วนของค่าเสียหายในวันที่ 1 ตุลาคม 1998

สมาคมต้องนำการดำเนินการรวมถึงการกำหนดเบี้ยประกันที่พอเพียง โดยเท่าที่จำเป็นในการปรับปรุงการประมวลค่าทางสถิติของการประกันสหพันธ์พืช ภายใต้หัวข้อนี้ให้มีความน่าเชื่อถือโดยโครงการวันที่ 1 ตุลาคม 1998 และภายหลังจากนั้น โดยที่อัตราส่วนของค่าเสียหายจะไม่เกิน 1.075

(3) ระบบการจำแนกไม่ได้มาตรฐาน

สมาคมต้องนำระบบ รวมถึงวิธีการที่ถูกต้องและสอดคล้อง ในการนำไปใช้กับผู้ผลิตซึ่งได้ทำการประกันไว้

(พี) กฎระเบียบ

รัฐมนตรีและสมาคม ต่างเป็นผู้มีอำนาจในการออกกฎระเบียบซึ่งจำเป็นเพื่อนำไปใช้ให้เกิดการบรรลุผล

(คิว) ระบบการร่วมมือ

(1) ความเหมาะสม

สมาคมต้องดำเนินการอย่างรวดเร็วโดยมีผู้เตรียมการการประกันภัยซึ่งได้รับการอนุมัติให้มีส่วนร่วมในการวางระบบโครงการด้วยความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน

(2) การประกาศให้ทราบถึงปัญหาความร่วมมือ

สมาคมต้องแจ้งให้ทราบโดยทำเป็นลายลักษณ์อักษรถึงความผิดพลาดในการดำเนินการตามกฎระเบียบของสมาคม หรือกระบวนการในส่วนที่ผู้เตรียมการการประกันภัยมีหน้าที่ต้องรับผิดชอบ ซึ่งมีผลก่อให้เกิดหนี้ โดยต้องแจ้งให้ทราบภายใน 3 ปี นับแต่เวลาที่ความเสียหายได้เกิดขึ้น เว้นแต่ความเสียหายนั้นไม่ทราบแน่ชัดว่าเกิดขึ้นเวลาใด

(อาร์) การจัดซื้อเครื่องมือและผลิตภัณฑ์

(1) แนวทางของรัฐสภา

รัฐสภามีอำนาจในการประเมินค่าเครื่องมือและผลิตภัณฑ์ทั้งหมดโดยคิดจากราคาสินค้าภายในประเทศที่สร้างขึ้นโดยชาวอเมริกัน และสมาคมเป็นผู้มีอำนาจในการจัดซื้อโดยใช้เงินกองทุน

(2) หมายเหตุในการจัดซื้อ

ในการจัดหา หรือความช่วยเหลือทางการเงิน หรือ การเข้าทำสัญญา หรืออำนาจในการจัดซื้อเครื่องมือ และผลิตภัณฑ์ เพื่อให้สำเร็จตามวัตถุประสงค์ในหัวข้อนี้ สมาคมต้องเตรียมการในการทำบัญชีงบดุล ซึ่งทำขึ้นในย่อหน้า (1)

(เอส) กระบวนการขั้นตอนการตรวจสอบ

(1) ขั้นตอนเมื่อมีการเรียกร้อง - สมาคมต้องกำหนดวิธีการในการจัดหาหน่วยงานที่แน่นอนอันเกี่ยวกับการตรวจสอบในส่วนของการชี้แจง โดยออกระเบียบภายใต้หัวข้อนี้

(2) ขั้นตอนการดำเนินการ - ภายใน 180 วันนับจากวันประกาศใช้เป็นกฎหมายตามหัวข้อนี้ สมาคมจะต้องออกระเบียบเพื่อให้บรรลุผลตามหัวข้อนี้ อย่างน้อยที่สุดระเบียบต้องระบุถึง

(เอ) วิธีการตรวจสอบ ซึ่งถูกบรรยายในย่อหน้า (1) และต้องถูกนำเสนอต่อสมาคม และ

(บี) กำหนดเวลาที่ต้องทำการตรวจสอบให้แล้วเสร็จ

(3) ผลกระทบถึงความผิดพลาด - ในกรณีสมาคมไม่สามารถแจ้งผลการตรวจสอบให้แล้วเสร็จภายในเวลา และวิธีการซึ่งได้ถูกกำหนดขึ้นตามหัวข้อดังกล่าว บุคคลผู้ซึ่งทำการร้องขอหรือระเบียบต้องถูกตั้งสมมุติฐาน ให้ถูกต้องสำหรับปีที่มีการประกันภัยใหม่อย่างเหมาะสม

มาตรา 1506 บันทึก มาตรา 536 วาระและเงื่อนไขซึ่งเป็นสิ่งจำเป็นของสัญญาการประกันภัยในรูปแบบที่มีแบบแผน

(เอ) รายละเอียด ในหัวข้อนี้ “ผู้เตรียมการประกันภัย” และ “สมาคม” ได้ถูกให้คำจำกัดความในหัวข้อ 502 (บี) ของพระราชบัญญัติการประกันสหพันธ์พืช (7 ยู.เอส.ซี. 1502 (บี))

(บี) วาระและเงื่อนไข

(1) การรวมตัวเพื่อการปรับปรุงแก้ไข - ในปี 1999 ได้มีรูปแบบการประกันภัยใหม่ ซึ่งในภายหลังสมาคมต้องทำให้แน่ใจว่าข้อกำหนดการประกันภัยใหม่ที่มีแบบแผน ระหว่างผู้ประกันภัยและสมาคม ซึ่งได้สะท้อนถึงพระราชบัญญัติการประกันสหพันธ์พืช (7 ยู.เอส.ซี. 1501 อีที เอสอีคิว.) ซึ่งถูกทำขึ้นโดยหัวข้อนี้ ในการประเมินค่าการแก้ไขให้เป็นไปอย่างเหมาะสมต่อผู้ประกันภัย

(2) การสงวนไว้ของข้อกำหนดที่มีอยู่ - ยกเว้นการประเมินค่าสิ่งจำเป็นในการแก้ไขให้เป็นผลสำเร็จซึ่งถูกทำขึ้นโดยหัวข้อนี้ ข้อกำหนดการประกันภัยในรูปแบบที่เป็นแบบแผนได้ถูกบรรยายในย่อหน้า (1) จะต้องประกอบด้วยข้อกำหนดดังนี้

(เอ) หัวเรื่องที่ II ซึ่งเกี่ยวข้องกับข้อบังคับของการประกันภัยใหม่และข้อมูลด้านผลกำไรและขาดทุนสำหรับผู้ประกันภัย

(บี) หัวเรื่องที่ III ซึ่งเกี่ยวข้องกับข้อบังคับสำหรับเงินสงเคราะห์ และค่าธรรมเนียมในการจัดการสำหรับผู้ประกันภัย

(ซี) หัวเรื่องที่ IV ซึ่งเกี่ยวข้องกับข้อบังคับของการปรับเปลี่ยนค่าเสียหายของผู้ประกันภัยภายใต้การปกป้องความเสี่ยงต่อภัยพิบัติ

(ดี) หัวเรื่องที่ V.C ซึ่งเกี่ยวข้องกับการจ่ายดอกเบี้ยระหว่างสมาคม และผู้ประกันภัย

(อี) หัวเรื่องที่ V.I.5 ซึ่งเกี่ยวข้องกับความเสียหายซึ่งได้ถูกชำระแล้ว

(ซี) การทำให้บรรลุเป้าหมาย เพื่อที่จะทำให้หัวข้อนี้และการแก้ไขซึ่งถูกกระทำขึ้น ภายใต้หัวข้อนี้บรรลุผล สมาคมไม่ถูกเรียกร้องให้มีการแก้ไขข้อกำหนดของสัญญา การประกันภัยในรูปแบบที่มีแบบแผน

มาตรา 1506 บันทึก มาตรา 537 วันที่มีผลใช้บังคับ

ยกเว้นตามมาตรา 535 หัวข้อนี้และการแก้ไขซึ่งถูกกระทำขึ้นภายใต้หัวข้อนี้ ให้มีผลใช้บังคับ วันที่ 1 กรกฎาคม 1998

การจัดเป็นหมวดหมู่

มาตรา 1506 เอ ซึ่งได้ดำเนินการในวันที่ 30 กรกฎาคม 1947 บทที่ 356 หัวเรื่องที่ II มาตรา 202, 61 ข้อมูลที่ 550 ซึ่งเกี่ยวพันถึงอำนาจของสมาคมการประกันสหพันธ์พีชในการกำหนดค่าใช้จ่ายต่างๆ อันมาจากพระราชบัญญัติการจัดสรรกระทรวงเกษตรปี 1948 ซึ่งมีได้ถูกแก้ไข โดยพระราชบัญญัติการจัดสรรในภายหลัง

มาตรา 1506 บี ซึ่งได้ดำเนินการในวันที่ 29 มิถุนายน 1954 บทที่ 401 หัวเรื่องที่ II มาตรา 201, 68 ข้อมูลที่ 317; วันที่ 23 พฤษภาคม 1959 บทที่ 43 หัวเรื่องที่ II มาตรา 201, 69 ข้อมูลที่ 60; วันที่ 4 มิถุนายน 1956 บทที่ 355 หัวข้อ II มาตรา 201, 70 ข้อมูลที่ 238 ซึ่งได้จัดหาค่าการตรวจสอบของธัญพืชและการปรับเปลี่ยนค่าเสียหายควรจะถูกพิจารณาในฐานะค่าใช้จ่ายซึ่งมิได้มาจากการจัดการแต่มาจากกระทรวงเกษตรและพระราชบัญญัติการจัดสรรด้านการบริหารฟาร์มสำหรับปีงบประมาณ 1955-1957 และมีได้ถูกแก้ไขโดย พระราชบัญญัติการจัดสรรในภายหลัง

มาตรา 1507 เจ้าหน้าที่สมาคม

(เอ) การแต่งตั้ง การยกเว้นเงินค่าบริการ ค่าตอบแทน

เลขานุการต้องแต่งตั้งพนักงานและลูกจ้างตามความจำเป็นสำหรับการจัดการในหน้าที่การงานของสมาคมซึ่งดำเนินการเกี่ยวกับกฎหมายข้าราชการพลเรือน การออกกฎ และการจัดหาค่าทดแทนซึ่งเกี่ยวกับข้อกำหนดของบทที่ 51 และหัวเรื่องที่ III ของบทที่ 53 ของหัวข้อที่ 5 ซึ่งเกี่ยวกับอำนาจและหน้าที่การแต่งตั้งตัวแทน การมอบหมายหน้าที่ในสมาคม โดยเลขานุการจะเป็นผู้พิจารณาตามความเหมาะสม อย่างไรก็ตาม เจ้าหน้าที่ที่จะได้รับค่าตอบแทนต่อชั่วโมง วัน หรือเดือน ตามความเป็นจริง

(บี) กฎหมายเกี่ยวกับค่าทดแทนในส่วน of ลูกจ้าง

ผลกำไรของบทย่อยที่ I ของบทที่ 81 หัวเรื่องที่ 5 จะถูกนำมาประเมินเพื่อจ่ายให้แก่ลูกจ้างภายใต้ข้อกำหนดของบทนี้ รวมไปถึงลูกจ้างของคณะกรรมการและสมาคมตาม (ซี) ของหัวข้อนี้ และสมาชิกของคณะกรรมการ

(ซี) ค่าใช้จ่ายโดยสมาคมของผู้ผลิต และบริษัทประกันภัยโดยเอกชน ; การจ่ายของฝ่ายบริหารและโครงการ; การขายประกันชีวิตผู้ตัวแทนเอกชนและนายหน้า : การฟื้นฟู การแยกค่าทดแทนออกจากอัตราเบี้ยประกัน การวินิจฉัยข้อพิพาทหรือการละเลยของกรรมการในด้านการบริหารสภาต้องจัดทำงบประมาณที่เป็นไปได้เพื่อการดำเนินการดังต่อไปนี้

(1) โดยกำหนดเองหรือใช้กรรมการ หรือสมาคมของผู้ผลิต และทำการจ่ายเงินตามงบประมาณที่ได้ประเมินไว้ทั้งโครงการ ซึ่งต้องได้รับอนุมัติจากสภา

(2) ทำสัญญากับบริษัทประกันภัยโดยเอกชน สำนักงานของทางราชการและองค์กรอื่นๆ ที่เหมาะสมสำหรับการจัดหาค่าสถิติ การปรับเปลี่ยนค่าเสียหายและบริการด้านอื่นๆ เพื่อหลีกเลี่ยงการทำซ้ำโดยรัฐบาลแห่งสหพันธ์ด้านการบริการ และขอใช้เงินคืนต่อบริษัทต่างๆ สำหรับค่าใช้จ่ายทางด้านการบริหารและโครงการซึ่งถูกพิจารณาโดยสภา

(3) สนับสนุนการขายประกันของสหพันธ์พืชตลอดจนให้ใบอนุญาตต่อตัวแทนการประกันภัยโดยเอกชนและนายหน้า ในกรณีที่จะช่วยดำเนินการในด้านค่าทดแทนอย่างมีเหตุผลจากเบี้ยประกันซึ่งได้ถูกจ่ายสำหรับการขาย การฟื้นฟู ค่าทดแทนจะไม่ถูกรวมในส่วนของการคำนวณกำหนดอัตราเบี้ยประกัน สภาจะเป็นผู้จัดหาตัวแทนและนายหน้ารวมถึงราคา และค่าธรรมเนียมทนายความ ไม่มีข้อความใดในหัวข้อนี้จะอนุญาตให้สมาคมเข้าทำสัญญากับบุคคลอื่น โดยปราศจากความยินยอม เพื่อที่จะนำความรับผิดชอบของสมาคมสู่การทบทวน อนุมัติหลักการ อัตรา และค่าวัสดุอื่นๆ ภายใต้มาตรา 1508 (เอช)

(ดี) การจัดสรรเงินทุนสู่ตัวแทนสหพันธรัฐ

เลขานุการเป็นผู้จัดสรรสู่หน่วยงานและสำนักงานสังกัดกระทรวง หรือโดยเข้าสู่ตัวแทนของรัฐบาลแห่งสหพันธรัฐ ตามข้อกำหนดในมาตรา 1516

(อี) การนำมาใช้ให้เป็นประโยชน์ของสมาคมผู้ผลิต

ในการทำให้บรรลุผลตามข้อกำหนดของบทนี้ สภาต้องทำการคิดไตร่ตรองถึงการนำผู้ผลิต – เจ้าของ และ ผู้ผลิต – ผู้ดูแลจัดการในการจัดการให้เกิดประโยชน์มากที่สุด

(เอฟ) การใช้ประโยชน์ทรัพยากร ข้อมูล คณะกรรมการของตัวแทนสหพันธ์

สภาต้องใช้ในการประเมินค่าที่เป็นไปได้สูงสุดของทรัพยากร ข้อมูล และคณะกรรมการไปใช้ใน

- (1) การบริการทางด้านอนุรักษ์เกษตรกรรมซึ่งให้ความช่วยเหลือสภาในการดำเนินการจำแนกที่ดิน ความเสี่ยง ประสิทธิภาพในการผลิต และในด้านความก้าวหน้าของการอนุรักษ์ธรรมชาติ
- (2) การบริการทางด้านป่าไม้ซึ่งให้ความช่วยเหลือในการพัฒนาโครงการการประกันไม้
- (3) การบริการทางด้านการรักษาระดับ และอนุรักษ์เกษตรกรรมซึ่งให้ความช่วยเหลือในการพิจารณาผลที่ได้ของผู้ผลิต และการช่วยเหลือการติดต่อในด้านท้องถิ่น สำหรับเกษตร ซึ่งสภาเห็นว่ามีคามจำเป็น และ
- (4) ตัวแทนสหพันธ์อื่นซึ่งสภาเห็นว่าจำเป็นต่อการทำให้บรรลุความสำเร็จ

(จี) ผู้เชี่ยวชาญทางด้านพืชผลการเกษตร

- (1) สมาคมจะเป็นผู้กำหนดตำแหน่งระดับการจัดการซึ่งรู้จักในนามของนักวิชาการทางด้านการเกษตร
- (2) นักวิชาการทางด้านการเกษตร ต้องมีความรับผิดชอบขั้นต้นสำหรับการกำหนดความต้องการในการเพาะปลูกของผู้ผลิตพืช และการจัดหาข้อมูลข่าวสาร และคำแนะนำโดยการเชื่อมโยงของสมาคมในการปรับปรุงและขยายโครงการการประกันภัยสำหรับพืชชนิดพิเศษเพื่อทำให้บรรลุเป้าหมาย บุคคลดังกล่าวต้องกระทำการในฐานะผู้ติดต่อประสานงานของสมาคมกับตัวแทนต่างๆ ของผู้ผลิตพืช และช่วยสมาคม ในด้านการให้ความรู้ ความชำนาญ และความคุ้นเคยต่อผู้ผลิต

(3) นักวิชาการทางด้านการเกษตร ต้องนำข้อมูลข่าวสารที่ถูกรวบรวมจากสมาคมในรัฐซึ่งมีพืชชนิดพิเศษ อันมีความสำคัญทางด้านเศรษฐกิจ และจากแหล่งที่มาแหล่งอื่น รวมถึงการให้บริการไปยังสถาบันการศึกษาชั้นสูงและมหาวิทยาลัย

มาตรา 1508 การประกันผลพืชผลเกษตร

(เอ) อำนาจในการเสนอการประกันภัย

(1) ด้านทั่วไป

ในข้อมูลทางสถิติที่เพียงพอซึ่งหามาได้ (ซึ่งถูกพิจารณาโดยสมาคม) สมาคมต้องทำให้แน่ใจ หรือจัดการการประกันภัยอีกครั้งสำหรับผู้รับประกันภัยในผลิตภัณฑ์ทางการเกษตรซึ่งเจริญเติบโตในประเทศสหรัฐอเมริกา ภายใน 1 หรือมากกว่านั้นของโครงการการประกันภัยซึ่งถูกพิจารณาโดยสมาคม ซึ่งได้ถูกปรับให้เหมาะสมกับผลิตภัณฑ์ทางการเกษตรที่เกี่ยวข้องในการให้สิทธิการคุ้มครองภายใต้โครงการการประกันภัย ความเสียหายของผลิตภัณฑ์ซึ่งได้ประกันไว้ ต้องเกิดขึ้นจากภัยแล้ง น้ำท่วม หรือภัยธรรมชาติอย่างอื่น (ซึ่งถูกพิจารณาโดยเลขานุการ)

(2) ระยะเวลา

ยกเว้นในส่วนของยาสูบและมันฝรั่ง การประกันภัยจะไม่ประเมินค่าเกินกว่าช่วงเวลาผลผลิตที่ได้ประกันไว้ ในระหว่างที่ยังไม่ได้เก็บเกี่ยว คำว่า “การเพาะปลูกบนที่ซึ่งเป็นพื้นที่ทุ่ง” หมายความว่า สภาพสิ่งแวดล้อมซึ่งผลิตผลได้ถูกผลิต

(3) การแยกออก

การประกันภัยจะถูกจัดหายได้หัวข้อนี้ และจะไม่คุ้มครองความเสียหายซึ่งเกี่ยวกับ

- (เอ) ความประมาท หรือ การทุจริตต่อหน้าที่ของผู้ผลิต
- (บี) ความผิดพลาดของผู้ผลิตในการหว่านเมล็ดพืช
- (ซี) ความผิดพลาดของผู้ผลิต (ซึ่งถูกพิจารณาโดยเลขานุการ)

(4) การขยายไปสู่พื้นที่อื่น ๆ หรือผู้ผลิตรายอื่น

- (เอ) การขยายขอบเขตพื้นที่

สมาคมต้องเสนอโครงการการประกันภัย สำหรับการผลิตของผลิตผลทางการเกษตรสู่สหพันธรัฐเปอโตริโก หมู่เกาะเวอร์จิน กวม อเมริกาซามัว สหพันธรัฐของหมู่เกาะนอร์ทเทิร์น มารีแยน่า สาธารณรัฐหมู่เกาะมาแชล สหพันธรัฐไมโครนีเชีย และ สาธารณรัฐพาลอในวิธีการเดียวกันดัง เช่น ในประเทศสหรัฐอเมริกา

(บี) การขยายขอบเขตผู้ผลิต

ในพื้นที่ของประเทศสหรัฐอเมริกา หรือโดยเฉพาะเจาะจงใน ย่อหน้าย่อย (เอ) ที่ซึ่งไม่สามารถทำการประกันภัยได้ สำหรับผลิตผลทางการเกษตรบางอย่าง สมาคมต้องเสนอในการนำสู่ข้อกำหนด กับผู้ผลิตถึงการจัดการในพื้นที่สำหรับการคุ้มครองการประกันภัย ภายใต้บทนี้ ในกรณีผู้ผลิตได้มีข้อมูลในด้านสถิติเกี่ยวกับการผลิต โดยผู้ผลิตของผลิตผลและข้อมูลสามารถเป็นที่ยอมรับได้โดยสมาคม

(5) การเผยแพร่ของข้อมูลข่าวสารทางด้านการประกันพืชผลเกษตร

สมาคมต้องเป็นตัวแทนที่สำคัญในการเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารสู่สำนักงานท้องถิ่นของกระทรวง

(เอ) ข่าวสารที่เป็นที่ยอมรับ และครบถ้วนบนหลักเกณฑ์การประกันสหพันธ์พืช และ

(บี) รายการของตัวแทนและบริษัทประกันภัย ซึ่งกำลังเสนอขายการประกันพืชผลเกษตรในพื้นที่

(6) การกำหนดพืชชนิดพิเศษชนิดใหม่

(เอ) การเก็บรวบรวมข้อมูล

ภายใน 180 วัน นับตั้งแต่วันที่ 13 ตุลาคม 1994 รัฐมนตรีต้องทำการออกโครงสร้างสำหรับการแถลงในการลงทะเบียนสหพันธ์รัฐเพื่อการเก็บรวบรวมข้อมูล ในการช่วยเหลือสมาคมในการคิดวิธีหรือระบบการประกันพืชผลเกษตรชนิดใหม่และชนิดพิเศษ

(บี) การเพิ่มเติมในส่วน of พืชชนิดใหม่

ภายใน 1 ปี นับตั้งแต่วันที่ 13 ตุลาคม 1994 สมาคมต้องรายงานต่อรัฐสภาถึงความก้าวหน้า และความคาดหวังในการขยายขอบเขตการประกันภัยภายใต้พื้นที่ต่อพืชชนิดใหม่

(ซี) การเพิ่มเติมด้านการขายรัฐพืชซึ่งไม่สามารถเก็บไว้นานได้

ภายใน 1 ปี นับตั้งแต่วันที่ 13 ตุลาคม สมาคมต้องรายงานต่อรัฐสภาถึงการดำเนินการที่เป็นไปได้ ของการนำเสนอโครงการการประกันภัยพืช ซึ่งตรงกับวัตถุประสงค์ในการมุ่งผลิตของผู้ผลิตเกี่ยวกับภัยพืชซึ่งไม่สามารถเก็บไว้ได้นาน ผู้การตลาด

(ดี) การเพิ่มเติมในส่วน of ต้นกล้า

ภายใน 2 ปี นับตั้งแต่วันที่ 4 เมษายน 1996 สมาคมต้องควบคุมรายงานการค้นคว้า และโครงการนำร่องบนความเหมาะสมของต้นกล้าที่ทำการประกันไว้

(บี) การปกป้องความเสี่ยงจากภัยพิบัติ

(1) ด้านทั่วไป

สมาคมต้องนำเสนอโครงการการปกป้องความเสี่ยงต่อภัยพิบัติ เพื่อที่จะคุ้มครองผู้ผลิตสำหรับความเสียหายของภัยพืชอันเนื่องมาจาก ภัยแล้ง น้ำท่วม หรือภัยธรรมชาติอื่น (ซึ่งถูกพิจารณาโดยเลขานุการ)

(2) จำนวนของการคุ้มครอง

(เอ) ด้านทั่วไป

ตามย่อหน้าย่อย (บี)

(i) ในปี 1995 ถึง 1998 การปกป้องความเสี่ยงต่อภัยพิบัติ จะเสนอการคุ้มครองให้กับผู้ผลิตที่ 50 % ของผลเสียหายที่ได้รับในแต่ละพื้นที่ และคุ้มครองที่ 60 % ของราคาท้องตลาดที่ได้คาดหวังไว้หรือที่ราคาเปรียบเทียบ (ซึ่งถูกพิจารณาโดยสมาคม) และ

(ii) ในปี 1999 และภายหลังจากนั้น การปกป้องความเสี่ยงต่อภัยพิบัติ จะเสนอการคุ้มครองให้กับผู้ผลิต ที่ 50 % ของผลเสียหายที่ได้รับในแต่ละพื้นที่ และคุ้มครองที่ 55 % ของราคาท้องตลาดที่ได้คาดหวังไว้หรือที่ราคาเปรียบเทียบ

(บี) การลดลงของการชดใช้

จำนวนที่ถูกชดใช้ต่อผู้ผลิต ของการเรียกร้องค่าเสียหายภายใต้การปกป้องความเสี่ยงต่อภัยพิบัติ ต้องขึ้นอยู่กับค่าใช้จ่ายที่จ่ายนอกเหนือจากที่ควรจะได้รับโดยผู้ผลิต

(3) ผลที่ได้รับและมาตรการความเสียหาย

ผู้ผลิตควรมีทางเลือกในการกำหนดขอบเขตความคุ้มครองภัยอันตรายและมาตรการความเสียหาย ในกรณีทั้งสองทางเลือกได้ถูกนำเสนอโดยสมาคม

(4) ปริมาณที่ขายของการควบคุมความเสี่ยงต่อภัยพิบัติ

(เอ) ด้านทั่วไป

ขอบเขตการคุ้มครองความเสี่ยงต่อภัยอันตรายนั้นจะต้องถูกเสนอโดย

(i) ผู้วางแผนการประกันภัยที่ได้รับการอนุมัติ และ

(ii) เลขานุการซึ่งอยู่บนพื้นฐานการพิจารณาของความต้องการ สำนักงานท้องถิ่น

โดยกระทรวง

(บี) ความต้องการ

สำหรับจุดประสงค์ของการพิจารณาความต้องการตามย่อหน้าย่อย (เอ) (ii) เลขานุการต้องคำนึงในด้านการมีประสิทธิภาพสูงสุดในการใช้วัตถุดิบ การมีอยู่ของบุคคลากร ความเชื่อถือ และการอำนวยความสะดวกต่อผู้ผลิต รวมถึงความต้องการของผู้ผลิต

(ซี) การนำส่งของการครอบคลุม

(i) ด้านทั่วไป

ในการปรึกษาหารือกับผู้วางแผนการประกันภัยที่ได้รับการอนุมัตินั้น เลขานุการต้องยื่นเรื่องการปกป้องความเสี่ยงต่อภัยพิบัติเข้าสู่สำนักงานท้องถิ่นของกระทรวง ในกรณี เลขานุการเห็นว่า มีความไม่เหมาะสมต่อการจัดการในเรื่อง การปกป้องความเสี่ยงต่อภัยอันตราย

(ii) การคุ้มครองโดยผู้วางแผนการประกันที่ได้รับการอนุมัติ

ในการประเมินค่าการปกป้องความเสี่ยงต่อภัยอันตรายโดยผู้วางแผน ซึ่ง ถูกพิจารณาโดยเลขานุการจะต้องจัดให้มีการคุ้มครองในรัฐนั้น

(iii) การกำหนดเวลาของการพิจารณา

ภายใน 90 วันนับตั้งแต่วันที่ 4 เมษายน 1996 เลขานุการจะต้องประกาศ ผลของการพิจารณาภายใต้หัวข้อ (i) สำหรับกฎเกณฑ์ในปีแห่งรัฐพีช 1997 สำหรับปีแห่งรัฐพีช ต่อๆมา เลขานุการจะต้องประกาศให้ทราบไม่ช้ากว่าวันที่ 30 เมษายนของปีที่มาก่อนที่พีชจะถูกผลิต หรือที่เวลาใดระหว่างปีซึ่ง เลขานุการได้ปรึกษาวางแผนสำหรับในรัฐอื่นซึ่งการคุ้มครองยังคงมีอยู่

(iv) กฎเกณฑ์ซึ่งเป็นที่ยอมรับ

กฎเกณฑ์ดังกล่าวได้มีผลเริ่มใช้บังคับในปีแห่งรัฐพีชในปี 1997 ตาม (ii) กฎเกณฑ์การปกป้องคุ้มครองความเสี่ยงต่อภัยอันตรายได้ถูกร่างขึ้นโดยสำนักงานท้องถิ่นของ กระทรวง ซึ่งจะถูกโอนให้กับผู้วางแผนการประกันภัยที่ได้รับการอนุมัติ เพื่อการดำเนินการในด้านการขายบริการ และการควบคุมการปรับเปลี่ยนค่าเสียหาย กระบวนการในการโอนสำหรับปีแห่ง รัฐพีชในปี 1997 กับวันที่มีการปิดการขายก่อนวันที่ 1 มกราคม 1997 จะเริ่มในเวลาของการประกาศ ให้ทราบโดยเลขานุการภายใต้ (iii) สำหรับกระบวนการที่มีในภายหลัง (รวมถึงกฎเกณฑ์สำหรับ ปี 1998 และปีต่อๆ มา) จะเริ่มในวันที่ซึ่งกระบวนการได้ถูกทำให้เสร็จสิ้นซึ่งต้องไม่ช้ากว่า 45 วัน ก่อนการขายได้สิ้นสุด

(5) ค่าบริการทางการจัดการ

(เอ) ค่าธรรมเนียมขั้นพื้นฐาน – ผู้ผลิตแต่ละรายต้องจ่ายค่าธรรมเนียมในการจัดการ สำหรับการปกป้องความเสี่ยงต่อภัยพิบัติในจำนวนของ 10 % ของเบี้ยประกัน หรือที่ 50 ดอลลาร์ ต่อเขตการปกครอง หรือมากกว่านั้นในกรณีได้รับความเห็นชอบโดยสมาคม

อย่างไรก็ตามข้อกำหนดในมาตรา 508 (บี) (5) (เอ) ของพระราชบัญญัติการประกัน สหพันธ์พีช (7 ยู.เอส.ซี.508 (บี) (5) (เอ)), สำหรับการประกันภัยในครั้งใหม่ และในปีหลังจากนั้น ผู้ผลิตไม่ต้องจ่ายค่า 50 ดอลลาร์ต่อเขตการปกครองสำหรับการปกป้องความเสี่ยงต่อภัยพิบัติ ภายใต้ มาตรา 508 (บี) (5) (เอ) ของพระราชบัญญัติอีกต่อไป

(บี) ค่าธรรมเนียมพิเศษ – ตามจำนวนเงินภายใต้ (เอ) ผู้ผลิตต้องจ่ายค่าธรรมเนียมที่ 10 ดอลลาร์สหรัฐสำหรับในแต่ละจำนวนซึ่งถูกพิจารณาตามย่อหน้า (เอ)

(ซี) กำหนดเวลาในการจ่ายเงิน -จำนวนเงินภายใต้ (เอ) และ (บี) จะต้องกระทำการจ่ายโดยผู้ผลิต ในวันที่ซึ่งเบี้ยประกันได้ถูกชำระโดยผู้ผลิต

(ดี) การใช้ประโยชน์จากค่าธรรมเนียม

(i) กรณีทั่วไป – จำนวนเงินซึ่งถูกชำระภายใต้ย่อหน้านี้จะถูกเก็บสะสมในเงินกองทุนการประกันรัฐพืชซึ่งได้ถูกระบุภายใต้มาตรา 516 (ซี)

(ii) การกำหนดขอบเขต – เงินกองทุนซึ่งมีได้ถูกเก็บสะสมในส่วนของเงินกองทุนการประกันรัฐพืชจะต้องถูกชดเชยให้กับผู้วางแผนการประกันภัยที่ได้รับการอนุมัติแล้วหรือตัวแทนในด้านของการบริการภายใต้หัวข้อย่อหน้า

(อี) การสลัทธิในค่าธรรมเนียม – สมาคมต้องทำการสลัทธิในจำนวนเงินที่กล่าวมาทั้งหมด สำหรับทรัพยากรที่ถูกกำหนดของเกษตร ซึ่งอยู่ในการกำหนดโดยสมาคม

(6) วัตถุประสงค์ในการสมัครเข้าร่วม

ผู้ผลิตจะได้รับการคุ้มครองความเสี่ยงต่อภัยพิบัติสำหรับรัฐพืชของตนบนพื้นที่ในเขตการปกครอง

(7) ความเหมาะสมของโครงการ

(เอ) ในกรณีทั่วไป

มีผลบังคับใช้สำหรับพืชที่ได้ปลูกในฤดูใบไม้ผลิปี 1996 และภายหลังนั้น (พืชที่ปลูกใบไม้ร่วงปี 1996 โดยทางเลือกของเลขานุการ) เพื่อให้เหมาะสมสำหรับการชำระเงินหรือการกู้ยืมภายใต้พระราชบัญญัติการจัดการด้านการตลาดเกี่ยวกับเกษตรกรรม (7 ยู.เอส.ซี. 7201 อีที เอสอีคิว.) และเพื่อการอนุรักษ์โครงการนี้ไว้ หรือเพื่อผลกำไรตามมาตรา 2008 เอฟ ในบทนี้บุคคลควรจะ

(i) ได้รับการคุ้มครองในด้านการประกันภัยกรณีภัยพิบัติสำหรับรัฐพืช

(ii) ได้รับประโยชน์ จากการสลัทธิโดยเลขานุการอย่างเป็นลายลักษณ์อักษรซึ่งคำนึงถึงความเหมาะสม

(บี) ได้รับพืชอันมีความสำคัญทางเศรษฐกิจ ซึ่งถูกใช้ในย่อหน้านั้นหมายความว่าพืชซึ่งได้ได้ถูกแจกจ่ายหรือ ถูกคาดหวังให้แจกจ่ายที่ 10 % หรือมากกว่านั้นของมูลค่าซึ่งได้รับการคาดหวังทั้งหมดของพืชซึ่งปลูกโดยผู้ผลิต

(8) การกำหนดขอบเขตความเสี่ยง

สมาคมต้องกำหนดขอบเขตของความเสี่ยงต่อภัยพิบัติในเขตการปกครองหรือพื้นที่บนหลักการของความเสี่ยงของการประกันภัยที่เกี่ยวข้อง

(9) การคุ้มครองการจัดการรัฐพืชปี 1995

มีผลใช้บังคับสำหรับพืชซึ่งได้ถูกปลูกในปี 1995 หรือได้มีการประกันภัยก่อนวันที่ 1 มกราคม 1995 เท่านั้น สมาคมต้องจัดการให้ผู้ผลิตได้รับการปกป้องความเสี่ยงต่อภัยพิบัติสำหรับรัฐพืชในกำหนดภายใน 180 วันนับตั้งแต่วันที่มีการประกาศใช้พระราชบัญญัติการปฏิรูปการประกันสหพันธ์พืชในปี 1994 (วันที่ 13 ตุลาคม 1994) สำหรับการประกาศใช้พระราชบัญญัติ ภายใต้ข้อกำหนดของหัวข้อนี้ ต่อผลกระทบที่เกิดขึ้นจะเหมาะสมกับผลกำไรซึ่งผู้ผลิตจะได้สิทธิ ภายใต้การคุ้มครองเพิ่มเติมตามหัวข้อ (ซี) ของหมวดนี้

(10) การทำกฎเกณฑ์ให้มีความเรียบง่ายและชัดเจน

(เอ) โครงการการปกป้องความเสี่ยงต่อภัยพิบัติ

กฎเกณฑ์ในการพัฒนาและการทำให้บรรลุผลของโครงการการปกป้องความเสี่ยงต่อภัยพิบัติ สมาคมควรประเมินค่าให้ได้ผลสำเร็จสูงสุดในการดำเนินการลดค่าใช้จ่ายของวิธีการที่ซับซ้อนจนเกินไป และควรคำนึงถึงการจัดการและการบริการของโครงการต่อคู่ความทุกฝ่าย

(บี) แนวความคิดอื่นๆ

ในการประเมินค่ากฎระเบียบและวิธีการที่ได้รับการพัฒนาตามย่อหน้า (เอ) นั้น ต้องถูกนำไปใช้ประโยชน์ต่อแผนการอื่นๆ ของการประกันภัยซึ่งได้ถูกเสนอภายใต้หัวข้อนี้ อันปราศจากความเสี่ยงต่อภัยอันตราย สมาคมควรจะจัดหากฎระเบียบและวิธีการสู่แนวความคิดอื่น ๆ ต่อการประกันภัยในช่วงเวลาที่เหมาะสม (ซึ่งได้รับการพิจารณาโดยสมาคม) หลังจากวันที่มีผลใช้บังคับตามย่อหน้านี้

(11) การปรับเปลี่ยนค่าเสียหาย - อัตราค่าใช้จ่าย สำหรับการขอใช้เงินที่ผู้วางแผนการประกันภัย หรือตัวแทนสำรองจ่ายไปก่อนในการติดต่อ สื่อสารซึ่งเกี่ยวกับโครงการการปกป้องความเสี่ยงต่อภัยอันตรายจะไม่เกิน 11 % ของเบี้ยประกันสำหรับการปกป้องความเสี่ยงต่อภัยพิบัติ (ซี) ระดับการคุ้มครองทั่วไป

(1) การคุ้มครองในด้านทั่วไปเพิ่มเติม

(เอ) ในด้านทั่วไป

สมาคมต้องนำเสนอต่อผู้ผลิตถึงผลิตภัณฑ์ทางการเกษตรซึ่งได้เจริญเติบโตในประเทศสหรัฐอเมริกาให้มีการจัดหาขอบเขตการคุ้มครองแบบพิเศษ

(บี) การจัดซื้อ

เพื่อความเหมาะสมสำหรับขอบเขตการคุ้มครองแบบพิเศษ ผู้ผลิตต้องจัดให้ผู้วางแผนการประกันภัยที่ได้รับการอนุมัติ ให้เสนอการจัดซื้อขอบเขตการคุ้มครองแบบพิเศษต่อผู้ผลิตในกรณีขอบเขตการคุ้มครองดังกล่าวได้มีอยู่ ถ้าผู้วางแผนการประกันภัยไม่สามารถหาได้ สมาคมจะต้องเป็นผู้เสนอต่อผู้ผลิตโดยตรงถึงขอบเขตการประกันดังกล่าว

(2) การโอนข้อมูลข่าวสารที่เกี่ยวข้อง

ในกรณีผู้ผลิตได้ทำการสมัครสำหรับการปกป้องความเสี่ยงต่อภัยอันตรายที่สำนักงานท้องถิ่นของกระทรวง และได้รับการคัดเลือกเสร็จสิ้นแล้ว ข้อมูลที่เกี่ยวข้องสำหรับพืชของผู้ผลิตจะถูกโอนไปยังผู้วางแผนการประกันภัยซึ่งได้รับการรับรองแล้ว ผู้ให้บริการจัดหาทุกระเบียบการคุ้มครองธัญพืช

(3) ผลที่คาดว่าจะได้รับและหลักเกณฑ์ในความเสียหาย

ผู้ผลิตควรจะต้องมีทางเลือกในการจัดซื้อ การคุ้มครองดังกล่าวขึ้นอยู่กับผลที่คาดว่าจะได้รับและหลักเกณฑ์ในความเสียหายที่ได้รับของแต่ละบุคคล หรือขึ้นอยู่กับผลที่คาดว่าจะได้รับและหลักเกณฑ์ในความเสียหายทั้งสองกรณี โดยการพิจารณาจากสมาคม

(4) ระดับของความคุ้มครอง

ระดับของความคุ้มครองจะถูกคิดคำนวณเป็นหน่วยเงินดอลลาร์ และต้องถูกจัดซื้อที่ระดับไม่ต่ำกว่า 85% ของผลที่ได้รับของแต่ละบุคคล หรือ 95% ของพื้นที่ที่ได้รับ (ซึ่งถูกพิจารณาโดยสมาคม) ไม่ช้าไปกว่าการเริ่มต้นของปีแห่งธัญพืชในปี 1996 สมาคมจะต้องจัดหาให้ผู้ผลิตได้รับข้อมูลข่าวสารสำหรับขอบเขตของความเสียหายต่อภัยอันตราย และขอบเขตการคุ้มครองแบบพิเศษ

(5) ระดับราคา

สมาคมจะต้องกำหนดระดับราคาสำหรับผลิตภัณฑ์ที่ได้ถูกเสนอให้มีการประกันภัยที่

(เอ) จะต้องไม่น้อยกว่าราคาในท้องตลาดสำหรับผลิตภัณฑ์ (ซึ่งถูกพิจารณาโดยสมาคม)

(บี) สมาคมต้องกำหนดด้วยความสุขุมรอบคอบ ต้องตั้งอยู่บนพื้นฐานของราคาตามท้องที่ตลาดที่แท้จริง ในเวลาแห่งการเก็บเกี่ยว (ซึ่งถูกพิจารณาโดยสมาคม)

(6) การเลือกการกำหนดราคา

(เอ) ในด้านทั่วไป

ตามย่อหน้าย่อย (บี) ขอบเขตการคุ้มครองการประกันภัยจะถูกทำให้เหมาะสมต่อผู้ผลิตบนพื้นฐานของการกำหนดราคา หรือน้อยกว่าราคาที่ถูกระบุขึ้นโดยความเห็นชอบจากสมาคม ขอบเขตการคุ้มครองจะถูกอ้างอิงในเงื่อนไขของเงินดอลลาร์ต่อเอเคอร์

(บี) การกำหนดราคาขั้นต่ำ

สมาคมต้องกำหนดราคาขั้นต่ำในกรณีระดับของการประกันภัยมิได้ถูกนำเสนอ

(ซี) การจำแนกข้าวสาลีและข้าวบาร์เลย์

สมาคมต้องนำเสนอผู้ผลิตถึงการกำหนดราคาที่แตกต่างกันสำหรับการจำแนกข้าวสาลีและข้าวบาร์เลย์ (รวมถึงราคาตามสัญญาในกรณีของข้าวบาร์เลย์) รวมถึงเบี้ยประกันซึ่งถูกพิจารณาโดยสมาคม

(7) การคุ้มครองอภีภัยและการตกของลูกเห็บ

ระดับการคุ้มครองเพิ่มเติมจะอยู่ที่ 65% หรือมากกว่าของผลที่ได้รับการชดเชยโดยเฉลี่ยโดยการประเมินที่ 100% ของราคาตามท้องที่ตลาดซึ่งได้ถูกคาดหวังไว้ ผู้ผลิตต้องทำการเลือกหรือบอกปิดขอบเขตดังกล่าวในการคุ้มครองอภีภัยและการตกของลูกเห็บ เบี้ยประกันของผู้ผลิตจะลดลงโดยการพิจารณาสมาคมตามความเหมาะสม

(8) การสงเคราะห์เงินเบี้ยประกันของรัฐ

สมาคมต้องเข้าไปมีบทบาทในข้อตกลงกับภาครัฐ หรือตัวแทนของรัฐ โดยที่รัฐหรือตัวแทนต้องจ่ายเงินสงเคราะห์เบี้ยประกันที่เพิ่มเติมให้กับผู้วางแผนการประกันภัยซึ่งได้รับการอนุมัติแล้ว เพื่อที่จะส่งเสริมการลดลงของเบี้ยประกันซึ่งถูกจ่ายโดยผู้ผลิต

(9) การกำหนดขอบเขตของการคุ้มครองแบบพิเศษ

สภาต้องกำหนดขอบเขตของการคุ้มครองแบบพิเศษ ในเขตการปกครองหรือพื้นที่หรือฟาร์มบนพื้นฐานของการประกันภัย ซึ่งความเสี่ยงได้เข้ามามีบทบาทด้วย สภาต้องไม่เสนอน้อยกว่าที่ 50% ของประวัติที่เคยมีมา หรือผลที่ได้รับการชดเชย โดยเฉลี่ย โดยการประเมินที่ 100 % ของราคาตามท้องตลาดซึ่งได้ถูกคาดหวังไว้ หรือ ในขอบเขตการคุ้มครองที่เท่ากัน

(10) ค่าธรรมเนียมในการจัดการ

(เอ) ค่าธรรมเนียมที่จำเป็น - ยกเว้นตามย่อหน้านี้ ในกรณีผู้ผลิตได้ทำการจัดซื้อการคุ้มครองแบบพิเศษสำหรับรัฐพืชในระดับที่น้อยกว่า 65% ของประวัติที่เคยมีมา หรือผลที่ได้รับการชดเชยโดยเฉลี่ยในการประเมินที่ 100% ของราคาตามท้องตลาดซึ่งได้ถูกคาดหวังไว้ หรือในขอบเขตของการคุ้มครองที่เท่ากัน ผู้ผลิตจะต้องจ่ายค่าธรรมเนียมในการจัดการสำหรับขอบเขตใน

การคุ้มครองแบบพิเศษ ค่าธรรมเนียมในการจัดการจะอยู่ที่ 50 ดอลลาร์ ต่อธัญพืชต่อเขตการปกครอง และสูงสุดถึง 600 ดอลลาร์ ต่อผู้ผลิต 1 ราย สำหรับทั้งเขตการปกครองซึ่งผู้ผลิตได้ประกันไว้หลายชนิด ย่อหน้าย่อยนี้ (ดี) และ (อี) ของหัวข้อย่อย (บี) (5) จะเกี่ยวกับการใช้ประโยชน์ของค่าธรรมเนียมในการจัดการ

(บี) การได้รับการยกเว้น

ในกรณีผู้ผลิตได้ทำการจัดซื้อ การคุ้มครองสำหรับธัญพืชที่ 65 % หรือมากกว่าของประวัติที่เคยมีมา หรือ ผลที่ได้รับการชดใช้โดยเฉลี่ย ในการประเมินที่ 100 % ของราคาตามท้องตลาดซึ่งได้ถูกคาดหวังไว้ หรือในขอบเขตของการคุ้มครองที่เท่ากัน ผู้ผลิตไม่ต้องจ่ายค่าธรรมเนียมในการจัดการ ในกรณีผู้ผลิตได้ทำการจ่ายค่าธรรมเนียมไว้แล้ว สำหรับพืชที่มีระดับการคุ้มครองต่ำกว่า ค่าธรรมเนียมในการจัดการจะถูกชดใช้คืนสู่ผู้ผลิต เว้นเสียแต่การชดใช้คืนจะลดไปจนต่ำกว่า 200 ดอลลาร์ จากจำนวนทั้งหมดของค่าธรรมเนียม ในการจัดการซึ่งถูกจ่ายโดยผู้ผลิตสำหรับธัญพืชจำนวน 2 ชนิด หรือมากกว่านั้นในเขตการปกครองเดียวกันซึ่งระดับการคุ้มครองต่ำกว่าซึ่งถูกได้รับ

(ซี) ค่าธรรมเนียมพิเศษ

ในกรณีผู้ผลิตได้ทำการจัดซื้อการคุ้มครองสำหรับธัญพืชที่ 65 % หรือเกินกว่าของประวัติที่เคยมีมา หรือ ผลที่ได้รับการชดใช้โดยเฉลี่ย ในการประเมินที่ 100 % ของราคาตามท้องตลาดซึ่งได้ถูกคาดหวังไว้ หรือในขอบเขตของการคุ้มครองที่เท่ากัน ผู้ผลิตต้องจ่ายค่าธรรมเนียมในการจัดการในราคา 20 ดอลลาร์ สำหรับการคุ้มครอง ในกรณีผู้ผลิตได้ทำการจ่ายค่าธรรมเนียมไว้แล้ว สำหรับการคุ้มครองที่ต่ำกว่าธัญพืช ผู้ผลิตจะได้รับการชดใช้เงินคืน เว้นเสียแต่ผู้ผลิตได้จ่ายค่าธรรมเนียมสูงสุดไว้สำหรับการคุ้มครองที่ต่ำกว่า และเงินชดใช้คืนจากค่าธรรมเนียมจะไม่ลดจำนวนซึ่งได้ถูกจ่ายต่ำกว่าจำนวนสูงสุด

(ดี) เงินสะสมของค่าธรรมเนียม

อย่างไรก็ตามอำนาจในการเห็นชอบต่างๆ ก็ตกอยู่ทางด้านรัฐมนตรี ภายใต้ข้อกำหนดของสมาคมการประกันสหพันธ์พืชทางการเกษตร การพัฒนาท้องถิ่น องค์การอาหารและยา พระราชบัญญัติการจัดสรรเกี่ยวกับทางด้านตัวแทนที่เกี่ยวข้อง ในปี 1995 ค่าธรรมเนียมในการจัดการก็ได้ถูกเก็บสะสม ภายใต้ย่อหน้าย่อย (บี) ในการประเมินค่าที่ 100 ดอลลาร์ ต่อผู้ผลิตต่อเขตการปกครองและภายใต้ย่อหน้าย่อย (ซี) จะถูกเก็บในรูปของกองทุนการประกันภัย ซึ่งถูกบัญญัติโดยมาตรา 1516 (ซี) ของหัวข้อนี้ เพื่อจะได้มาซึ่งความเหมาะสมสำหรับโครงการและการดำเนินการต่างๆ ของสมาคม

(ค) เบี้ยประกัน

(1) เบี้ยประกันที่เป็นที่ต้องการ

สมาคมต้องปรับเบี้ยประกันให้เหมาะสมกับโครงการการประกันภัยที่อัตราซึ่งสภาได้พิจารณาทั้งนี้ต้องไม่มากกว่า 1.1 ในกรณีไม่เกินวันที่ 30 กันยายน 1998 และ ไม่มากกว่า 1.075 ในกรณีหลังวันที่ 1 ตุลาคม 1998

(2) จำนวนเบี้ยประกัน

จำนวนเบี้ยประกันสำหรับการปกป้องความเสี่ยงต่อภัยต่าง ๆ ภายใต้หัวข้อย่อย (บี) และ ขอบเขตการคุ้มครองแบบพิเศษ ภายใต้หัวข้อย่อย (ซี) จะถูกทำการปรับเปลี่ยนตามนี้

(เอ) ในกรณีการปกป้องความเสี่ยงภัยประเภทต่าง ๆ จำนวนของค่าประกันจะต้องเป็นที่เพียงพอ ต่อความเสียหายซึ่งอาจคาดการณ์ได้ และถูกเก็บสำรองไว้อย่างมีเหตุผล

(บี) ในกรณีของขอบเขตการคุ้มครองแบบพิเศษต่ำกว่า 65 % ของประวัติที่มีมา หรือผลที่ได้รับการชดใช้โดยเฉลี่ยในการประเมินที่ 100 % ของราคาตามท้องตลาดซึ่งได้รับการคาดหวังไว้ หรือในขอบเขตของการคุ้มครองที่เท่ากัน แต่ต่ำกว่า 50 % ของประวัติที่มีมา หรือผลที่ได้รับการชดใช้โดยเฉลี่ยในการประเมินที่ 100 % ของราคา ตามท้องตลาดซึ่งได้รับการคาดหวังไว้ หรือในขอบเขต ของการคุ้มครองที่เท่ากัน จำนวนของเบี้ยประกันจะต้อง

(i) เพียงพอในการครอบคลุมต่อความเสียหายซึ่งได้คาดการณ์ไว้ และถูกเก็บสำรองไว้อย่างมีเหตุผล และ

(ii) รวมถึงจำนวนสำหรับค่าใช้จ่ายในการดำเนินงานและการจัดการซึ่งถูกพิจารณาโดยสมาคม

(ซี) ในกรณีของขอบเขตการคุ้มครองแบบพิเศษ เท่ากับหรือเกินกว่า 65 % ของประวัติที่มีมา หรือผลที่ได้รับการชดใช้ โดยเฉลี่ย ในการประเมินที่ 100 % ของราคาตามท้องตลาด ซึ่งได้รับการคาดหวังไว้ หรือในขอบเขตของการคุ้มครองที่เท่ากัน จำนวนของเบี้ยประกันจะต้อง

(i) เหมือนข้อ (i) ข้างบน

(ii) เหมือนข้อ (ii) ข้างบน ต่อด้วยคำว่า – บนกระบวนการทางด้านอุตสาหกรรม ซึ่งเปอร์เซ็นต์ของเบี้ยประกันจะถูกนำไปพิจารณาในส่วนของ อัตราค่าเสียหาย

(อี) การจ่ายเบี้ยประกันโดยสมาคม

(1) ความทั่วไป

สำหรับวัตถุประสงค์ในการส่งเสริม การเข้าร่วมของผู้ผลิตในการปกป้องความเสี่ยง ต่อภัยอันตราย ภายใต้หัวข้อย่อย (บี) ของมาตรานี้ และขอบเขตการคุ้มครองแบบพิเศษภายใต้ หัวข้อย่อย (ซี) ของมาตรานี้ สมาคมจะต้องจ่ายส่วนหนึ่งของเบี้ยประกันในจำนวนซึ่งถูกระบุตาม หัวข้อย่อยนี้

(2) จำนวนของการจ่าย

จำนวนของเบี้ยประกันซึ่งจะถูกจ่ายโดยสมาคมจะต้องเป็นในกรณีดังนี้

(เอ) กรณีของการปกป้องความเสี่ยงต่อภัยพิบัติ จำนวนซึ่งจะถูกทำให้เข้ากัน สำหรับเบี้ยประกันภัยจะถูกระบุภายใต้หัวข้อย่อย (ดี) (2) (เอ) ของมาตรานี้

(บี) กรณีของการคุ้มครองซึ่งต่ำกว่า 65 % ของประวัติที่มีมา หรือผลที่รับการชดใช้ โดยเฉลี่ยในการประเมินที่ 100 % ของราคาตามท้องตลาดซึ่งได้รับการคาดหวังไว้ หรือในขอบเขต ของการคุ้มครองที่เท่ากันจะถูกระบุในรูปของจำนวนของเบี้ยประกัน สำหรับขอบเขตของการปกป้อง ความเสี่ยงต่อภัยอันตราย และค่าใช้จ่ายในการดำเนินงาน และการจัดการภายใต้หัวข้อย่อย (ดี) (2) (บี) ของมาตรานี้

(ซี) กรณีของการคุ้มครองที่เท่ากัน หรือมากกว่า 65 % ของประวัติที่มีมา หรือผลที่ ได้รับการชดใช้ โดยเฉลี่ยในการประเมินที่ 100 % ของราคาตามท้องตลาดซึ่งได้ถูกคาดหวังไว้ หรือ ในขอบเขตของการคุ้มครองที่เท่ากัน ในแต่ละพื้นที่จำนวนของการจ่ายจะถูกกำหนดไว้ที่ 50% ผลที่ได้รับการชดใช้โดยเฉลี่ย ในการประเมินที่ 75 % ของราคา ตามท้องตลาดซึ่งได้รับการคาดหวังไว้ และค่าใช้จ่ายในการดำเนินงานและการจัดการได้ถูกบัญญัติในหัวข้อย่อย (ดี) (2) (ซี) ของมาตรานี้

(3) การลดลงของเบี้ยประกัน

ในกรณีผู้วางแผนการประกันภัยได้พิจารณาว่าตนต้องดำเนินการเกี่ยวกับการประกันภัย ให้มีประสิทธิภาพมากกว่าค่าใช้จ่ายซึ่งจะได้รับการชดใช้คืน ซึ่งถูกระบุโดยสมาคม ผู้วางแผน การประกันภัยต้องลดการเรียกเก็บเบี้ยประกัน ให้เหมาะสมกับระบบขั้นตอนว่ามีประสิทธิภาพเพียงใด ผู้วางแผนการประกันภัยต้องบอกกล่าวให้สมาคม ในการใช้อำนาจลดเบี้ยประกันภัยก่อนกระทำการ ดังกล่าวด้วยตนเอง และการลดลงดังกล่าว ได้ถูกพิจารณาให้เข้ากับกฎ การกำหนดขอบเขต และวิธีการ ซึ่งกำหนดโดยสมาคม

(4) ขอบเขตของการประกันรัฐพืชในแต่ละพื้นที่

สมาคมต้องยินยอมให้ผู้วางแผนการประกันภัย ในการเสนอโครงการประกันภัยผู้ผลิต ซึ่งรวมทั้งขอบเขตของผลที่ได้รับในแต่ละบุคคล และขอบเขตของผลที่ได้รับในแต่ละพื้นที่ที่อัตราเบี้ยประกันซึ่งถูกพิจารณาโดยผู้วางแผนภายใต้เงื่อนไขดังนี้

(เอ) ขอบเขตของผลที่ได้รับในแต่ละบุคคลจะอยู่ที่ หรือ เกินกว่า การปกป้องความเสี่ยง ต่อภัยอันตราย ตามหัวข้อย่อย (บี) ของมาตรานี้

(บี) กฎเกณฑ์ที่ถูกลำรวมกันจะรวมถึงขอบเขตของผลที่ได้รับในแต่ละพื้นที่ ซึ่ง ถูกเสนอโดยสมาคม

(ซี) สมาคมจะจัดการการประกันภัย ครั้งใหม่บนขอบเขตพื้นที่ ซึ่งกฎระเบียบได้ถูกรวบรวมโดยการร้องขอของผู้วางแผน ยกเว้นผู้วางแผนจะเห็นด้วยในการจ่ายค่าทดแทนความเสียหายให้กับผู้ผลิตซึ่งเกินกว่า การจ่ายค่าทดแทนในแต่ละบุคคลซึ่งทำขึ้น โดยผู้วางแผนผู้ผลิต

(ดี) สมาคมจะจ่ายส่วนของเบี้ยประกัน

(i) จำนวนซึ่งได้รับอนุมัติตามย่อหน้า (2) (ยกเว้นข้อกำหนดซึ่งเกี่ยวกับค่าใช้จ่ายในการดำเนินงานหรือการจัดการ) และ

(ii) จำนวนค่าใช้จ่ายในการดำเนินงาน และการจัดการซึ่งได้รับการอนุมัติโดยสมาคม สำหรับขอบเขตของผลที่ได้รับต่อพื้นที่ของกฎระเบียบซึ่งได้ถูกนำมาประมวลเข้าด้วยกัน

(อี) ผู้วางแผนจะต้องเตรียมโดยลายลักษณ์อักษรในการบริการสำหรับกฎระเบียบซึ่งได้ถูกนำมาประมวลเข้าด้วยกัน รวมถึงการกำหนดอัตราเบี้ยประกันของขอบเขตของผลที่ได้รับในแต่ละพื้นที่ ระเบียบข้อบังคับของกฎเกณฑ์ และการยอมรับและการจำแนกในส่วนของผู้สมัครประเภทของความเสี่ยงที่ต่างกันตามย่อหน้า (เอฟ)

(เอฟ) สมาคมต้องอนุมัติกฎระเบียบซึ่งได้ถูกนำมาประมวลเข้าด้วยกัน เว้นเสียแต่สมาคมได้พิจารณาแล้วว่ากฎเกณฑ์ไม่เป็นที่น่าพอใจ หรือความสนใจของผู้ผลิตไม่เพียงพอ

(เอฟ) ความเหมาะสม

(1) ในด้านทั่วไป

เพื่อที่จะเข้าร่วมขอบเขตของการปกป้องความเสี่ยงต่อภัยพิบัติภายใต้มาตรานี้ ผู้ผลิตควรจะนำเสนอการเข้าร่วมที่สำนักงานท้องถิ่น ของกระทรวง หรือ ต่อผู้วางแผนการประกันภัยซึ่งได้รับการอนุมัติแล้ว

(2) วันปิดทำการขาย

สำหรับการคุ้มครองภายใต้บทนี้ ผู้ผลิตแต่ละรายต้องจัดซื้อการประกันรัฐพืชในวัน หรือ ก่อนที่จะมีการปิดทำการขาย โดยการจัดหาข้อมูลที่ต้องการรวมถึงทางด้านเอกสารที่จำเป็นต่างๆ

วันปิดทำการขายจะถูกกำหนดโดยสมาคมซึ่งพิจารณาถึงการให้ความสะดวกสบายต่อผู้ผลิตมากที่สุด ในการได้รับผลกำไรภายใต้ โครงการการปรับปรุงในด้านราคาและการผลิต การเริ่มต้นด้วยปีแห่งรัฐพืชในปี 1995 สมาคมจะเป็นผู้กำหนดกฎเกณฑ์ในการประกันภัยสำหรับพืชที่สามารถประกันได้ในแต่ละรายซึ่งถูกปลูกในฤดูใบไม้ผลิ วันปิดทำการขาย ได้แก่ 30 วันล่วงหน้าก่อนมีการปิดการขายซึ่งถูกกำหนดสำหรับปีแห่งรัฐพืช ในปี 1994

(3) การจัดเก็บประวัติ และการรายงาน

เพื่อให้ได้รับการปกป้องความเสี่ยงจากภัยพิบัติ ภายใต้หัวข้อย่อย (บี) ของมาตรานี้ หรือขอบเขตแห่งการคุ้มครองแบบพิเศษ ภายใต้หัวข้อย่อย(ซี)ของมาตรานี้ ผู้ผลิตควรจะ

(เอ) จัดหา ประเมินค่า โดยสมาคมในส่วนของการจัดเก็บประวัติ และการผลิตของพืชซึ่งได้ทำประกันไว้

(บี) รายงานถึงพื้นที่หน่วยเอเคอร์ซึ่งได้เพาะปลูก สำหรับพืชและสถานที่

(จี) การกำหนดผลที่ได้รับ

(1) ในด้านทั่วไป

ตามย่อหน้า (2)สมาคมจะกำหนดกฎเกณฑ์การประกันรัฐพืช โดยลายลักษณ์อักษรเพื่อให้มีความชัดเจนถึงขอบเขตการคุ้มครองซึ่งถูกจัดหาโดยผู้ผลิตที่มีคุณสมบัติตามหลักเกณฑ์ในการได้รับการปกป้องความเสี่ยงต่อภัยพิบัติ ภายใต้หัวข้อย่อย (บี) ของมาตรานี้ หรือขอบเขตการคุ้มครองแบบพิเศษ ภายใต้หัวข้อย่อย (ซี)

(2) โครงการการคุ้มครองผลที่คาดว่าจะได้รับ

(เอ) ประวัติการผลิตที่แท้จริง

ตามย่อหน้าย่อย (บี) ผลที่คาดว่าจะได้รับสำหรับรัฐพืชจะถูกตั้งอยู่บนพื้นฐานของประวัติการผลิตที่แท้จริงของรัฐพืช ในกรณีพืชได้ถูกผลิตบนฟาร์มซึ่งปราศจากผลของความเสียหายในระหว่าง 4 ปี ของปีแห่งรัฐพืช การกำหนดข้อมูลการผลิตจะขึ้นอยู่กับฐานของในแต่ละ 10 ปี ซึ่งได้ต่อเนื่องกันของปีแห่งรัฐพืช

(บี) ผลที่คาดว่าจะได้รับซึ่งได้ถูกกำหนด

ในกรณีผู้ผลิตไม่สามารถจัดหาฐานข้อมูลให้เป็นที่น่าพอใจเกี่ยวกับผลที่คาดว่าจะได้รับของผลิตภัณฑ์ ภายใต้ย่อหน้าย่อย (เอ) ผู้ผลิตจะถูกกำหนดค่าแห่งผลที่คาดว่าจะได้รับน้อยกว่า 65% ของผลที่รับแห่งการจัดการของผู้ผลิต ซึ่งถูกระบุจะจงในระเบียบซึ่งออกโดยสมาคม อันมีรากฐานมาจากประวัติของการผลิต

(ซี) ผลที่คาดว่าจะได้รับต่อพื้นที่

สมาคมต้องเสนอโครงการการประกันชั้นพืชซึ่งตั้งอยู่บนรากฐานของผลที่คาดว่าจะได้รับต่อพื้นที่ ซึ่งจะอนุญาตให้ผู้ผลิตซึ่งทำการประกันไว้ ได้สิทธิรับค่าทดแทน ในกรณีความเสียหายได้เกิดขึ้นในฟาร์ม ซึ่งผู้ผลิตได้ตั้งถิ่นฐานอยู่ ภายใต้โครงการของผลที่คาดว่าจะได้รับต่อพื้นที่ผู้ผลิตซึ่งได้ทำการประกันไว้ จะรับอนุญาตให้เลือกระดับของการผลิตต่อพื้นที่ได้โดยค่าทดแทนที่ผู้จ่ายจะเกี่ยวข้องกับกฎเกณฑ์และเงื่อนไข ซึ่งได้ถูกกำหนดโดยสมาคม

(ดี) ผลกระทบ

ผู้ผลิตต้องทำการเลือกระหว่างผลที่คาดว่าจะได้รับของแต่ละบุคคล หรือผลที่คาดว่าจะรับของแต่ละพื้นที่ หรือขอบเขตการคุ้มครองที่ถูกนำมารวมกัน (ในหัวข้อย่อย (อี) (4) ของบทนี้)

(3) ผลที่ได้รับของการเปลี่ยนแปลงสำหรับผู้ผลิต ในกรณีของการทำปศุสัตว์

(เอ) ในด้านทั่วไป

ในกรณีผู้ผลิตไม่สามารถจัดหาฐานข้อมูลให้เป็นที่น่าพอใจตามย่อหน้า (2) (เอ) ผู้ผลิตจะถูกกำหนดค่าแห่งผลที่คาดว่าจะได้รับที่อย่างน้อย 80 % ของผลของการเปลี่ยนแปลงซึ่งถูกกำหนดโดยสมาคม (การเปลี่ยนแปลงมีปัจจัยมาจากระวัติในการผลิตของผู้ผลิต) ในกรณีเลขานุการพิจารณาว่า

(i) ผู้ผลิตได้ปลูกพืชสำหรับการทำปศุสัตว์โดยกิจวัตร และ

(ii) มากกว่า 50 % ของรายได้สุทธิจากฟาร์มของผู้ผลิตซึ่งได้รับการจัดการ

(บี) การคิดคำนวณผลที่คาดว่าจะได้รับ

(i) สำหรับการเข้าร่วมของผู้ผลิตในปีแรก สมาคมต้องกำหนดผลที่คาดว่าจะได้รับภายใต้ย่อหน้านี้ให้กับผู้ผลิต สำหรับการทำปศุสัตว์

(ii) สำหรับการเข้าร่วมของผู้ผลิตในปีที่สอง สมาคมต้องจัดหาประวัติของการผลิตที่แท้จริง หรือ กำหนดผลที่คาดว่าจะได้รับ

(ซี) การสิ้นสุดของอำนาจ

อำนาจในการถูกนำมาใช้ประโยชน์สำหรับย่อหน้านี้ จะสิ้นสุดลงเมื่อครบกำหนด 3 ปี หลังจากวันที่มีผลใช้บังคับของย่อหน้านี้

(เอช) การเสนอให้พิจารณาของกฎเกณฑ์ และแนวความคิดสู่สภา

(1) ในด้านทั่วไป

ตามแบบฟอร์มมาตรฐาน หรือกฎเกณฑ์ซึ่งสภาต้องจัดหาให้กับผู้ผลิตภายใต้หัวข้อย่อย (ซี) ของมาตรานี้ บุคคลต้องเตรียมการในการเสนอเรื่องให้พิจารณาหรือวางแผนสู่สภาดังนี้

(เอ) กฎระเบียบการประกันภัยสำหรับพืชชนิดอื่น และข้อกำหนดกฎเกณฑ์ และ

(บี) อัตราของเบี้ยประกันภัยสำหรับ การประกันภัยต่อภัยอันตรายซึ่งเกี่ยวกับข้าวสาลี ถั่วเหลือง ข้าวโพด และธัญพืชอื่นๆ ซึ่งถูกกำหนดโดยเลขานุการ

(2) การเสนอเรื่องให้พิจารณาของกฎระเบียบ

กฎระเบียบหรือแนวความคิดอื่น จะถูกนำเสนอสู่สภาภายใต้หัวข้อย่อยนี้ และต้องถูกดำเนินการปราศจากการจำกัดขอบเขตรวมถึงความต้องการซึ่งเกี่ยวข้องกับระดับของการคุ้มครอง อัตราต่างๆ และระดับราคาสำหรับแต่ละผลิตภัณฑ์ซึ่งได้ประกันไว้ ต้องมีค่าเท่ากับราคาตามท้องตลาด ซึ่งได้ถูกคาดหวังไว้สำหรับผลิตภัณฑ์ซึ่งได้ถูกกำหนดโดยสภา ในกรณีของกฎเกณฑ์การจ่ายเงินในส่วนเบี้ยประกันภัยโดยสมาคม ต้องไม่เกินกว่าจำนวนซึ่งถูกให้อำนาจไว้ ภายใต้หัวข้อย่อย (อี)

(3) การทบทวนการอนุมัติโดยสภา

กฎระเบียบหรือแนวความคิดที่ถูกเสนอต่อสภาภายใต้หัวข้อย่อยนี้ จะถูกทำการทบทวนอีกครั้งหนึ่งโดยสภาและ ในกรณีถ้าสภาพพบว่า การให้ความสนใจของผู้ผลิตมีเพียงพอที่จะได้รับการปกป้อง ผู้ผลิตจะถูกเรียกเก็บเบี้ยประกันในอัตราที่เหมาะสม

(4) แนวปฏิบัติสำหรับการเสนอให้พิจารณาและทบทวน

สมาคมจะออกกฎระเบียบ เพื่อกำหนดแนวปฏิบัติของกฎเกณฑ์ และแนวความคิดอื่น ซึ่งจะถูกเสนอสู่สภาภายใต้หัวข้อย่อยนี้ ซึ่งการกำหนดแนวปฏิบัติสามารถทำได้ โดยมีหลักการอย่างน้อยที่สุด ดังนี้

(เอ) ข้อเสนอซึ่งถูกนำเสนอต่อสภา ภายใต้หัวข้อย่อยจะถูกพิจารณาอย่างลับ หรือข้อมูลทางการเงินสำหรับวัตถุประสงค์ของมาตรา 552 (บี) (4) หัวข้อที่ 5 จนกระทั่งได้รับการอนุมัติโดยสภา ข้อเสนอที่ไม่ถูกอนุมัติโดยสภาจะยังคงถูกเก็บไว้เป็นความลับ

(บี) สภาต้องจัดให้ผู้สมัครได้รับโอกาสในการเสนอข้อเรียกร้องต่อสภา

(ซี) สภาต้องแจ้งให้ผู้สมัครทราบในกรณีไม่อนุมัติข้อเสนอต้องไม่ช้ากว่า 30 วันล่วงหน้า ก่อนทำการบอกปิดข้อเสนอ

(ดี) การชี้แจงโดยเฉพาะเจาะจงจะกำหนดระยะเวลาของการนำเสนอของข้อเสนอแนะ ภายใต้หัวข้อย่อยนี้และระยะเวลาในการพิจารณาของสภาในการให้ความเห็นชอบเกี่ยวกับข้อเสนอแนะในการประกันภัยครั้งใหม่ของบุคคลโดยสมาคมซึ่งอนุมัติให้บุคคลนั้นเข้าร่วมในการอนุญาตเกี่ยวกับ

ข้อเสนอในปีแรกแห่งรัฐพืช สภาจะเป็นผู้อนุมัติสำหรับการประกันภัยครั้งใหม่ การสงเคราะห์ เบี้ยประกันภัย หรือการสนับสนุนอื่นๆ โดยมาตรานี้

(5) การประกาศให้ทราบ

กฎระเบียบ ข้อกำหนด หรืออัตราซึ่งได้รับการอนุมัติตามหัวข้อย่อนี้ จะถูกแจ้ง ในการลงทะเบียนโดยทางสหพันธ์ และประกาศให้ทราบโดยทั่วกัน ภายใต้กฎและเงื่อนไขของ สัญญา ระหว่างสมาคม และผู้ซึ่งทำการเสนอกฎ หรือแนวความคิดด้านอื่น

(6) ราคาชั้นนำของโครงการการปกป้องความเสี่ยงในการผลิต

(เอ) ในด้านทั่วไป

สมาคมจะเสนอราคาของการประกันภัย ความเสี่ยงในการผลิตของการประกันภัย ซึ่งได้ทำการชดเชยให้กับผู้ผลิต (รวมถึงผู้ผลิตรายใหม่) สำหรับการประกันความเสียหาย

(บี) กระบวนการชั้นนำ

ราคาของโครงการการป้องกันความเสี่ยงในการผลิตจะ

(i) ถูกกำหนดเสมือนเป็นโครงการชั้นนำสำหรับปีแห่งรัฐพืชในปี 1996 และ 1997 และ

(ii) ต้องถูกทำให้บรรลุผลในจำนวนของเขตการปกครองซึ่งถูกกำหนดโดย สมาคม ผู้การทำให้เกิดประโยชน์ในด้านการประเมินค่าของความเหมาะสม การมีผลใช้บังคับ และ ความต้องการของผู้ผลิตต่อโครงการ

(ซี) การประกันความเสียหาย

การประกันความเสียหายจะได้รับโดยผู้ผลิตในกรณีรายได้ทั้งหมดของผู้ผลิต (ซึ่งถูกพิจารณาโดยสมาคม) น้อยกว่าจำนวนซึ่งถูกพิจารณาโดยสมาคม อันมาจากผลของการลดลง ของผลที่ได้รับ หรือราคาซึ่งมีผลมาจากการประกันภัย

(ดี) “ผู้ผลิตรายใหม่” ถูกให้คำจำกัดความว่า

บุคคลผู้ซึ่งมิได้ถูกผูกมัดต่อการทำฟาร์ม ในการแบ่งปันการผลิตของพืชที่ได้ ประกันไว้ มากกว่า 2 ปี แห่งรัฐพืชซึ่งถูกพิจารณาโดยรัฐมนตรีการเกษตร

(7) ขอบเขตของการปลูกพืชซึ่งได้รับความคุ้มครอง

(เอ) ในด้านทั่วไป

เริ่มต้นปีแห่งรัฐพืชในปี 1995 สมาคมจะต้องเสนอขอบเขตการปลูกพืช ซึ่งการประกันทำให้ผู้ผลิตรับมือกับความเสียหายได้

(บี) ผู้วางแผนการประกันภัยซึ่งได้รับการอนุมัติ

ขอบเขตของการปลูกพืชซึ่งได้รับความคุ้มครองนั้นจะถูksenโดยสมาคม
ไปสู่ผู้วางแผนการประกันภัย

(ซี) กำหนดเวลาของค่าเสียหาย

ความเสียหายของพืช จะถูกคุ้มครองโดยขอบเขตของการปลูกพืช ซึ่งได้รับความ
ความคุ้มครอง ในกรณี

(i) กฎเกณฑ์การประกันภัยของพืชจะได้รับต่อเมื่อ

(I) ปีแห่งรัฐพืชซึ่งค่าเสียหายได้เคยเกิดขึ้นมาบ้างแล้ว และ

(II) ปีแห่งรัฐพืชได้มีมาก่อนปีที่ทำการคุ้มครอง และ

(ii) สาเหตุของความเสียหายที่เกิดขึ้น

(I) หลังจากวันปิดทำการขาย สำหรับปีแห่งรัฐพืชที่มีมาก่อนความเสียหาย
และ

(II) ก่อนวันปิดทำการขายสำหรับปีแห่งรัฐพืชซึ่งความเสียหายได้เคย
เกิดขึ้นมาบ้างแล้ว

(8) โครงการการขึ้นราคาของผลที่ถูกกำหนดสำหรับผู้ผลิตรายใหม่

(เอ) โครงการที่เป็นที่ต้องการ

สำหรับในแต่ละปีแห่งรัฐพืช ในปี 1995 และ 1996 สมาคมจะทำให้สำเร็จผล
โดยโครงการการขึ้นราคา ผู้กำหนดผู้ผลิตที่เข้าคุณสมบัติภายใต้ (จี) ของมาตรานี้ สมาคมจะเผยแพร่
โครงการการขึ้นราคา 30 เขตการปกครองซึ่งจะถูกกำหนดโดยสมาคม ซึ่งต้องให้เป็นที่ยอมรับต่อ
การจัดการความเหมาะสม การมีผลใช้บังคับ และความต้องการของผู้ผลิตรายใหม่

(บี) ผลที่ได้รับซึ่งถูกกำหนดให้เพิ่มขึ้น

ในกรณีที่ผู้ผลิตซึ่งมีคุณสมบัติที่เหมาะสมได้เข้าร่วมสู่โครงการการขึ้นราคา
สมาคมจะกำหนดผลที่ได้รับให้กับผู้ผลิตรายใหม่ ให้มีค่าไม่น้อยกว่า 110 % ของผลของการจัดการ
โดยสมาคม

(ซี) ผู้ผลิตรายใหม่ที่เหมาะสม

เลขานุการต้องกำหนดคำจำกัดความของผู้ผลิตรายใหม่ เพื่อจุดประสงค์ของ
การพิจารณาตามความเหมาะสม ในการเข้าร่วมโครงการขึ้นราคา

(9) โครงการการขึ้นการประกันภัย

(เอ) ในด้านทั่วไป

ภายใน วันที่ 31 ธันวาคม 1996 เลขานุการต้องทำให้โครงการการขึ้นบรรลุลผล โดยการกำหนดจำนวนขอบเขตการปกครอง ซึ่งถูกพิจารณาโดยเลขานุการ สำหรับปีแห่งรัฐพืชในปี 1997 ปี 1998 ปี 1999 และปี 2000 ภายใต้ผู้ผลิตของข้าวสาลี เมล็ดข้าว ถั่วเหลือง หรือผลิตภัณฑ์อื่น ซึ่งเลขานุการจะเป็นผู้พิจารณาถึงความเหมาะสม ในการเลือกการประกันภัย

(บี) การบริหาร

การประกันภัยรายได้ภายใต้ย่อหน้านี้ จะ

- (i) ถูกเสนอสู่การเตรียมการการประกันภัย ในครั้งใหม่กับบริษัทประกันภัยเอกชน
- (ii) เสนอที่ขั้นต่ำของการคุ้มครอง ซึ่งได้แก่ทางเลือกสู่การประกันรัฐพืชต่อภัยพิบัติ
- (iii) เป็นค่าสถิติ
- (iv) ต้องได้รับการจ่ายเบี้ยประกัน และค่าธรรมเนียมในการจัดการโดยผู้ผลิต ซึ่งได้ทำการประกันไว้

(10) การกำหนดเวลาในการนำเสนอกฎเกณฑ์ใหม่

(เอ) ในด้านทั่วไป - สภาต้องกำหนดช่วงเวลาที่เหมาะสมสำหรับการอนุมัติ หรือ บกปัดข้อเสนอจากบุคคลซึ่งนำเสนอกฎเกณฑ์ให้ทำการพิจารณา

(บี) ผลกระทบของการมิได้กระทำการในเวลาที่กำหนด - ยกเว้นตามหัวข้อย่อย

(ซี) ถ้าสภาไม่สามารถตอบข้อเสนอตามหัวข้อย่อย (ซี) ได้ภายในเวลาที่กำหนดไว้ กฎเกณฑ์ใหม่ จะถูกเป็นที่เข้าใจว่าได้รับการอนุมัติโดยสภา

(ซี) การยกเว้น - หัวข้อย่อย (บี) จะยังไม่มีผลใช้บังคับในกรณีทั้งสภา และบุคคล ที่เสนอเรื่องดังกล่าว ลงความเห็นในการขยายช่วงเวลาที่กำหนดไว้ออกไปอีก

(ไอ) การนำมาใช้ของข้อมูลในด้านอัตราและขอบเขตการคุ้มครอง

สมาคมต้องนำอัตราและขอบเขตในการคุ้มครอง มาทำการศึกษาทางด้านข้อมูลสถิติ ของการจัดการการประกันภัย ยกเว้นไม่มีอัตราใดที่มีจำนวนมากกว่า 20 % ของอัตราที่เปรียบเทียบ ได้กับอัตราของรัฐพืชในปีที่ผ่านมา

(เจ) การเรียกร้องค่าเสียหาย

(1) ในด้านทั่วไป

ภายใต้กฎระเบียบซึ่งถูกกำหนดโดยสมาคม สมาคมต้องดำเนินการในด้านการปรับเปลี่ยนและการชดใช้ค่าเสียหาย กฎระเบียบซึ่งสมาคมเป็นผู้กำหนดขึ้น จะสามารถทำให้แน่ใจต่อการเปลี่ยนแปลงในจำนวนของค่าเสียหายว่าเป็นไปอย่างถูกต้อง

(2) การปฏิเสธการเรียกร้องค่าเสียหาย

(เอ) ในด้านทั่วไป

ตามย่อหน้าย่อย (บี) ถ้าการเรียกร้องค่าทดแทนได้ถูกปฏิเสธโดยสมาคม หรือบุคคลซึ่งสมาคมให้ทำการแทน การฟ้องร้องในเรื่องของการเรียกร้องค่าเสียหายจะถูกนำสู่กระบวนการยุติธรรมในศาลแขวง ซึ่งฟาร์มที่ทำการประกันภัยไว้ตั้งอยู่ในเขตการปกครอง

(บี) ขอบเขตของการเรียกร้อง

การฟ้องร้องสำหรับการเรียกร้องค่าเสียหาย จะต้องถูกดำเนินการไม่ช้ากว่า 1 ปี หลังจากวันที่มีการบอกปิดถึงข้อเรียกร้องดังกล่าว

(3) การชดใช้ค่าเสียหาย

สมาคมต้องจัดให้ผู้วางแผนการประกันภัยที่ได้รับการรับรองแล้วทำการชดใช้ค่าเสียหายต่างๆ และค่าทนายความซึ่งก่อให้เกิดขึ้นโดยผู้วางแผน ทั้งนี้สืบเนื่องมาจากความผิดพลาดของสมาคม

(4) การเปิดการตลาด

สมาคมต้องจัดให้ผู้วางแผนทางการตลาดโดยการพิจารณาถึงกระบวนการปลูกพืชซึ่งต้องเป็นไปตามความต้องการและความเหมาะสม

(เค) การประกันภัยครั้งใหม่

(1) ในด้านทั่วไป

อย่างไรก็ตาม นอกจากข้อกำหนดอื่นๆ ของบทนี้ สมาคมจะทำการประเมินค่าสูงสุด จัดหาการประกันภัยใหม่ ผู้ผู้รับประกันซึ่งได้รับการรับรองโดยสมาคม ซึ่งทำประกันให้กับผู้ผลิตภายใต้หลักเกณฑ์ผลิตภัณฑ์ทางการเกษตร 1 โครงการ หรือมากกว่านั้นสู่สมาคม

(2) กฎเกณฑ์และเงื่อนไข

การประกันภัยครั้งใหม่ จะต้องถูกกำหนดกฎเกณฑ์และเงื่อนไข ซึ่งสภาต้องพิจารณาให้เข้ากับหลักเกณฑ์ในหัวข้อย่อย (บี) และ (ซี)

(3) การร่วมกันรับผิดชอบต่อความเสี่ยง

สัญญาการประกันภัยครั้งใหม่ ของสมาคมกับบริษัทประกันภัย จะต้องกำหนดให้บริษัทประกันภัยได้มีการแบกรับภาระในการร่วมกันรับผิดชอบในความเสียหายอย่างเพียงพอภายใต้ข้อกำหนดซึ่งทำให้แน่ใจว่าบริษัทประกันภัยจะขายและบริการกฎเกณฑ์ต่างๆ ซึ่งเกี่ยวกับการประกันภัยด้วยวิธีการที่รอบคอบและระมัดระวัง

(4) ค่าประกันภัย

(เอ) ในด้านทั่วไป - ยกเว้นในส่วนของย่อน้ำย่อย (บี) ค่าประกันภัยจะถูกกำหนดโดยสภาเพื่อการชดใช้เงินคืนให้กับผู้วางแผนการประกันภัย และตัวแทนสำหรับราคาในการดำเนินงานและการจัดการแต่จะไม่เกินกว่า

(i) สำหรับการประกันภัยใหม่ในปี 1998 ที่ 27 % ของเบี้ยประกันซึ่งถูกใช้เพื่อกำหนดอัตราความเสียหาย และ

(ii) สำหรับการประกันภัยใหม่ ในปี 1999 และปีต่อๆ มา ที่ 24.5 % ของเบี้ยประกันซึ่งถูกใช้เพื่อกำหนดอัตราความเสียหาย

(บี) การลดลงอย่างพอเหมาะ - กฎระเบียบของขอบเขตการคุ้มครองแบบพิเศษ ซึ่งได้รับอัตราค่าประกันของการใช้เงินคืนสำหรับราคาการดำเนินงานและการจัดการในการประกันภัยปี 1998 ซึ่งต่ำกว่าอัตราเฉพาะในย่อน้ำย่อย (เอ) (i) จะได้รับการลดลงในอัตราของการใช้เงินคืนอย่างพอเหมาะ ผู้การลดลงในอัตราของการชดใช้เงินคืนระหว่าง (i) และ (ii) ของย่อน้ำย่อย (เอ)

(5) ราคาและการวางระเบียบค่าลดลง

ซึ่งสอดคล้องกับมาตรา 118 ของพระราชบัญญัติการปฏิรูปประกันสหพันธ์พืชปี 1994 และการเก็บรักษาประกันความผิดพลาดและการใช้ในทางที่ผิด ความต้องการในการขยายระบบและการปรับปรุงของคุณภาพในการบริการลูกค้า สภาต้องเปลี่ยนแปลง วิธีการของโครงการและความต้องการในด้านการจัดการแทนที่จะลดราคาในการจัดการและดำเนินงานของผู้วางแผนและตัวแทน ในจำนวนให้สอดคล้องกับการลดลงในอัตราการใช้เงินคืนภายใต้ย่อหน้า (4) ในระหว่างช่วงเวลา 5 ปี ของการเริ่มต้นในวันที่ 13 ตุลาคม 1994

(6) การมีอิสระในความคิดของตัวแทน

การกำหนดของสมาคมเกี่ยวกับ การเก็บสะสมค่าทดแทน จะไม่ได้รับการตรวจสอบอีกครั้งในส่วนของการจัดการ และจะถูกนำเสนอต่อตัวแทน ในความหมายของมาตรา 701 (เอ) (2) ของหัวเรื่องที่ 5

(7) โครงการ

สมาคมต้องเสนอโครงการดังกล่าวต่อรัฐสภา ซึ่งจะถูกให้แสดงถึงวิธีการและเหตุผล ภายใต้ย่อหน้า (5) และสมาคมต้องบรรยายมาตรการดังกล่าวในโครงการ

(แอล) ทางเลือกของเขตการคุ้มครอง

สมาคมต้องเสนอโครงการการปกป้องความเสี่ยงเฉพาะทาง รวมถึงการปกป้องพืชจากความเสียหายจากแมลง สัตว์ป่า ภายใต้กฎเกณฑ์และข้อบังคับซึ่งสภาจะเป็นผู้กำหนด ยกเว้นแต่โครงการจะไม่ถูกคุ้มครอง ในกรณีที่มีการประกันสำหรับความเสี่ยงโดยเฉพาะทางได้ทำขึ้นกับบริษัทประกันเอกชน

(เอ็ม) การวิจัย

(1) ในด้านทั่วไป

ยกเว้นซึ่งถูกระบุไว้ใน (2) สมาคมต้องควบคุมการวิจัย การสำรวจ โครงการนำร่อง และการสืบสวนอื่นเกี่ยวกับการประกันพืชและการเกษตร การประกันทางด้านความเสี่ยงและค่าเสียหาย รวมไปถึงการประกันภัยเกี่ยวกับภัยอันตรายต่างๆ ที่เกิดขึ้นโดยมีสาเหตุมาจากภัยแล้ง แมลง และเชื้อโรค และรวมไปถึงความเสี่ยงในด้านอื่นๆ อันเกี่ยวกับผลไม้ ถั่ว พืชผัก และผลิตภัณฑ์ทางการเกษตรอื่นๆ ซึ่งได้ถูกกำหนดโดยสภา

(2) การยกเว้น

ไม่มีกระบวนการใดจะถูกรับรองในเรื่องของความเสี่ยง ภายใต้ (1) ถ้าการปกป้องการประกันภัยเพื่อต่อต้านความเสี่ยงได้ทำขึ้นโดยบริษัทเอกชน

(3) การประเมินค่า

ภายหลังจากการเสร็จสิ้นของโครงการนำร่อง ภายใต้หัวข้อย่อหน้านี้สมาคมจะประเมินค่าโครงการนำร่อง และนำเสนอสู่คณะกรรมการการดำเนินงานทางด้านการเกษตรของผู้แทน และกรรมการการเกษตรโดยสมาคมของโครงการนำร่อง และการแนะนำของสมาคมซึ่งเกี่ยวข้องถึงการทำให้โครงการดังกล่าวบรรลุเป้าหมายบนพื้นฐานแห่งชาติ

(เอ็น) การกำหนดขอบเขตของผลกำไรในความเสียหายอย่างเดียวกัน

(1) ในด้านทั่วไป

ยกเว้นตามที่ระบุไว้ใน (2) ถ้าผู้ผลิตเป็นผู้มีคุณสมบัติในการได้รับประโยชน์ภายใต้การปกป้องความเสี่ยงจากภัยอันตราย ภายใต้หัวข้อย่อ (บี) ของมาตรานี้ และยังเป็นผู้เหมาะสมในการได้รับการคำนวณสำหรับความเสียหายอย่างเดียวกัน ภายใต้โครงการด้านอื่น ซึ่งถูกดำเนินงานโดยเลขานุการ ผู้ผลิตต้องทำการเลือกที่จะไม่รับประโยชน์ภายใต้บทนี้ หรือไม่ก็เลือกที่จะไม่รับภายใต้โครงการอื่น แต่ต้องไม่ใช่เลือกทั้งสอง ผู้ผลิตซึ่งทำการจัดซื้อ ขอบเขตการคุ้มครองแบบพิเศษ

ภายใต้หัวข้อย่อย (ซี) ในบทนี้ย่อมจะต้องได้รับค่าเงินสำหรับความเสียหายอย่างเดียวกันตามโครงการอื่นซึ่งถูกจัดวางโดยเลขานุการ ยกเว้นจำนวนที่ได้รับสำหรับความเสียหายภายใต้ขอบเขตการคุ้มครองแบบพิเศษ และจำนวนที่ได้รับภายใต้โครงการอื่น ซึ่งต้องไม่เกินกว่าจำนวนของค่าเสียหายที่แท้จริงของผู้ผลิต

(2) การยกเว้น

ย่อหน้า (1) จะไม่ถูกใช้ให้เป็นประโยชน์ต่อการกีดกันในกรณีฉุกเฉิน ภายใต้หัวข้อ ซี ของพระราชบัญญัติฟาร์มซึ่งถูกรวบรวมเข้าด้วยกัน และการพัฒนาท้องถิ่น (7. ยู. เอส. ซี. 1961 อีทีเอสอีคิว)

มาตรา 1509 การยกเว้นของค่าทดแทนจากการจัดเก็บ

การเรียกร้องสำหรับค่าทดแทนภายใต้บทนี้ จะไม่ถูกโน้มน้าวถึงการผูกมัด การจัดเก็บ หรือ กระบวนการอื่นทางด้านกฎหมาย ก่อนการจ่ายเงิน หรือการหักกลบลบหนี้ผ่านบัญชี หรือทรัพย์สินของผู้ประกันในประเทศสหรัฐอเมริกา ยกเว้นการเรียกร้องค่าเสียหายของประเทศสหรัฐอเมริกา หรือสมาคมภายใต้บทนี้

มาตรา 1510 การฝากและการลงทุนของเงินกองทุน

ธนาคารแห่งเงินทุนสำรองของสหพันธ์ ในฐานะตัวแทนเกี่ยวกับงบประมาณเงินทั้งหมดของสมาคมซึ่งไม่ได้ถูกจ่ายไปเพื่อการจ้างงานต้องถูกฝากไว้กับกองคลังแห่งประเทศสหรัฐอเมริกา หรือในธนาคารซึ่งได้รับการรับรองโดยเลขานุการของกองคลัง ในกรณีมีการถอนเงินโดยสมาคมที่เวลาใดๆ ซึ่งต้องได้รับการอนุมัติโดยเลขานุการของกองคลัง และจะต้องถูกตรวจสอบในจำนวนหนี้สิน กุญแจเบียบ และดอกเบี้ยต่าง ๆ โดยประเทศสหรัฐอเมริกา กรณีหลังจากได้รับการอนุมัติโดยเลขานุการแล้ว ธนาคารแห่งเงินทุนสำรองของสหพันธ์ ซึ่งได้รับมอบอำนาจให้จัดการ ในฐานะผู้จัดเก็บรักษา และตัวแทนทางด้านงบประมาณสำหรับสมาคมในการดำเนินงาน แล้วย่อมมีอำนาจในการจัดการตามที่ได้มอบหมายโดยบทนี้

(วันที่ 16 กุมภาพันธ์ 1938 บทที่ 30 หัวเรื่องที่ 5 มาตราที่ 510, 52 ข้อมูลที่ 75)

มาตรา 1511 การยกเว้นภาษี

สมาคมรวมถึงการเป็นผู้แทนในด้านการจัดการเกี่ยวกับเงินทุน เงินทุนสำรอง รายได้ และทรัพย์สิน จะได้รับการยกเว้นภาษีทั้งหมด ในหรือหลังจากวันที่ 16 กุมภาพันธ์ 1938 ซึ่งถูกจัดเก็บโดยประเทศสหรัฐอเมริกา หรือโดยรัฐ เขตการปกครอง หรืออำนาจในการจัดเก็บภาษีท้องถิ่น สัญญาการประกันภัยของสมาคม และสัญญาการประกันภัยซึ่งทำกันใหม่โดยสมาคมจะถูกยกเว้นจากการจัดเก็บภาษีซึ่งถูกจัดเก็บโดยรัฐ องค์การบริหารราชการส่วนท้องถิ่น หรืออำนาจในการจัดเก็บภาษีท้องถิ่น

(วันที่ 16 กุมภาพันธ์ 1938 บทที่ 30 หัวเรื่องที่ 5 มาตราที่ 511, 52 ข้อมูลที่ 75)

มาตรา 1512 สมาคมในฐานะตัวแทนเกี่ยวกับงบประมาณของรัฐบาล

เมื่อวัตถุประสงค์ได้ถูกกำหนดขึ้นโดยเลขานุการของกองคลัง สมาคมจะต้องเป็นตัวแทนในด้านการฝากเงินของรัฐ ยกเว้นใบเสร็จรับเงิน หรือการรับในสิ่งต่างๆ ซึ่งโดยจารีตประเพณีต้องถูกกำหนดโดยเลขานุการ และจะต้องมีการว่าจ้างสำหรับตำแหน่งตัวแทนทางการเงินของรัฐบาลในกรณีที่มีความจำเป็น

(วันที่ 16 กุมภาพันธ์ 1938 บทที่ 30 หัวเรื่องที่ 5 มาตราที่ 512, 52 ข้อมูลที่ 75)

มาตรา 1513 บัญชีงบดุลและรายงานประจำปีของสมาคม

สมาคมต้องเก็บรักษาบัญชีงบดุลและเอกสารที่ถูกต้อง และต้องมีการจัดเก็บรวบรวมเอกสารประจำปีซึ่งเกี่ยวข้องกับการงานของสมาคมไว้กับเลขานุการ

(วันที่ 16 กุมภาพันธ์ 1938 บทที่ 30 หัวเรื่องที่ 5 มาตราที่ 513, 52 ข้อมูลที่ 76)

มาตรา 1514 อาชญากรรมและการกระทำความผิด

(เอ) ถึง (อี) ได้ถูกยกเลิก วันที่ 25 มิถุนายน 1948 บทที่ 645 มาตราที่ 21, 62 ข้อมูล 862 ซึ่งมีผลใช้บังคับวันที่ 1 กันยายน 1948)

(เอฟ) คำร้องขออันเนื่องมาจากการมีส่วนได้เสียของสมาชิกวุฒิสภาตามสัญญา

ข้อกำหนดของมาตรา 22 หัวเรื่องที่ 41 จะไม่ถูกดำเนินการสู่ข้อสัญญาการประกันภัยซึ่งทำขึ้นภายใต้บทนี้

มาตรา 1515 คณะกรรมการซึ่งมีอำนาจหน้าที่ให้คำแนะนำ สำหรับ การประกันสหพันธ์พืช

(เอ) การก่อตั้ง

รัฐมนตรีการเกษตรต้องแต่งตั้ง คณะกรรมการซึ่งมีอำนาจหน้าที่ให้คำแนะนำสำหรับการประกันสหพันธ์พืชขึ้น

(บี) ความรับผิดชอบเบื้องต้น

ความรับผิดชอบเบื้องต้นของคณะกรรมการที่มีหน้าที่ให้คำแนะนำ ได้แก่ ให้คำแนะนำต่อรัฐมนตรีการเกษตรสู่การทำให้เป็นผลสำเร็จและปัญหาอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับการประกันสหพันธ์พืช ซึ่งถูกพิจารณาโดยผู้บริหารของสมาคม

(ซี) การเข้าเป็นสมาชิก

คณะกรรมการที่มีหน้าที่ให้คำแนะนำจะถูกประกอบด้วยผู้บริหารของสมาคม เลขานุการ (ผู้ถูกแต่งตั้งโดยรัฐมนตรีการเกษตร) และสมาชิกต้องไม่น้อยกว่า 12 คนซึ่งทำหน้าที่องค์กรในการจัดการถึงข้อกำหนดของการประกันสหพันธ์พืชภายใต้บทนี้ ไม่น้อยกว่า 3 คนของสมาชิกของคณะกรรมการที่มีหน้าที่ให้คำแนะนำ จะได้รับแต่งตั้งให้ดูแลทางด้านอุตสาหกรรมทางสหพันธ์พืชหรือตัวแทนซึ่งเป็นตัวแทนสมาชิกคณะกรรมการที่มีหน้าที่ให้คำแนะนำนั้น ต้องรวมถึงบริษัทประกันภัย ตัวแทนประกันภัย องค์กรผู้ผลิตในการทำฟาร์ม ผู้เชี่ยวชาญในด้านวิทยาศาสตร์เกี่ยวกับการเกษตร ธนาคารและสถาบันการกู้ยืมเงิน

(ดี) ข้อกำหนดในการจัดการ

(1) สมาชิกของคณะกรรมการที่มีหน้าที่ให้คำแนะนำ (นอกเหนือจากผู้บริหารของสมาคม และเลขานุการ) จะถูกแต่งตั้งโดยเลขานุการในวาระ 2 ปี โดยการเสนอชื่อขององค์กรและตัวแทนตามหัวข้อย่อย (ซี) ของมาตรานี้ วาระของสมาชิก (นอกเหนือจากผู้บริหารของสมาคมและเลขานุการ) สามารถถูกปรับเปลี่ยนได้ตามความเหมาะสม

(2) ประธาน

คณะกรรมการที่มีหน้าที่ให้คำแนะนำจะถูกแต่งตั้งให้เป็นผู้บริหารของสมาคม

(3) การประชุม

คณะกรรมการที่มีหน้าที่ให้คำแนะนำ จะต้องทำการประชุมอย่างน้อยปีละครั้ง การประชุมดังกล่าวต้องประกาศให้ทราบโดยทั่วกัน บันทึกต่างๆ จากการประชุมจะถูกเก็บรักษาสำหรับผู้ที่สนใจเมื่อมีการร้องขอ

(อี) การทำรายงาน

ไม่ช้ากว่าวันที่ 30 มิถุนายน ของทุกปี คณะกรรมการที่มีหน้าที่ให้คำแนะนำ ต้องนำเสนอ
บทสรุปและการให้คำแนะนำของตนต่อรัฐมนตรีการเกษตรซึ่งเกี่ยวข้องกับ

- (1) ความก้าวหน้าสู่ความสำเร็จ
- (2) การประเมินค่าทางสถิติของโครงการการประกันสหพันธ์พืช
- (3) อัตราส่วนในการสมัครเข้าร่วมโครงการระหว่างการปกป้องความเสี่ยงต่อภัยอันตราย
ภายใต้มาตรา 1508 (บี) และขอบเขตของการคุ้มครองแบบพิเศษ ภายใต้มาตรา 1508 (ซี) และ
- (4) ความก้าวหน้าในการปรับปรุงทางด้านของเขตการคุ้มครองการประกันพืช
สำหรับพืชชนิดใหม่และชนิดเจาะจง

(เอฟ) การสิ้นสุดของอำนาจในการจัดการ

อำนาจในการจัดการจะสิ้นสุดลงในวันที่ 30 กันยายน 1998
(วันที่ 16 กุมภาพันธ์ 1938 บทที่ 30 หัวเรื่องที่ 5 มาตรา 515)

มาตรา 1516 กองทุน

(เอ) อำนาจในการจัดสรร

(1) ค่าใช้จ่ายอย่างรอบคอบ - ค่าใช้จ่ายจะต้องถูกจัดสรรสำหรับปีงบประมาณ 1999
และภายหลังจากนั้นในจำนวนที่จำเป็นในการครอบคลุมเงินเดือน และค่าใช้จ่ายของสมาคม

(2) ค่าใช้จ่ายในการจัดการในหน้าที่
ค่าใช้จ่ายจะต้องถูกจัดสรรในจำนวนแห่งความจำเป็น ในการคุ้มครองสำหรับปี
1999 และปีที่มีการประกันภัยครั้งใหม่ภายหลังจากนั้น

(เอ) ค่าใช้จ่ายในการดำเนินงานและจัดการของสมาคมงบประมาณในหน้าที่
ของตัวแทน และ

(บี) การสงเคราะห์เบี้ยประกัน รวมถึงค่าใช้จ่ายในการดำเนินงานและจัดการของ
ผู้วางแผนสำหรับการเผยแพร่ข้อมูล กฎระเบียบของขอบเขตการคุ้มครองแบบพิเศษ

(บี) ค่าใช้จ่ายของสมาคมจากกองทุนการประกันภัย

(1) ค่าใช้จ่ายทั่วไป - สำหรับปี 1999 และปีที่มีการประกันภัยครั้งใหม่ภายหลังจากนั้น สมาคมต้องนำเงินจากกองทุนการประกันภัยใช้จ่ายในด้านค่าใช้จ่ายของสมาคม (นอกเหนือจาก ค่าใช้จ่ายซึ่งระบุไว้ในหัวข้อย่อย (เอ) (1) และค่าใช้จ่ายตามย่อหน้า 2) (เอ) รวมถึง

(เอ) เงินสงเคราะห์เบี้ยประกัน และเงินทดแทน

(บี) ค่าใช้จ่ายในการดำเนินงานและการจัดการของสมาคมเท่าที่จำเป็นสำหรับการขายในการได้รับมอบหมายในหน้าที่ของตัวแทน และ

(ซี) ค่าใช้จ่ายในการดำเนินงานและการจัดการในการชดเชยเงินคืนภายใต้ข้อกำหนดการทำสัญญาประกันภัยใหม่กับผู้วางแผน

(2) ค่าใช้จ่ายในการทำวิจัยและการพัฒนา

(เอ) ในด้านทั่วไป - สำหรับปี 1999 และปีที่มีการประกันภัยครั้งใหม่ภายหลังจากนั้น สมาคมต้องนำเงินจากกองทุนการประกันภัยซึ่งถูกกำหนดภายใต้หัวข้อย่อย (ซี) มาใช้จ่ายในด้านค่าใช้จ่าย จากการทำวิจัยและการพัฒนาของสมาคม แต่ต้องไม่เกินกว่า 3,500,000 ดอลลาร์ สำหรับปีงบประมาณในแต่ละปี

(บี) โครงการนำร่อง - จำนวนเงินต่อการทำให้บรรลุผลสำเร็จของโครงการ จะไม่ถูกรวมนับในค่าใช้จ่ายจากการทำวิจัยและการพัฒนาซึ่งถูกระบุไว้ในหัวข้อย่อย (เอ)

(ซี) กองทุนการประกันภัย

(1) ในด้านทั่วไป

กองทุนการประกันภัยได้ถูกกำหนดขึ้นมาเพื่อการเก็บสะสมของรายได้จากเบี้ยประกันและจำนวนเงินซึ่งถูกระบุไว้ในหัวข้อย่อย (เอ) (2) เพื่อที่สามารถนำมาใช้จ่ายโดยปราศจากการกำหนดขอบเขตรายได้ในปีงบประมาณ

(2) กองทุนสมาคมที่ให้ความเชื่อถือในด้านผลิตภัณฑ์

ในกรณีที่เวลาใดจำนวนเงินในกองทุนการประกันภัยไม่เพียงพอที่จะทำให้สมาคม นำไปใช้จ่ายเพื่อความสำเร็จตามหัวข้อย่อย (บี) ของมาตรานี้ จะต้องมีการขยายกองทุนของสมาคมที่ให้ความเชื่อถือในด้านผลิตภัณฑ์ขึ้น

(เอ) สมาคมต้องร้องขอต่อรัฐมนตรีการเกษตรในการใช้เงินกองทุนของสมาคมที่ให้ความเชื่อถือในด้านผลิตภัณฑ์เพื่อที่จะทำให้บรรลุเป้าหมายตามหัวข้อย่อย (บี) ของบทนี้และ

(บี) รัฐมนตรีการเกษตรต้องใช้เงินกองทุนดังกล่าวเพื่อผลสำเร็จตามหัวข้อย่อย (บี) ของบทนี้

มาตรา 1517 ลักษณะที่เป็นเอกเทศ

มาตราต่างๆ ในหมวดนี้ ในแต่ละมาตรานั้นมีลักษณะเป็นเอกเทศ และในกรณีที่มีบทบัญญัติใดขัดหรือแย้งต่อบทมาตราในหมวดนี้ บทบัญญัตินั้นเป็นอันใช้บังคับไม่ได้

มาตรา 1518 ผลกระทบทางการเกษตร

“ผลกระทบทางการเกษตร” หมายความว่า ข้าวสาลี ฟ้าย ปอ ป่าน ข้าวโพด เมล็ดถั่ว ข้าวโอ๊ต ข้าวบาร์เลย์ ข้าวไรย์ ยาสูบ ข้าว ถั่วลิสง ถั่วเหลือง น้ำตาล มะเขือเทศ เมล็ดข้าว ข้าวฟ่าง เมล็ดทานตะวัน องุ่นแห้ง ส้ม ข้าวโพดหวาน แอปเปิล องุ่น มันฝรั่ง และผักผลไม้ชนิดอื่นๆ หรือผลกระทบทางการเกษตรชนิดอื่นๆ ไม่รวมถึงอาหารปศุสัตว์ และเมล็ดข้าวซึ่งถูกกักเก็บ ซึ่งถูกกำหนดโดยสภากาชาดหัวข้อย่อย (เอ) หรือ (เอ็ม) ในมาตรา 1508 ของบทนี้ หรือผลกระทบชนิดอื่นซึ่งได้มีคำอธิบายระบุไว้

มาตรา 1519 ซึ่งถูกยกเลิกโดยกฎหมายมหาชนเลขที่ 104-127 หัวเรื่องที่ 1 มาตรา 196 (เจ) วันที่ 4 เมษายน 1996 110 ข้อมูลที่ 950 ดำเนินการในวันที่ 16 กุมภาพันธ์ 1938 บทที่ 30 หัวเรื่องที่ 5 มาตรา 519 มาตราเดิม 518, 52 ข้อมูลที่ 77 ; ถูกเรียงลำดับใหม่เป็นมาตรา 519 วันที่ 21 มิถุนายน 1941 บทที่ 214 มาตรา 9, 55 ข้อมูลที่ 256 ; ซึ่งถูกแก้ไขในวันที่ 13 ตุลาคม 1994 โดยกฎหมายมหาชนที่ 103-354 หัวเรื่องที่ 1 มาตรา 111 , 112 , 108 ข้อมูลที่ 3199 3202 ซึ่งเกี่ยวกับโครงการความช่วยเหลือภัยพิบัติให้กับพืชที่มีได้มีประกัน ดูมาตรา 7333 ของหัวเรื่องนี้

มาตรา 1520 คุณสมบัติของผู้ผลิต

ยกเว้นตามที่ระบุไว้ในบทนี้ ผู้ผลิตต้องไม่ถูกบอกปิดมิให้ทำการประกันภัยภายใต้บทนี้

(1) เพื่อวัตถุประสงค์ของขอบเขตการปกป้องคุ้มครองความเสี่ยงต่อภัยอันตราย ผู้ผลิตได้แก่ “บุคคล” (ซึ่งถูกให้คำจำกัดความโดยรัฐมนตรีการเกษตร) และ

(2) เพื่อวัตถุประสงค์ในด้านอื่นของโครงการการประกันภัย ผู้ผลิตต้องมีอายุ 18 ปี และมีความตั้งใจจริง ในการทำการประกันภัยพืช ในฐานะ เจ้าของ-ผู้ดำเนินการ เจ้าของที่ดิน ผู้เช่า หรือ ชาวนา ที่เช่าและจ่ายค่าเช่าด้วยการแบ่งข้าวที่ปลูกได้ (วันที่ 16 กุมภาพันธ์ 1938 บทที่ 30 หัวเรื่องที่ 5 มาตรา 520 ซึ่งถูกแก้ไขในวันที่ 13 ตุลาคม 1994 โดยกฎหมายมหาชนเลขที่ 103-354 หัวเรื่องที่ 1 มาตรา 113, 108 ข้อมูลที่ 32

มาตรา 1521 ความไม่เหมาะสมสำหรับความเสี่ยงต่อภัยอันตราย และค่าทดแทนความช่วยเหลือในกรณีที่มีได้ทำการประกันไว้

ในกรณีรัฐมนตรีการเกษตรพิจารณาเห็นว่า บุคคลใดมีการวางแผนในการหลีกเลี่ยงกฎหมายที่ได้บัญญัติไว้ในบทนี้ อันเกี่ยวกับการได้ปกป้องความเสี่ยงต่อภัยอันตราย หรือขอบเขตการคุ้มครองแบบพิเศษ บุคคลนั้นจะเป็นผู้ที่ไม่มีคุณสมบัติในการได้รับผลกำไรที่หาไม่ได้ เพียงเท่าที่ความเสียหายได้เกิดขึ้น อันเกิดจากการทุจริต อำนาจในการจัดการซึ่งถูกระบุโดยมาตรานี้ จะถูกเพิ่มเติมและจะไม่เข้าแทนที่อำนาจในการจัดการ ตามมาตรา 1506 (เอ) ของหัวเรื่องนี้

(วันที่ 16 กุมภาพันธ์ 1938 บทที่ 30 หัวเรื่องที่ 5 มาตรา 521 ซึ่งได้ถูกเพิ่มเติมในวันที่ 13 ตุลาคม 1994 โดยกฎหมายมหาชน เลขที่ 103-354 หัวเรื่องที่ 1 มาตรา 114,108 ข้อมูลที่ 3203)

มาตรา 535 การศึกษาเกี่ยวกับการประกันรัฐพืช

(เอ) ในด้านทั่วไป - ภายใน 90 วัน นับตั้งแต่วันที่มีการประกาศใช้กฎหมายตามพระราชบัญญัตินี้ รัฐมนตรีการเกษตรจะต้องทำการศึกษารายละเอียดในสัญญากับผู้เชี่ยวชาญ เพื่อเผยแพร่ความรู้ให้กับผู้ผลิตทางการเกษตร ซึ่งเป็นหน้าที่ของผู้ทำสัญญาในการศึกษาให้เข้าใจถึงปัญหาของการประกันรัฐพืชซึ่งเกี่ยวกับสัญญารวมถึง

- (1) การปรับปรุงการบริการทางการประกันรัฐพืช ต่อผู้ผลิตทางการเกษตร
- (2) ทางเลือกสำหรับการแปรรูปบทบาทของรัฐบาลสหพันธ์จากผู้วางแผนการประกันภัย

เป็นผู้ควบคุมการประกันรัฐพืชแต่ผู้เดียว และ

- (3) ความลับของขอบเขตการประกันรัฐพืช

(บี) ผู้ทำสัญญา - ภายใน 180 วันนับตั้งแต่ วันที่สัญญามีผลใช้บังคับ ผู้ทำสัญญาต้องศึกษาและเสนอรายงานการศึกษา รวมถึงคำแนะนำต่าง ๆ ที่เหมาะสมให้กับเลขานุการ

(ซี) การทำรายงาน - ภายใน 30 วันนับตั้งแต่วันที่รัฐมนตรีการเกษตรได้รับรายงาน รัฐมนตรีการเกษตรจะนำเสนอรายงานพร้อมความคิดเห็นให้กับคณะกรรมการการดำเนินงานทางการเกษตรของผู้แทนและกรรมการการเกษตร โภชนาการ และ กรมป่าไม้ของวุฒิสภา

ข้อกำหนดหลักที่ 104-107 ซึ่งมีผลต่อโครงการการประกันรัฐพืช

มาตรา 192 การให้ความรู้ในการจัดการเกี่ยวกับความเสี่ยง (7 ยู.เอส.ซี. 7332)

ในการปรึกษากับคณะกรรมการการค้าทางด้านผลิตภัณฑ์ รัฐมนตรีการเกษตรจะต้องจัดให้ความรู้ในการจัดการของความเสี่ยงทางการเงินอันเกี่ยวข้องกับการผลิต และการตลาดของผลิตภัณฑ์ทางการเกษตรซึ่งรัฐมนตรีการเกษตรเห็นว่าเหมาะสม ในส่วนของการให้ความรู้นั้น รัฐมนตรีการเกษตรต้องพยายามผลักดันโครงการให้บรรลุผล โดยเสนอสิ่งอำนวยความสะดวกให้แก่ผู้ผลิตในโครงการ การค้าเกี่ยวกับด้านผลิตภัณฑ์ รวมถึงทางเลือกของสัญญา และโครงการการป้องกันการประกันภัยโดยการให้ความช่วยเหลือ และการอบรมในการถือประโยชน์จากโครงการเพื่อความสำเร็จของโครงการ รัฐมนตรีการเกษตรต้องใช้ประโยชน์จากการวิจัยที่มีอยู่จริง

มาตรา 194 การก่อตั้งของสำนักงานการจัดการทางด้านความเสี่ยง

(เอ) การก่อตั้ง - พระราชบัญญัติการจัดระเบียบใหม่ของกระทรวงการเกษตร ปี 1994 ซึ่งถูกแก้ไขเพิ่มเติมโดยการเพิ่มเติมบางส่วนต่อจาก มาตรา 226 (7 ยู.เอส.ซี. 6932) ดังนี้

“มาตรา 226 เอ สำนักงานการจัดการความเสี่ยง (7 ยู.เอส.ซี. 6933)

(เอ) การก่อตั้ง - (ตามหัวข้อย่อ (อี)) รัฐมนตรีการเกษตรจะต้องก่อตั้ง และรักษาไว้ซึ่งความเป็นเอกเทศของสำนักงานการจัดการทางด้านความเสี่ยง

(บี) บทบาทของสำนักงานการจัดการทางด้านความเสี่ยง - สำนักงานการจัดการทางด้านความเสี่ยง มีอำนาจในการควบคุมตามหัวข้อดังนี้

(1) การควบคุมดูแลสมาคมการประกันสหพันธ์พืช

(2) การบริหารจัดการและการดูแลเอาใจใส่ ในหลักเกณฑ์ทั้งหมดของโครงการ ซึ่งได้รับอำนาจภายใต้พระราชบัญญัติการประกันสหพันธ์พืช (7 ยู. เอส. ซี. 1501 อีที.เอสอีคิว.) รวมถึงการเผยแพร่ข้อมูลต่อสำนักงานท้องถิ่น

(3) โครงการนำร่องหรือโครงการอื่น รวมถึงการประกันภัยทางด้านรายรับ การจัดการความเสี่ยง บัญชีเงินฝากสะสม หรือการใช้นโยบายทางการตลาด ในการจัดการด้านความเสี่ยง และสนับสนุนช่วยเหลือรายได้ของฟาร์ม ซึ่งได้ถูกกำหนดขึ้นภายใต้พระราชบัญญัติการประกันสหพันธ์พืชหรือกฎหมายอื่น

(ซี) ผู้บริหาร

(1) การแต่งตั้ง - สำนักงานของการจัดการทางด้านความเสี่ยงจะถูกบังคับบัญชาโดยผู้บริหารซึ่งจะถูกแต่งตั้งโดยรัฐมนตรีการเกษตร

(2) ผู้ปกครอง - ผู้บริหารของสำนักงานการจัดการทางด้านความเสี่ยงจะให้ความช่วยเหลือในฐานะผู้ปกครองของสมาคมการประกันสหพันธ์พืช

(ค) วิธีดำเนินงาน

(1) การประสานงานทางด้านการจัดการ - บทบาทที่แน่นอนของสำนักงานการจัดการทางด้านการเสี่ยงได้แก่ ทรัพยากรบุคคลไม่ว่าในส่วนราชการ และเอกชนเกี่ยวกับกฎหมาย ต้องถูกจัดหาโดยการรวบรวมของวิธีการ โดยรัฐมนตรีการเกษตร สำหรับฟาร์มและการให้บริการทางการเกษตรระหว่างประเทศ

(2) ข้อกำหนดอย่างน้อยที่สุด - อย่างไรก็ตาม ย่อหน้า (1) หรือ ข้อกำหนดอื่นๆ ของกฎหมายหรือ คำสั่งโดยรัฐมนตรีการเกษตร รัฐมนตรีการเกษตรจะต้องจัดหาสำนักงานทางด้านการจัดการทางด้านการเสี่ยงพร้อมด้วยบุคลากรและทรัพยากร การลงทุนที่มีคุณภาพสำหรับสำนักงาน ทั้งนี้เพื่อให้บรรลุเป้าหมายในเวลาอันควรและด้วยวิธีการที่มีประสิทธิภาพ

(บี) เงินกองทุนปีงบประมาณ 1996 - จากเงินกองทุนซึ่งได้ถูกจัดสรรแบ่งจ่ายให้กับค่าเงินเดือน และ ค่าใช้จ่ายของตัวแทนการบริการฟาร์ม ซึ่งถูกรวมเข้าด้วยกันในทางการเกษตร การพัฒนาท้องถิ่น องค์การด้านอาหารและยา และพระราชบัญญัติการจัดสรรอันเกี่ยวข้องกับสำนักงานตัวแทนปี 1996 (กฎหมายมหาชนที่ 104-37) รัฐมนตรีการเกษตรต้องใช้จ่ายในจำนวนที่เหมาะสมสำหรับค่าเงินเดือน และค่าใช้จ่ายของสำนักงานการจัดการทางด้านการเสี่ยง ซึ่งได้ถูกระบุไว้ในหัวข้อย่อย (เอ)

(ซี) การแก้ไขให้สอดคล้อง - มาตรา 226 (บี) ของพระราชบัญญัติ (7 ยู.เอส.ซี. 6932 (บี)) ได้ถูกแก้ไขเพิ่มเติมโดยย่อหน้า (2)

ภาคผนวก ค.
แผนการประกันภัยทางการเกษตรของญี่ปุ่น

การประกันภัยผลไม้และต้นผลไม้

การประกันภัยผลไม้และต้นผลไม้ ประด้วย 2 โครงการ คือ “การประกันภัยผลไม้” ในการคุ้มครองการสูญเสียจากการเก็บเกี่ยวผลไม้ และ “การประกันภัยต้นผลไม้” เป็นการคุ้มครองความเสียหายของต้นผลไม้ (หมายเหตุ เป็นการปฏิบัติตามโครงการ)

ขณะที่การประกันภัยข้าว ข้าวสาลี และข้าวบาร์เลย์ และการประกันภัยปศุสัตว์ เป็นการประกันภัยทางการเกษตรภาคบังคับของทุกสมาคมร่วมกันทางการเกษตร หรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นทุกแห่งในประเทศ การประกันภัยผลไม้และต้นผลไม้ การประกันภัยพื้นที่เพาะปลูก และการประกันภัยพืชที่เพาะปลูกในเรือนกระจก เป็นเพียงทางเลือก ตอนแรกนายอำเภอจะตัดสินใจเกี่ยวกับโครงการที่จะประกันภัยต่อไปให้แก่สมาชิก เมื่อสมาพันธ์ดำเนินการรับประกันภัยต่อตามโครงการอย่างแน่นอนแล้ว สมาชิกของสมาคมและองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นจะเลือกที่จะเข้าร่วมโครงการหรือไม่ก็ได้

(1) วัตถุประสงค์ในการประกัน

(a) การประกันภัยผลไม้

ส้มอันชู มะนาวจีน ผลไม้จำพวกส้มมะนาวอื่นๆ แอปเปิ้ล องุ่น แพร์ บีทส์ โลควอท เชอร์รี่ ลูกพลับ ลูกเกาลัด แอปริคอตญี่ปุ่น พลัม กีวี และสับปะรด

(b) การประกันภัยต้นผลไม้

ต้นผลไม้ของผลไม้ดังที่กล่าวข้างต้น (ไม่รวมถึงต้นไม้ที่กล่าวมา ซึ่งไม่ออกผลตามอายุ)

(2) การเข้าร่วม

นโยบายของการประกันภัยผลไม้ หรือการประกันภัยต้นผลไม้ เป็นสัญญาที่เป็น การตกลงร่วมกันระหว่างเกษตรกรและสมาคมหรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่น อย่างไรก็ตาม เกษตรกรที่มีจำนวนเนื้อที่ของสวนผลไม้ น้อยกว่าเกณฑ์เนื้อที่ขั้นต่ำที่กำหนดไว้ จะถือว่าไม่มีคุณสมบัติที่จะได้รับการประกัน เกษตรกรที่ผ่านเกณฑ์ที่กำหนดอาจจะนำสวนผลไม้เข้าสู่การประกันภัยผลไม้ และ/หรือการประกันภัยต้นผลไม้ หากการประชุมทั่วไปของสมาคมหรือที่ประชุมองค์การบริหาร ส่วนท้องถิ่นพิจารณาแล้ว จำนวนพื้นที่เพาะปลูกต่ำสุดจะถูกพิจารณาโดยสมาคมหรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่น (อยู่ระหว่าง 5 เอเคอร์ ถึง 30 เอเคอร์)

(3) ภัยพิบัติที่จะได้รับการคุ้มครอง

(a) การประกันภัยผลไม้

เกษตรกรจะประกันการลดลงของผลผลิตและการเสื่อมคุณภาพของผลผลิตอันเกิดจากไต้ฝุ่น น้ำท่วม ภัยแล้ง พายุลมแรง หิมะตกหนัก และเหตุการณ์ทางอุตุนิยมวิทยาอื่นๆ (รวมถึงแผ่นดินไหวและภูเขาไฟระเบิด) อัคคีภัย โรคพืช แมลง นกป่าและสัตว์

หมายเหตุ

1. การเสื่อมคุณภาพของพืชผลเกษตรกรจะสามารถได้รับการชดเชยค่าเสียหายในพื้นที่ทางเกษตรที่ได้กำหนดโดยรัฐมนตรี โดยที่ความสูญเสียเป็นที่เชื่อถือได้ซึ่งมาจากข้อมูลการขายผลผลิตทางการเกษตรของเกษตรกรแต่ละราย อันมาจากความร่วมมือกัน

2. การประกันความเสี่ยงภัยเฉพาะ (เรียกว่า เป็นการประกันความเสี่ยงหลายชนิด) ในส่วนของเกษตรกรจะเป็นการประกันภัย พายุ ลูกเห็บ หรืออากาศเย็นจัด เท่านั้น ซึ่งเป็นการขายทางเลือกให้กับเกษตรกร

(b) การประกันภัยต้นไม้

เกษตรกรจะได้รับการชดเชยค่าเสียหาย เมื่อต้นไม้เหี่ยวแห้งตาย โคนชะล้างไป สูญหายจมลง และได้รับความเสียหายอย่างหนัก โดยผลจากความหายนะจากภัยพิบัติใน (a)

(4) ระยะเวลาประกันภัย

(a) การประกันภัยผลไม้

ฤดูของการออกดอกออกผล (ฤดูผลไม้) ออกดอกออกผล ฤดูที่เป็นการเจริญเติบโตเต็มที่ของผลไม้จำพวกมะนาว ส้ม) ไปจนถึงฤดูการเก็บเกี่ยว (ฤดูผลิดอกไปจนถึงฤดูเก็บเกี่ยว เกี่ยวกับการประกันความเสี่ยงภัยเฉพาะ และการคำนวณเวลาระยะสั้น)

หมายเหตุ การคำนวณเวลาระยะสั้นมีผลบังคับในพื้นที่ที่กำหนดโดยรัฐมนตรี

(b) การประกันภัยต้นไม้

1 ปีซึ่งเป็นวันเริ่มต้น เป็นการกำหนดโดยสมาคมร่วมกันทางการเกษตร หรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่น

(5) จำนวนของความคุ้มครอง

(a) การประกันภัยผลไม้

มี นโยบายอยู่ 3 แบบ แบบแรก คือ สูตรการคำนวณค่าชดเชยที่ไม่เต็มจำนวน แบบที่สอง คือ สูตรการคำนวณค่าชดเชยที่เต็มจำนวน แบบที่สาม คือ กรอบคลุมรายรับของเกษตรกร จำนวนผลผลิต คุณภาพและราคาที่เหมือนกัน (ค่าชดเชยความเสียหายจ่ายเมื่อรายรับของ

เกษตรกรลดลงเท่านั้น เพราะผลผลิตมีจำนวนลดลงและเสื่อมคุณภาพ อันเนื่องมาจากภัยพิบัติที่เกิดขึ้น (โดยการอ้างอิงดังนี้ “อุบัติภัย $P \times$ สูตร Q ”). (สูตรการคำนวณค่าชดเชยที่ไม่เต็มจำนวน)

จำนวนการคุ้มครองได้กำหนดสำหรับเกษตรกรแต่ละรายตามที่แสดงข้างล่าง
(อัตราราคาของผลไม้ $\times$ (SIGMA) มาตรฐานการผลิตของแต่ละโครงการ) $\times$ อัตราการคุ้มครอง

(สูตรการคำนวณค่าชดเชยเต็มจำนวน) จำนวนการคุ้มครองได้กำหนด สำหรับ
เกษตรกรแต่ละรายตามที่แสดงข้างล่าง

(อัตราราคาของผลไม้ $\times$ มาตรฐานผลผลิตของเกษตรกรแต่ละราย) $\times$ อัตราการคุ้มครอง

(อุบัติภัย $P \times$ สูตรคำนวณ Q) จำนวนการคุ้มครองได้กำหนดไว้สำหรับ
เกษตรกรแต่ละราย ตามที่แสดงข้างล่าง

มาตรฐานรายรับ $\times$ อัตราการคุ้มครอง

หมายเหตุ

1. ในแต่ละปีรัฐมนตรีจะประกาศอัตราค่าโดยอำเภอ (บางครั้งก็โดยตำบลซึ่งเล็กกว่าอำเภอ) โดยนานาประการหรือกลุ่มของผลไม้หลากหลายชนิด และบางครั้งโดยฤดูกาลเพาะปลูกหรือฤดูกาลเก็บเกี่ยว

2. อัตราการคุ้มครองสูงสุด คือ 70% (ในกรณีของการประกันภัยความเสี่ยงเฉพาะ คือ 80%) สมาคมร่วมกันทางการเกษตร และองค์การบริหารส่วนท้องถิ่น กำหนดจำนวนต่ำสุดอยู่ระหว่าง 40% ถึง 60% เกษตรกรจะตัดสินใจในอัตราการคุ้มครองของแต่ละรายในขอบเขตที่กำหนด

(b) การประกันภัยต้นไม้

จำนวนการคุ้มครองจะอยู่ที่การตัดสินใจของเกษตรกรแต่ละราย อัตราสูงสุด คือ 80% ของค่าที่เอาประกันภัยได้ และอัตราต่ำสุดจะถูกกำหนดโดยสมาคม หรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่น ไม่น้อยกว่า 40% และไม่มากกว่า 60%

(6) เบี้ยประกัน

รัฐมนตรีได้กำหนดอัตราเบี้ยประกันภัยต่ำสุด บนฐานของอัตราความเสียหายตามรายงานประจำปีของแต่ละตำบลระหว่าง 20 ปีที่ผ่านมา สมาคมและองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นได้กำหนดอัตราเบี้ยประกันภัยที่แท้จริงไม่น้อยกว่าอัตราต่ำสุด อัตราเบี้ยประกันได้มีการปรับปรุงทุกๆ 3 ปี เป็นไปได้ที่จะมีการแบ่งอัตราเบี้ยประกันภัยแยกย่อยไปอีก ซึ่งกำหนดโดยแต่ละสมาคม

หรือแต่ละองค์การบริหารส่วนท้องถิ่น ในอัตราระดับเบี่ยงประกันความเสี่ยงภัย กำหนดโดยฐานของแต่ละช่วงของความเสี่ยงภัย หากว่ามีความจำเป็น

(7) การสงเคราะห์เบี่ยงประกัน

รัฐบาลได้อุดหนุนให้กับเกษตรกรถึง 50% ของเบี่ยงประกัน

(8) การประเมินความเสียหาย

การประเมินความเสียหายได้ดำเนินการตามกระบวนการที่กำหนดไว้โดยรัฐมนตรี

(a) การประกันภัยผลไม้

1) การสำรวจแต่ละโครงการ (สูตรการคำนวณค่าชดเชยที่ไม่เต็มจำนวน)

ผู้ประเมินความเสียหาย ดำเนินการสำรวจจากรายงานโครงการทั้งหมด เช่น ความเสียหาย และการประเมินโดยสายตาในผลผลิตแต่ละโครงการ (สูตรการคำนวณค่าชดเชยที่เต็มจำนวน) บันทึกความร่วมมือในการจัดกลุ่มที่ใช้ข้อมูลจากผลผลิตเกษตรกรแต่ละราย

2) การสำรวจกลุ่มตัวอย่าง

ตามที่สมาคม หรือเจ้าหน้าที่ขององค์การบริหารส่วนท้องถิ่น และสมาชิกของคณะกรรมการประเมินความเสียหายได้ประเมินผลของโครงการแต่ละโครงการโดยการดำเนินการสำรวจโดยผู้ประเมิน การสำรวจกลุ่มตัวอย่างเป็นการดำเนินการโดยการประเมินด้วยสายตา หรือการวัดตัวอย่างและการคำนวณ

3) คณะกรรมการประเมินความเสียหาย

คณะกรรมการจะประเมินระดับของความเสียหาย ในการพิจารณาผลของการสำรวจโครงการแต่ละโครงการ สำรวจกลุ่มตัวอย่าง และบันทึกการสำรวจกลุ่มต่างๆ และรายงานของประธานสมาคม หรือนายกเทศมนตรี

4) การกำหนดจำนวนค่าเสียหาย

สมาคมหรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่น เป็นที่กำหนดในขั้นสุดท้ายบนความเห็นชอบในจำนวนความเสียหายภายในขอบเขต โดยสมาพันธ์ในการดำเนินการจากกลุ่มตัวอย่าง การประมาณและการสำรวจโดยการนับจำนวน และการตรวจสอบบันทึกของกลุ่มต่างๆ

(b) การประกันภัยต้นผลไม้

ผู้ประเมินความเสียหาย จะดำเนินการสำรวจในรายงานต้นผลไม้ทั้งหมดที่เกิดความเสียหายและสำรวจระดับของความเสียหาย และประเมินจำนวนความเสียหายที่เกิดขึ้น

(9) ค่าสินไหมทดแทน

(a) การประกันภัยผลไม้ (สูตรการคำนวณค่าชดเชยที่ไม่เต็มจำนวน)

สมาคมหรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่น จะจ่ายค่าสินไหมทดแทนให้เกษตรกรที่ได้รับผลผลิตที่ลดลงเกินกว่า 30% ของผลผลิตมาตรฐาน ตามสูตรการคำนวณข้างล่างนี้

$$\text{ค่าสินไหมทดแทน} = \text{จำนวนความคุ้มครอง} \times \{10/7x(\text{SIGMA})(\text{ผลผลิตมาตรฐาน} - \text{ผลผลิตที่แท้จริง}/(\text{SIGMA}) \text{ผลผลิตมาตรฐาน} - 3/7) \}$$

ในกรณีของการประกันภัยความเสี่ยงเฉพาะ สมาคมและองค์การบริหารส่วนท้องถิ่น จะจ่ายค่าสินไหมทดแทนให้เกษตรกรที่ผลผลิตทั้งหมดลดลงในส่วนผลไม้ที่ได้รับความเสียหายเกินกว่า 30% ของผลผลิตมาตรฐาน โดยเกษตรกรแต่ละราย ตามสูตรการคำนวณข้างล่างนี้

$$\text{ค่าสินไหมทดแทน} = \text{จำนวนความคุ้มครอง} \times \{5/4x(\text{SIGMA})(\text{ผลผลิตมาตรฐาน} - \text{ผลผลิตที่แท้จริง}/(\text{SIGMA}) \text{ผลผลิตมาตรฐาน} - 1/4) \}$$

(สูตรการคำนวณค่าชดเชยที่เต็มจำนวน)

สมาคมและองค์การบริหารส่วนท้องถิ่น จะจ่ายค่าสินไหมทดแทนให้เกษตรกรที่ผลผลิตทั้งหมดในส่วนผลไม้ลดลงเกินกว่า 20% ของผลผลิตมาตรฐาน ตามสูตรการคำนวณข้างล่างนี้

$$\text{ค่าสินไหมทดแทน} = \text{จำนวนความคุ้มครอง} \times \{5/4x(\text{SIGMA})(\text{ผลผลิตมาตรฐาน} - \text{ผลผลิตที่แท้จริง}/(\text{SIGMA}) \text{ผลผลิตมาตรฐาน} - 1/4) \}$$

(อุปถัมภ์ P x สูตร Q)

สมาคมและองค์การบริหารส่วนท้องถิ่น จะจ่ายค่าสินไหมทดแทนให้เกษตรกรตามสูตรการคำนวณข้างล่างนี้ โดยที่ผลผลิตแท้จริงของเกษตรกรอยู่ในระดับต่ำกว่าผลผลิตมาตรฐานของเกษตรกร และรายรับแท้จริงของเกษตรกรอยู่ในระดับที่ต่ำกว่า 80% ของรายรับมาตรฐาน

$$\text{ค่าสินไหมทดแทน} = (\text{รายรับมาตรฐาน} \times 0.8 - \text{รายรับแท้จริง}) \times \text{จำนวนความคุ้มครอง} / \text{รายรับมาตรฐาน} / 0.8$$

(b) การประกันภัยดินผลไม้

สมาคมและองค์การบริหารส่วนท้องถิ่น จะจ่ายค่าสินไหมทดแทนให้เกษตรกรที่เสียหายเกินกว่าที่กำหนดเป็นจำนวน 100,000 เยน หรือ 10% ของเงินที่เอาประกันภัยไว้ อย่างไรก็ตามหนึ่ง ตามสูตรการคำนวณข้างล่างนี้

$$\text{ค่าสินไหมทดแทน} = \text{จำนวนความเสียหาย} \times \text{จำนวนความคุ้มครอง} / \text{เงินที่เอาประกัน}$$

(10) การประกันภัยต่อ และการประกันภัยต่ออีกครั้ง

การประกันภัยต่ออีกครั้งระหว่างสมาพันธ์ และรัฐบาล เป็นการหยุดความเสียหายจากการประกันภัยต่อ 10% ของการสงวนไว้ซึ่งส่วนเกินความเสียหายโดยสมาพันธ์ สูตรนี้อธิบายตามตารางข้างล่างนี้

	5%	95%	อัตรา ความเสียหาย ปกติสูงสุด
สมาคมร่วมกันทางการเกษตร หรือองค์การบริหาร ส่วนท้องถิ่น A	สมาพันธ์อำเภอ B	รัฐบาล C	
	เบี้ยประกันที่จ่าย โดยสมาพันธ์	(การประกันภัยต่อ อีกครั้งโดยรัฐบาล)	
เบี้ยประกันภัยที่จ่ายโดยการ ประกันภัยขั้นต้น	สมาพันธ์อำเภอ B		
	เบี้ยประกันภัยที่จ่ายโดยรัฐบาล		
10%	90%		

หมายเหตุ

1. การชดใช้ค่าสินไหมทดแทนในแต่ละชั้น

- a สมาคมร่วมกันทางการเกษตร หรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่น : A
- b สมาพันธ์อำเภอ : B
- c รัฐบาล : C

แม้ว่าค่าสินไหมทดแทนและเบี้ยประกันภัยที่จ่ายโดยสมาคม หรือเทศบาล 10% ของทั้งหมดนั้น สามารถที่จะเพิ่มเป็น 20% ถ้าได้รับการพิจารณาโดยสมาพันธ์

2. ส่วนของเบี้ยประกันภัยที่กำหนดไว้ในการจ่ายแต่ละชั้นตอนนั้น จะเป็นหน้าที่ของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

การประกันภัยข้าว ข้าวสาลี และข้าวบาร์เลย์

(1) พืชผลเกษตรที่รับประกัน

ข้าวที่ปลูกในทุ่งนา ข้าวที่ปลูกในที่ดอน และมูจิ(ข้าวสาลีและข้าวบาร์เลย์)

(2) การเข้าร่วม

นโยบายมีผลโดยอัตโนมัติ เมื่อเกษตรกรเพาะปลูกข้าวบนที่นา ปลูกข้าวบนที่ดอน หรือมูจินบนพื้นที่เพาะปลูกเฉพาะ ซึ่งกำหนดโดยนายกเทศมนตรี ในระหว่าง 20 ถึง 40 เอเคอร์ (30 ถึง 100 เอเคอร์ สำหรับข้าวที่ปลูกบนที่ทุ่งนา หรือข้าวปลูกบนที่ดอน ในฮอกไกโด และ 40 ถึง 100 เอเคอร์ สำหรับมูจิ ในฮอกไกโด)

(3) ภัยพิบัติที่ได้รับการคุ้มครอง

ภัยพิบัติที่ได้รับความคุ้มครอง คือ ใต้ฝุ่น ภัยแล้ง ความกดอากาศต่ำ หิมะตกหนัก หรือสถานการณ์ทางอุตุนิยมวิทยาอื่นๆ (รวมถึงแผ่นดินไหวและภูเขาไฟระเบิด) อัคคีภัย โรคพืช แมลง นกป่าและสัตว์

หมายเหตุ สมาคมหรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่น มีระบบการควบคุมโรคที่สมบูรณ์เพียงพอ มีอำนาจจำกัดความเสียหายจากโรคและแมลง(นอกจากแบคทีเรียที่ทำลายใบพืชและโรคน้ำค้าง) จากภัยพิบัติที่ได้รับการคุ้มครอง

(4) ช่วงระยะเวลาที่รับประกัน

ข้าวที่ปลูกในทุ่งนา ฤดูการย้ายพืชไปปลูกใหม่ (ฤดูแตกหน่อในกรณีการตัดต่อโดยตรง) อย่างไรก็ตาม การเก็บเกี่ยวข้าวและมูจิที่ปลูกบนที่ดอน ฤดูการเจริญเติบโต (ฤดูการเคลื่อนย้ายไปปลูกใหม่ในกรณีของการเคลื่อนย้ายไปปลูกใหม่) แม้จะมีการเก็บเกี่ยว

(5) การคุ้มครองผลผลิต

การประกันเมล็ดข้าว มีนโยบายอยู่ 3 แบบ แบบแรก ในการชดเช้ค่าสินไหมทดแทน จะจ่ายเมื่อมีความเสียหายที่เกิดจากภัยพิบัติอย่างใดอย่างหนึ่งในโครงการเกิน 30% ของผลผลิตมาตรฐานในโครงการ (สูตรคำนวณในโครงการ) แบบที่สอง ในการชดเช้ค่าสินไหมทดแทนจะจ่ายเมื่อรวมความเสียหายในความเสียหายของโครงการเกิน 20% ของผลเฉลี่ยพืชโดยรวมของเกษตรกร (สูตรการคำนวณค่าชดเชยที่ไม่เต็มจำนวน) แบบที่สาม ในการชดเช้ค่าสินไหมทดแทนจะจ่ายเมื่อจำนวนความเสียหายของผลรวมพืชที่ลดลงของเกษตรกรเกิน 10% ของผลผลิตมาตรฐานโดยรวมของเกษตรกร(สูตรการคำนวณค่าชดเชยที่เต็มจำนวน) ในกรณีของสูตรคำนวณหน่วยโครงการ 70% ของผลผลิตมาตรฐานในโครงการเฉพาะที่รับประกัน ในกรณีของสูตรการคำนวณค่าชดเชยที่ไม่เต็มจำนวน หรือสูตรการคำนวณค่าชดเชยที่เต็มจำนวน 80% ของผลผลิตมาตรฐาน ตลอดจนการเพาะปลูกของโครงการได้รับการคุ้มครองโดยลำดับ

หมายเหตุ ผลผลิตมาตรฐานโดยแท้จริง ต่อ 10 เอเคอร์ ในรายได้ประจำปี 1997 (ค่าเฉลี่ยของชาติ)

ข้าวที่เพาะปลูกบนทุ่งนา	504 Kg.
ข้าวสาลี	349 Kg.
ข้าวเพาะปลูกบนที่ดอน	202 Kg.

หมายเหตุ “โครงการอิทซุ” อ้างถึงการเพาะปลูกจำนวนมากที่แบ่งอย่างชัดเจนโดย ถนน ทางคัน และทางเท้าหรือช่องทาง

(6) (สูตรคำนวณหน่วยโครงการ)

จำนวนการคุ้มครอง เป็นการกำหนดในแต่ละโครงการ ดังแสดงตามข้างล่างนี้
 จำนวนความคุ้มครองต่อกิโลกรัม x ผลผลิตที่คุ้มครอง (70%ของผลผลิตมาตรฐานของโครงการสูงสุด)
 (สูตรคำนวณค่าชดเชยที่ไม่เต็มจำนวน)

จำนวนความคุ้มครองต่อกิโลกรัม x ผลผลิตที่คุ้มครอง (80%ของผลผลิตมาตรฐานของโครงการสูงสุด)
 (สูตรคำนวณค่าชดเชยที่เต็มจำนวน)

จำนวนการคุ้มครอง เป็นการกำหนดในเกษตรกรแต่ละราย ดังแสดงตามข้างล่างนี้
 จำนวนความคุ้มครองต่อกิโลกรัม x ผลผลิตที่คุ้มครอง (90%ของผลผลิตมาตรฐานสูงสุดของเกษตรกรแต่ละราย)

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตร ป่าไม้และสัตว์น้ำ กำหนดจำนวนการคุ้มครองสูงสุดต่อกิโลกรัม กำหนดราคาของข้าว ข้าวสาลี และข้าวบาร์เลย์ ตามที่รัฐบาลกำหนด จากรายชื่อจำนวนประกันโดยรัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตร ป่าไม้และสัตว์น้ำ (ซึ่งที่จะกล่าวต่อไป เรียกว่า รัฐมนตรี) สมาคมและองค์การบริหารส่วนท้องถิ่น หรือเกษตรกรเอง เลือกจำนวนของความคุ้มครองต่อกิโลกรัม

หมายเหตุ เป็นทางเลือกสำหรับจำนวนความคุ้มครองต่อกิโลกรัมในปี 1997 (หน่วย : เฮน)

ข้าวที่ปลูกบนทุ่งนา	263	258	248	238	228	218	208	198	188
ข้าวที่ปลูกบนที่ดอน	251	246	236	226	216	206	196	186	176
มูจิ	143	138	128	118	108	98			

(7) เบี้ยประกัน

เบี้ยประกัน ได้กำหนดโดยเพิ่มจำนวนความคุ้มครองโดยอัตราเบี้ยประกัน รัฐมนตรีจะกำหนดอัตราเบี้ยประกันขั้นต่ำบนฐานของอัตราการประกันความเสียหายประจำปีของแต่ละสมาคม และองค์การบริหารส่วนท้องถิ่น ในระหว่าง 20 ปีที่ผ่านมา สมาคม และองค์การบริหารส่วนท้องถิ่น จะกำหนดอัตราเบี้ยประกันแท้จริงไม่น้อยกว่าอัตราขั้นต่ำ อัตราเบี้ยประกันจะปรับปรุงทุกๆ 3 ปี เป็นไปได้ที่จะแบ่งอัตราเบี้ยประกัน ซึ่งกำหนดโดยสมาคม และองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นใน “อัตราเบี้ยประกันระดับความเสี่ยง” โดยการกำหนดบนช่วงของความเสี่ยงภัย หากมีความจำเป็น

(8) การสงเคราะห์เบี้ยประกัน

รัฐบาลจะช่วยเหลือเกษตรกรในส่วนของเบี้ยประกันภัย ส่วนเปอร์เซ็นต์ของรัฐบาลในการมีส่วนช่วยถูกระบุโดยกฎหมายบนอัตราเบี้ยประกัน ส่วนเปอร์เซ็นต์ที่รัฐบาลช่วยเหลืออยู่ที่ 55% (โดยที่มูจิ ส่วนเปอร์เซ็นต์ที่รัฐบาลช่วยเหลืออยู่ที่ 50% เมื่ออัตราเบี้ยประกันไม่มากกว่า 3%)

หมายเหตุ การร่วมเฉลี่ยในเบี้ยประกัน จ่ายโดยรัฐบาลจากเงินรายได้

ข้าวที่ปลูกบนทุ่งนา	ข้าวที่ปลูกบนที่ดอน	มูจิ	
ส่วนของรัฐบาล	ส่วนของรัฐบาล	อัตราเบี้ยประกัน	ส่วนของรัฐบาล
50%	50%	สูงกว่า 3%	55%
		ต่ำกว่า 3%	50%

(9) การประเมินความเสียหาย

การประเมินความเสียหาย ดำเนินตามกระบวนการโดยเฉพาะซึ่งกำหนดโดยรัฐมนตรี

การสำรวจโครงการแต่ละโครงการ

ผู้ประเมินความเสียหาย ดำเนินการสำรวจจากรายงานความเสียหายของโครงการทั้งหมด และประเมินโดยสายตาจากผลผลิตในแต่ละโครงการ ในกรณีของสูตรคำนวณค่าชดเชยที่เต็มจำนวน แทนการสำรวจโครงการแต่ละโครงการ บันทึกของจังหวัดซึ่งใช้ข้อมูลผลผลิตของเกษตรกรแต่ละราย

การสำรวจกลุ่มตัวอย่าง

เพื่อว่าเจ้าหน้าที่ของสมาคม หรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นและสมาชิกของคณะกรรมการประเมินความเสียหาย จะประเมินผลของการสำรวจโครงการแต่ละโครงการซึ่งดำเนินการโดย ผู้ประเมินความเสียหาย การสำรวจกลุ่มตัวอย่าง ดำเนินการโดยวิธีการประเมินโดยสายตา หรือการพิสูจน์จากการเก็บเกี่ยว

คณะกรรมการประเมินความเสียหาย

คณะกรรมการจะประเมินระดับของความเสียหายโดยพิจารณาผลของโครงการแต่ละโครงการ การสำรวจ และการสำรวจกลุ่มตัวอย่าง และรายงานไปยังประธานของสมาคม หรือนายกเทศมนตรี

การกำหนดจำนวนความเสียหาย

สมาคมและองค์การบริหารส่วนท้องถิ่น เป็นผู้กำหนดในขั้นสุดท้ายบนความเห็นชอบในความเสียหายโดยรวมภายในขอบเขตของสมาพันธ์ ในตัวอย่างการสำรวจการเก็บเกี่ยว

(10) ค่าสินไหมทดแทน

สมาคมและองค์การบริหารส่วนท้องถิ่น จะจ่ายค่าสินไหมทดแทนให้เกษตรกรในแต่ละโครงการในผลผลิตที่ลดลงมากกว่า 30% ตามการคำนวณข้างล่างนี้

$$\begin{aligned} \text{ค่าสินไหมทดแทน} &= \text{จำนวนความคุ้มครองที่เลือกต่อกิโกรัม} \times \\ &(\text{ผลผลิตที่ลดลงของโครงการ} - \text{ผลผลิตมาตรฐานของโครงการ} \times 0.3) \\ &(\text{สูตรการคำนวณค่าชดเชยที่ไม่เต็มจำนวน}) \end{aligned}$$

สมาคมและองค์การบริหารส่วนท้องถิ่น จะจ่ายค่าสินไหมทดแทนให้เกษตรกรที่ผลผลิตลดลงเกิน 20% ผลผลิตมาตรฐาน ตามการคำนวณข้างล่างนี้

$$\begin{aligned} \text{ค่าสินไหมทดแทน} &= \text{จำนวนความคุ้มครองที่เลือกต่อกิโกรัม} \times \\ &((\text{SIGMA}) \text{ ผลผลิตลดลงของโครงการที่เสียหาย} - \text{ผลผลิตมาตรฐานของเกษตรกร} \times 0.2) \\ &(\text{สูตรการคำนวณค่าชดเชยที่เต็มจำนวน}) \end{aligned}$$

สมาคมและองค์การบริหารส่วนท้องถิ่น จะจ่ายค่าสินไหมทดแทนให้เกษตรกรที่ผลผลิตลดลงเกิน 10% ผลผลิตมาตรฐาน ตามการคำนวณข้างล่างนี้

$$\begin{aligned} \text{ค่าสินไหมทดแทน} &= \text{จำนวนความคุ้มครองต่อกิโกรัม} \times \\ &(\text{ผลผลิตที่ลดลงของเกษตรกร} - \text{ผลผลิตมาตรฐานของเกษตรกร} \times 0.1) \\ &(\text{ค่าใช้จ่ายสำหรับการดำเนินการให้เกิดความเสียหายน้อยที่สุด}) \end{aligned}$$

ผู้อุปถัมภ์มีหน้าที่ที่จะให้เกิดความเสียหายน้อยที่สุด เมื่อผู้อุปถัมภ์ละเลยต่อหน้าที่ ผู้รับประกันภัยทางการเกษตรโดยหลักจะไม่ชดใช้ค่าเสียหายให้ โดยที่การประกันภัยข้าวในพื้นที่ที่กำหนดโดยรัฐมนตรี บุคคลในพื้นที่หนึ่งพื้นที่ใดในเขตที่เข้าร่วมในการป้องกันการเพิ่มจำนวนของโรคพืชและแมลงซึ่งมีผลในการดำเนินการ ผู้รับประกันจะจ่ายให้กับผู้อุปถัมภ์ในค่าเสียหายสำหรับสารเคมีและน้ำมันที่จำเป็นสำหรับการดำเนินการ เมื่อเจ้าหน้าที่ได้เตือนภัยเกี่ยวกับเรื่องนี้ในขอบเขตที่จำกัด การจ่ายนี้เรียกว่า “ค่าสินไหมทดแทน” เช่นเดียวกัน และนับเป็นค่าสินไหมทดแทนในการประกันภัยต่ออีกครั้ง และในการคิดเบี้ยประกันภัย การคำนวณค่าสินไหมทดแทนนี้เป็นไปตามข้างล่างนี้

ค่าสินไหมทดแทน = ค่าใช้จ่ายทั้งหมดที่ได้จ่ายภายในขอบเขต x (ค่าใช้จ่ายเฉพาะของเกษตรกรที่ได้จ่าย/ค่าใช้จ่ายทั้งหมดที่ได้จ่าย(ภายในขอบเขต) x (จำนวนคຸ້ມครองของเกษตรกรต่อเอเคอร์/จำนวนคຸ້ມครองโดยเฉลี่ยต่อเอเคอร์ในขอบเขต)

(11) การประกันภัยต่อ และการประกันภัยต่ออีกครั้ง

สมาคมร่วมกันทางการเกษตร หรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่น สมาพันธ์อำเภอ และรัฐบาลร่วมกันประกันภัยข้าว ข้าวสาลี และข้าวบาร์เลย์ ในการชดใช้ค่าเสียหายในสัดส่วนของการประกันภัยต่อและหยุดความเสียหายจากการประกันภัยต่อ สูตรนี้อธิบายตามตารางข้างล่างนี้

อัตราความเสียหาย ปกติสูงสุด	รัฐบาล C	
	การประกันภัยต่ออีกครั้งในเบี้ยประกันของรัฐบาล	
	สมาคมร่วมกันทางการเกษตร หรือเทศบาล C	สมาพันธ์อำเภอ B
	เบี้ยประกันภัยที่จ่ายโดย ผู้รับประกันภัยขั้นต้น	เบี้ยประกันภัยที่จ่ายโดย สมาพันธ์

หมายเหตุ

1. การชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแต่ละขั้น
 - a. สมาคมร่วมกันทางการเกษตร หรือเทศบาล :A
 - b. สมาพันธ์อำเภอ :B
 - c. รัฐบาล :C

2. การมีส่วนร่วมในการจ่ายเบี้ยประกันในแต่ละชั้น ในการชดใช้ค่าสินไหมทดแทนของคู่กรณีที่เกี่ยวข้อง

3. ฐานการชดใช้ค่าสินไหมทดแทนโดยผู้รับประกันภัยขั้นต้น และสมาพันธ์ คำนวณโดยการเพิ่มความรับผิดชอบของผู้รับประกันภัยแต่ละรายโดย “อัตราความเสียหายปกติสูงสุด” ซึ่งกำหนดโดยรัฐมนตรี ผู้รับประกันแต่ละราย รวมถึงบันทึกที่ผ่านมา

4. $B/A+B$ เป็นการกำหนดโดยรัฐบาล ผู้รับประกันภัยแต่ละราย ในช่วงจาก 20% ถึง 50%

การประกันภัยพืชไร่

(1) พืชที่ได้รับประกัน

มันฝรั่ง ถั่วเหลือง ถั่วแดง “อะซูกิ” ถั่วลิสง หัวบีทที่ใช้ทำน้ำตาล อ้อย ต้นฮ็อบ และ
ใบชา

(2) การเข้าร่วม

เกษตรกรทำการปลูกพืชชนิดใดชนิดหนึ่ง คือ มันฝรั่ง ถั่วเหลือง ถั่วแดง “อะซูกิ” ถั่วลิสง หัวบีทที่ใช้ทำน้ำตาล อ้อย ต้นฮ็อบ เกินกว่าพื้นที่ต่ำสุดที่กำหนด โดยสมาคมร่วมกันทางการเกษตร หรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่น ภายในช่วง 5 เอเคอร์ ถึง 30 เอเคอร์ (30 ถึง 100 เอเคอร์ สำหรับพืชที่เพาะปลูกในฮ็อกไกโด) สามารถที่จะทำประกันภัยบนเงื่อนไขของเกษตรกรที่จะประกันภัยในพืชอะไรบ้าง การประกันภัยใบชา ได้ดำเนินการในพื้นที่เฉพาะซึ่งกำหนดโดยรัฐมนตรี เกษตรกรมีหน้าที่โดยชอบธรรมที่จะสมัคร เมื่อสมาคมหรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นที่เกี่ยวข้องได้พิจารณาแล้ว

(3) ภัยพิบัติที่ได้รับการคุ้มครอง

เกษตรกรสามารถที่จะประกันความเสียหายที่เกิดจากได้ฝุ่น ภัยแล้ง ความกดอากาศต่ำ หิมะตกหนัก หรือสถานการณ์ทางอุตุนิยมวิทยาอื่นๆ (รวมถึงแผ่นดินไหวและภูเขาไฟระเบิด) อัคคีภัย โรคพืช แมลง นกป่าและสัตว์

(4) ช่วงระยะเวลาประกันภัย

ฤดูเจริญเติบโต (ฤดูเคลื่อนย้ายสำหรับพืชที่จะต้องเคลื่อนย้าย) จนถึงการเก็บเกี่ยว

(5) การคุ้มครองผลผลิต

โปรแกรมนี้ได้มีนโยบายอยู่ 2 แบบ แบบแรก การชดเชยค่าสินไหมทดแทนจะจ่ายในกรณียอดรวมของความเสียหายในโครงการที่ได้รับความเสียหายเกิน 20%-30% ของผลผลิตมาตรฐานของเกษตรกร (สูตรคำนวณค่าชดเชยที่ไม่เต็มจำนวน) แบบที่สอง การชดเชยค่าสินไหมทดแทนจะจ่ายในกรณีความเสียหายซึ่งผลผลิตโดยรวมของเกษตรกรมีจำนวนลดลงเกิน 20% ของผลผลิตมาตรฐานของเกษตรกร (สูตรคำนวณค่าชดเชยที่เต็มจำนวน) ในกรณีของสูตรคำนวณค่าชดเชย ความเสียหายไม่เต็มจำนวน 70% (80% สำหรับถั่วเหลือง) ของผลผลิตมาตรฐานตลอดทั้งโครงการ เพาะปลูกของเกษตรกรจะได้รับความคุ้มครอง สูตรคำนวณนี้ใช้กับ ถั่วเหลือง ถั่วแดง “อะซูกิ” ถั่วลิสง และใบชา ในกรณีของสูตรคำนวณค่าชดเชยที่เต็มจำนวน 80% ของผลผลิตมาตรฐานตลอดทั้งโครงการ เพาะปลูกของเกษตรกรจะได้รับความคุ้มครอง สูตรคำนวณนี้ใช้กับ มันฝรั่ง หัวบีทที่ใช้ทำน้ำตาล อ้อย และถั่วเหลือง

(6) จำนวนความคุ้มครอง

(สูตรคำนวณค่าชดเชยที่ไม่เต็มจำนวน) จำนวนการประกันได้กำหนดสำหรับ
เกษตรกรแต่ละราย ตามที่แสดงข้างล่างนี้

จำนวนความคุ้มครองต่อกิโลกรัม x ผลผลิตที่คุ้มครอง
(70% - 80% สำหรับถั่วเหลือง x (SIGMA) ผลผลิตมาตรฐานของแต่ละโครงการ)

(สูตรคำนวณค่าชดเชยที่เต็มจำนวน) จำนวนการประกันได้กำหนดสำหรับ
เกษตรกรแต่ละราย ตามที่แสดงข้างล่างนี้

จำนวนความคุ้มครองต่อกิโลกรัม x ผลผลิตที่คุ้มครอง
(80% x (SIGMA) ผลผลิตมาตรฐานของแต่ละโครงการ)

ในจำนวนมากกว่า 2 ราคา กำหนดโดยรัฐมนตรี สมาคม และองค์การปกครองส่วนท้องถิ่น
เลือกจำนวนความคุ้มครองต่อกิโลกรัม

(7) อัตราเบี้ยประกัน

รัฐมนตรีกำหนดอัตราเบี้ยประกันต่ำสุดบนฐานอัตราการประกันความเสียหาย
ประจำปีของแต่ละตำบลระหว่าง 20 ปีที่ผ่านมา สมาคม และองค์การปกครองส่วนท้องถิ่นกำหนด
อัตราเบี้ยประกันแท้จริงไม่น้อยกว่าอัตราต่ำสุด อัตราเบี้ยประกันจะปรับปรุงทุกๆ 3 ปี เป็นไปได้
ที่จะแบ่งอัตราเบี้ยประกัน โดยการกำหนดของแต่ละสมาคม และองค์การปกครองส่วนท้องถิ่นใน
“อัตราเบี้ยประกันระดับความเสี่ยง” กำหนดบนฐานของแต่ละช่วงของความเสี่ยง หากมีความจำเป็น

(8) การสงเคราะห์เบี้ยประกัน

รัฐบาลช่วยเหลือให้แก่เกษตรกรเป็นจำนวน 55% ของเบี้ยประกัน

(9) การประเมินความเสียหาย

การประเมินความเสียหาย ดำเนินตามกระบวนการ โดยเฉพาะซึ่งกำหนดโดยรัฐมนตรี

การสำรวจโครงการแต่ละโครงการ

ผู้ประเมินความเสียหาย ดำเนินการสำรวจจากรายงานความเสียหายของโครงการ
ทั้งหมด และประเมินโดยสายตาจากผลผลิตในแต่ละโครงการ ในกรณีของสูตรคำนวณค่าชดเชย
ที่เต็มจำนวน แทนการสำรวจโครงการแต่ละโครงการ บันทึกของจังหวัดซึ่งใช้ข้อมูลผลผลิตของ
เกษตรกรแต่ละราย

การสำรวจกลุ่มตัวอย่าง

ในกรณีสมาคม หรือองค์การปกครองส่วนท้องถิ่น เจ้าหน้าที่และสมาชิกของคณะกรรมการประเมินความเสียหาย จะประเมินผลของการสำรวจโครงการแต่ละโครงการซึ่งดำเนินการโดย ผู้ประเมินความเสียหาย การสำรวจกลุ่มตัวอย่าง ดำเนินการโดยวิธีการประเมินโดยสายตาหรือการพิสูจน์จากการเก็บเกี่ยว

คณะกรรมการประเมินความเสียหาย

คณะกรรมการจะประเมินระดับของความเสียหายโดยพิจารณาผลของโครงการแต่ละโครงการ การสำรวจ และการสำรวจกลุ่มตัวอย่าง และรายงานไปยังประธานของสมาคม หรือนายกเทศมนตรี

(10) ค่าสินไหมทดแทน

(สูตรการคำนวณค่าชดเชยที่ไม่เต็มจำนวน)

สมาคมหรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่น จะชดใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่เกษตรกร เมื่อยอดรวมผลผลิตได้ลดจำนวนลงในความเสียหายของโครงการเกิน 30% (20% สำหรับถั่วเหลือง) ของผลผลิตมาตรฐานของเกษตรกร ตามการคำนวณข้างล่างนี้

ค่าสินไหมทดแทน = จำนวนการคุ้มครองที่เลือกต่อกิโกรัม x

((SIGMA) ผลผลิตลดลงของความเสียหายในโครงการ – ผลผลิตมาตรฐานของเกษตรกร x 0.3)

(สูตรการคำนวณค่าชดเชยที่เต็มจำนวน)

สมาคมหรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่น จะชดใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่เกษตรกร เมื่อผลผลิตโดยรวมได้ลดลงเกิน 20% ของผลผลิตมาตรฐานของเกษตรกร ตามการคำนวณข้างล่างนี้

ค่าสินไหมทดแทน = จำนวนการคุ้มครองที่เลือกต่อกิโกรัม x

((SIGMA) ผลผลิตลดลงของเกษตรกร – ผลผลิตมาตรฐานของเกษตรกร x 0.2)

(11) การประกันภัยต่อ และการประกันภัยต่ออีกครั้ง

การประกันภัยต่อระหว่างสมาคมร่วมกันทางการเกษตรหรือเทศบาล และสมาพันธ์อำเภอเป็นการมีส่วนร่วมในส่วนที่กำหนด การประกันภัยต่ออีกครั้งระหว่างสมาพันธ์และรัฐบาล เป็นการหยุดความเสียหายจากการประกันภัยต่อ 10% ของการกันไว้ในความเสียหายส่วนที่เกินโดยสมาพันธ์ สูตรนี้อธิบายโดยตารางข้างล่างนี้

	5%	95%	อัตราความเสียหาย ปกติสูงสุด
สมาคมร่วมกัน ทางการเกษตร หรือเทศบาล A	สมาพันธ์อำเภอ B	รัฐบาล C	
	เบี้ยประกันที่จ่าย โดยสมาพันธ์	(การประกันภัยต่ออีกครั้ง ในเบี้ยประกันโดยรัฐบาล)	
เบี้ยประกันภัยที่ จ่ายโดยการ ประกันภัยขึ้นต้น	สมาพันธ์อำเภอ B		
	เบี้ยประกันภัยที่จ่ายโดยสมาพันธ์		
10%	90%		

หมายเหตุ

1. การชดใช้ค่าสินไหมทดแทนในแต่ละชั้น

- a สมาคมร่วมกันทางการเกษตร หรือเทศบาล : A
- b สมาพันธ์อำเภอ : B
- c รัฐบาล : C

แม้ว่าค่าสินไหมทดแทนและเบี้ยประกันภัยที่จ่ายโดยสมาคม หรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่น 10% ของทั้งหมดนั้น สามารถที่จะเพิ่มเป็น 20% หากสมาคมร่วมกันทางการเกษตร หรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นได้พิจารณาแล้ว

2. ส่วนของเบี้ยประกันภัยที่กำหนดไว้ในการจ่ายแต่ละชั้นต่อนั้น จะเป็นหน้าที่ของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

ภาคผนวก ง.
การระบุกฎเกณฑ์ของรัษฎีษและปศุสัตว์ที่สามารถประกันภัยได้
ของแคนาดา

การระบุกฎเกณฑ์ของพืชและปศุสัตว์ที่สามารถประกันภัยได้

ทำขึ้นภายใต้มาตรา 7 แห่งพระราชบัญญัติการประกันพืชและปศุสัตว์

อาร์. เอส. เอ็น. เอส. 1989 ซี. 113

โอ. โอ. ซี. 2005-66 (วันที่ 18 กุมภาพันธ์ 2005) เอ็น.เอส. ระเบียบที่ 22/2005

การอ้างอิง

1. กฎระเบียบเหล่านี้ ได้ถูกอ้างอิงในนามของการระบุกฎเกณฑ์ของพืชและปศุสัตว์ที่สามารถประกันภัยได้

การระบุพืชและปศุสัตว์

2. (1) พืชซึ่งได้ถูกระบุในกฎระเบียบนี้ ได้ถูกให้คำนิยามในโครงการที่เหมาะสมสำหรับพืช

(2) ปศุสัตว์ซึ่งได้ถูกระบุในกฎระเบียบนี้ ได้ถูกให้คำนิยามในโครงการที่เหมาะสมสำหรับพืช

พืชที่ถูกระบุชื่อ

3. พืชดังต่อไปนี้ได้ถูกระบุให้เป็นพืชที่สามารถประกันภัยได้ภายใต้พระราชบัญญัติการประกันพืชและปศุสัตว์

- (เอ) ข้าวโพด
- (บี) อาหารสัตว์
- (ซี) บลูเบอร์รี่ต้นใหญ่
- (ดี) บลูเบอร์รี่ต้นเล็ก
- (อี) พืชจำพวกตระกูลถั่ว
- (เอฟ) ในฝรั่ง
- (จี) ราสเบอร์รี่
- (เอช) ต้นถั่วเหลือง
- (ไอ) เมล็ดข้าวในฤดูใบไม้ผลิ
- (เจ) สตรอเบอร์รี่
- (เค) พืชผลไม้

(แอล) พืชผัก

(เอ็ม) เมล็ดข้าวในฤดูหนาว

ปศุสัตว์ที่ถูกระบุชื่อ

4. ปศุสัตว์ดังต่อไปนี้ ได้ถูกระบุให้เป็นปศุสัตว์ที่สามารถประกันภัยได้ภายใต้พระราชบัญญัติการประกันภัยพืชและปศุสัตว์

(เอ) เนื้อวัว และสัตว์เลี้ยงลูกด้วยนม

(บี) ผลิตภัณฑ์นมวัว

ภาคผนวก จ.

ร่างพระราชบัญญัติประกันภัยทางการเมือง พ.ศ. ...

บันทึกหลักการและเหตุผล
ประกอบร่างพระราชบัญญัติประกันภัยทางการเงิน
พ.ศ.....

หลักการ

ให้มีกฎหมายว่าด้วยการประกันภัยทางการเงิน

เหตุผล

โดยที่เป็นการสมควรให้มีกฎหมายว่าด้วยการประกันภัยทางการเงิน เพื่อดำเนินนโยบายสาธารณะในการแก้ไขปัญหาความยากจนอันเนื่องมาจากความเสียหายจากภัยธรรมชาติ ซึ่งทำให้รายได้หลักที่มาจากอาชีพเกษตรลดลง ส่งผลให้เกษตรกรต้องกู้ยืมเงินมาลงทุนใหม่ทดแทนที่เสียหายไป ในขณะเดียวกันภาครัฐต้องใช้ งบประมาณจำนวนมาก ซึ่งความช่วยเหลือที่เกษตรกรได้รับมักขึ้นอยู่กับนโยบายของภาครัฐประกอบกับภาคเอกชนไม่รับดำเนินการประกันภัยธรรมชาติขั้นพื้นฐานจึงมีความจำเป็นที่ภาครัฐต้องจัดให้มีการประกันภัยทางการเงินเพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดแก่เกษตรกร ให้ได้รับการคุ้มครองความเสี่ยงภัยระบบประกันภัยและได้รับการชดเชยมูลค่าความเสียหายเพื่อฟื้นฟูอาชีพเกษตรกรรม และเพื่อสร้างความมั่นคงในการประกอบอาชีพอันจะเป็นการสร้างโอกาสให้ประชาชนได้เข้าถึงแหล่งเงินทุนในระบบประกันภัย ผลกระทบต่อเศรษฐกิจโดยรวมของประเทศเมื่อเกิดภัยธรรมชาติ ซึ่งจะทำให้การพัฒนาเศรษฐกิจอย่างยั่งยืน โดยการส่งเสริมเกษตรกรและอำนวยความสะดวกอันเป็นสาธารณะประโยชน์ ซึ่งมีได้แสวงหากำไรเป็นหลักให้แก่เกษตรกรผู้ประสบภัยธรรมชาติ ในการนี้สมควรจัดตั้งบรรษัทกลางรับประกันภัยทางการเงินขึ้นเป็นองค์กรของรัฐ มีฐานะเป็นนิติบุคคลเพื่อทำหน้าที่เป็นศูนย์กลางในการให้ความช่วยเหลือเกษตรกรประสบภัยธรรมชาติทางการเงิน จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

ร่าง
พระราชบัญญัติประกันภัยทางการเมือง

พ.ศ.....

.....

.....

.....

.....

โดยที่เป็นการสมควรให้มีกฎหมายว่าด้วยการประกันภัยทางการเมือง

พระราชบัญญัตินี้มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล ซึ่งมาตรา ๒๘ ประกอบกับมาตรา ๓๕ มาตรา ๔๕ มาตรา ๔๘ และมาตรา ๕๐ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติให้กระทำได้โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย

.....
.....

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติประกันทางการเมือง พ.ศ.”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา เป็นต้นไป

มาตรา ๓ บรรดาบทกฎหมาย กฎ และข้อบังคับอื่น ในส่วนที่มีบัญญัติไว้แล้วในพระราชบัญญัตินี้หรือซึ่งขัด หรือแย้งกับบทแห่งพระราชบัญญัตินี้ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้แทน

มาตรา ๔ ในพระราชบัญญัตินี้

“การเมือง” หมายความว่า การทำนา ทำสวน ทำไร่ เลี้ยงสัตว์ หรือการเมืองอื่นตามที่คณะกรรมการบริหารกำหนด

“คณะกรรมการนโยบาย” หมายความว่า คณะกรรมการนโยบายประกันภัยทางการเมือง

“คณะกรรมการบริหาร” หมายความว่า คณะกรรมการบริหารบรรษัทกลางรับประกันภัยทางการเมือง

“ผู้จัดการ” หมายความว่า ผู้จัดการบรรษัทกลางรับประกันภัยทางการเมือง

“บรรษัท” หมายความว่า บรรษัทกลางรับประกันภัยทางการเมือง เรียกโดยย่อว่า “บป.”

“เกษตรกร” หมายความว่า ผู้ประกอบอาชีพทางการเกษตรที่คณะกรรมการบริหารกำหนด และได้จดทะเบียนไว้กับบรรษัทกลางรับประกันภัยทางการเกษตร

“เบี้ยประกัน” หมายความว่า เงินที่จัดเก็บจากเกษตรกร หรือเงินอุดหนุนที่รัฐบาลหรือองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น หรือธนาคารผู้ได้รับประโยชน์จากการประกันภัยของเกษตรกรสมทบเข้าบรรษัทกลางรับประกันภัยทางการเกษตรตามนโยบาย ระเบียบ หลักเกณฑ์และวิธีการที่คณะกรรมการบริหารกำหนด

“ผู้อุปประกันภัย” หมายความว่า เกษตรกรที่จดทะเบียนกับบรรษัท และเข้าทำสัญญาประกันภัยกับบรรษัท หรือผู้แทน หรือตัวแทน

“รัฐมนตรี” หมายความว่า รัฐมนตรีผู้รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๕ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ และรัฐมนตรีว่าการกระทรวงพาณิชย์รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจออกกฎกระทรวงออกประกาศและกำหนดกิจการอื่นใดเพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

กฎกระทรวงและประกาศนั้นเมื่อได้ประกาศตามราชกิจจานุเบกษาแล้ว ให้ใช้บังคับได้

คณะกรรมการ

มาตรา ๖ ให้มีคณะกรรมการนโยบายประกันภัยทางการเกษตร ประกอบด้วยรัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์เป็นประธานกรรมการ ปลัดกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ ปลัดกระทรวงการคลัง อธิบดีกรมการประกันภัย เลขาธิการสำนักงานเศรษฐกิจทางการเกษตร อธิบดีกรมการปกครอง ประธานชุมนุมและสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย ประธานกลุ่มเกษตรกรกลางแห่งประเทศไทย ผู้แทนธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์การเกษตร และให้ประธานกรรมการบริหารเป็นเลขานุการ

มาตรา ๗ การประชุมคณะกรรมการนโยบาย ต้องมีกรรมการมาประชุมไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนกรรมการทั้งหมดจึงจะเป็นองค์ประชุม

ถ้าประธานกรรมการไม่อยู่ในที่ประชุมหรือไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ได้ ให้กรรมการที่มาประชุมเลือกกรรมการคนหนึ่งเป็นประธานในที่ประชุม

มติของที่ประชุมให้ถือเสียงข้างมาก กรรมการคนหนึ่งให้มีเสียงในการลงคะแนน ถ้าคะแนนเสียงเท่ากัน ให้ประธานในที่ประชุมออกเสียงเพิ่มขึ้นอีกเสียงหนึ่งเป็นเสียงชี้ขาด

มาตรา ๘ กรรมการผู้ใดมีส่วนได้เสียใดๆ ให้พิจารณาห้ามมิให้เข้าร่วมพิจารณาในเรื่องนั้น

มาตรา ๕ ให้คณะกรรมการนโยบายมีอำนาจหน้าที่ ดังต่อไปนี้

- (๑) กำหนดนโยบายและควบคุมกำกับดูแลการดำเนินการของคณะกรรมการบริหารและ บกป.ให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้
- (๒) ตรวจสอบและติดตามการบริหารงานของกรรมการบริหาร บกป. และ ผู้จัดการเพื่อให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้
- (๓) สั่งให้คณะกรรมการบริหารหรือผู้จัดการ กระทำการหรืองดเว้น กระทำเกี่ยวกับการรับประกันภัยนี้
- (๔) ให้คำปรึกษาและแนะนำแก่คณะกรรมการบริหารในการดำเนินการตามพระราชบัญญัตินี้
- (๕) กำหนดหลักเกณฑ์การสรรหาคณะกรรมการบริหาร
- (๖) แต่งตั้งและถอดถอนคณะกรรมการบริหาร คณะอนุกรรมการและคณะกรรมการอื่น เพื่อปฏิบัติการอื่นใดตามพระราชบัญญัตินี้
- (๗) ปฏิบัติการอื่นใดตามที่พระราชบัญญัตินี้ หรือกฎหมายอื่นบัญญัติ ให้เป็นอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการนโยบาย หรือตามที่คณะรัฐมนตรีมอบหมาย

มาตรา ๑๐ เปียประชุมของคณะกรรมการนโยบาย ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่คณะรัฐมนตรีกำหนด เปียประชุมและประโยชน์ตอบแทนของคณะกรรมการบริหาร คณะอนุกรรมการ คณะกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิและที่ปรึกษาที่เกิดขึ้นตามพระราชบัญญัตินี้ ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่คณะกรรมการนโยบายกำหนด

มาตรา ๑๑ ให้คณะกรรมการนโยบาย สรรหาและแต่งตั้งคณะกรรมการบริหารขึ้นคณะหนึ่งเรียกว่า คณะกรรมการบริหารบรรษัทกลางรับประกันภัยทางการเกษตร ประกอบด้วยบุคคลรวมจำนวนเก้าคนเป็นกรรมการ

บุคคลซึ่งคณะกรรมการนโยบายสรรหาตามวรรคหนึ่งให้สรรหาผู้มีความรู้ความสามารถและประสบการณ์ด้านกฎหมาย ด้านการเงิน ด้านการพาณิชย์ และด้านเกษตร รวมอยู่ด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการสรรหา ให้เป็นไปตามที่คณะกรรมการนโยบายกำหนด

ให้คณะกรรมการบริหารเลือกกรรมการบริหารคนหนึ่งเป็นประธาน ซึ่งมีใช้จัดการ และแต่งตั้ง ผู้จัดการเป็นกรรมการและ เลขานุการ

กรรมการนโยบายจะเป็นกรรมการในคณะกรรมการบริหารไม่ได้

มาตรา ๑๒ คณะกรรมการบริหารต้องมีคุณสมบัติ และไม่มีลักษณะต้องห้ามดังต่อไปนี้

ก. คุณสมบัติ

(๑) มีสัญชาติไทย

(๒) มีอายุไม่ต่ำกว่าสามสิบห้าปีบริบูรณ์ และไม่เกินหกสิบปีบริบูรณ์ ในวันที่ได้รับการแต่งตั้ง

(๓) มีการศึกษาไม่ต่ำกว่าปริญญาตรีหรือเทียบเท่า และมีประสบการณ์ ด้านกฎหมาย ด้านการเงิน ด้านการพาณิชย์ ด้านการประกันภัย และด้านการเกษตร มาแล้วไม่น้อยกว่าห้าปี

ข. ลักษณะต้องห้าม

(๑) เป็นบุคคลล้มละลาย

(๒) เป็นคนไร้ความสามารถ หรือคนเสมือนไร้ความสามารถ

(๓) เคยได้รับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาที่สุดให้จำคุก เว้นแต่จะเป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาท หรือความผิดลหุโทษ

(๔) เป็นผู้ดำรงตำแหน่งในทางการเมือง สมาชิกสภาท้องถิ่น หรือผู้บริหารท้องถิ่น กรรมการหรือดำรงตำแหน่งที่รับผิดชอบในการบริหารพรรคการเมือง ที่ปรึกษาพรรคการเมือง หรือเจ้าหน้าที่พรรคการเมือง

(๕) เป็นข้าราชการประจำหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐ

(๖) เป็นผู้มีหรือเคยมีความประพฤติเสื่อมเสียหรือบกพร่องในศีลธรรมอันดี

(๗) เป็นผู้มีส่วนได้เสียในกิจการที่เกี่ยวข้องกับ บกป. หรือในกิจการที่ขัดหรือแย้งกับวัตถุประสงค์ของ บกป. ไม่ว่าในทางตรงหรือทางอ้อม

มาตรา ๑๓ กรรมการบริหารให้มีวาระอยู่ในตำแหน่งคราวละสี่ปี

เมื่อครบกำหนดตามวาระในวาระหนึ่งให้ดำเนินการแต่งตั้งกรรมการบริหารขึ้นใหม่ภายในหกสิบวัน ในระหว่างที่ยังมีการแต่งตั้งกรรมการบริหารขึ้นใหม่ ให้กรรมการบริหารซึ่งพ้นจากตำแหน่งตามวาระนั้นที่อยู่ในตำแหน่ง เพื่อดำเนินงานต่อไปจนกว่ากรรมการบริหารซึ่งได้รับการแต่งตั้งใหม่เข้ารับหน้าที่

มาตรา ๑๔ กรรมการบริหารซึ่งพ้นจากตำแหน่งตามวาระ อาจได้รับแต่งตั้งอีกได้ แต่ดำรงตำแหน่งติดต่อกันเกินสองครั้งไม่ได้

มาตรา ๑๕ ให้นำบทบัญญัติมาตรา ๗ และ ๘ มาใช้บังคับคณะกรรมการบริหารโดยอนุโลม

มาตรา ๑๖ ให้คณะกรรมการบริหารมีอำนาจหน้าที่ ดังต่อไปนี้

(๑) ควบคุมกำกับดูแล การบริหารงาน และการดำเนินงานของ บกป. ให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ รวมทั้งนโยบายที่คณะกรรมการนโยบายกำหนด และปฏิบัติการอื่นใดตามที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัตินี้

(๒) อนุมัติแผนงาน โครงการ งบประมาณประจำปี และให้ความเห็นชอบในการก่อการระดมทุนของ บกป.

(๓) กำหนดระเบียบ ข้อบังคับ ประกาศ คำสั่ง หรือข้อกำหนดเกี่ยวกับ บกป. ในเรื่องดังต่อไปนี้

(ก) การบริหารงานทั่วไปการจัดแบ่งส่วนงานขอบเขตหน้าที่ของส่วนงาน

(ข) การบริหารงานบุคคล การกำหนดตำแหน่งและคุณสมบัติเฉพาะตำแหน่ง อัตราเงินเดือน ค่าจ้างรวมทั้งเงินอื่นของที่ปรึกษาเจ้าหน้าที่และลูกจ้าง

(ค) การคัดเลือก บรรจุ แต่งตั้ง การประเมินผลงาน การถอดถอน วินัย และการลงโทษทางวินัย การออกจากตำแหน่ง การร้องทุกข์และการอุทธรณ์ การลงโทษเจ้าหน้าที่และลูกจ้าง รวมทั้งวิธีการและเงื่อนไขในการจ้างลูกจ้าง

(ง) การบริหารและการจัดการ การเงิน การพัสดุ การบัญชีและทรัพย์สิน

(จ) การจัดสวัสดิการ และสิทธิประโยชน์อื่นแก่เจ้าหน้าที่และลูกจ้าง

(ฉ) ขอบเขตอำนาจหน้าที่ และระเบียบเกี่ยวกับการปฏิบัติหน้าที่ของผู้ตรวจสอบภายใน

(ช) หลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขการประกันภัยทางการเกษตร และการกู้ยืมเงิน การให้กู้ยืมเงิน การร่วมลงทุน โดยการเห็นชอบของคณะกรรมการนโยบาย

(๔) กำหนดอัตราเบี้ยประกันภัย ค่าสินไหมทดแทนที่เหมาะสมและเป็นธรรม

(๕) กระทำการอื่นใดเพื่อให้เป็นไปตามที่คณะกรรมการนโยบายมอบหมาย

มาตรา ๑๗ ให้ บกป. มีผู้จัดการคนหนึ่ง โดยให้คณะกรรมการบริหารเป็นผู้แต่งตั้งและถอดถอนผู้จัดการ ในกรณีไม่มีผู้จัดการหรือผู้จัดการไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ได้ ให้รองผู้จัดการที่มีอาวุโสตามลำดับปฏิบัติหน้าที่แทน ถ้าไม่มีรองผู้จัดการให้คณะกรรมการบริหารแต่งตั้งเจ้าหน้าที่ของบกป. เป็นผู้ปฏิบัติหน้าที่

มติของคณะกรรมการบริหารให้ผู้จัดการออกจากตำแหน่งตามวาระแรกต้องประกอบด้วยคะแนนเสียงไม่น้อยกว่าสองในสามของจำนวนกรรมการบริหารที่มีอยู่

มาตรา ๑๘ ผู้จัดการต้องสามารถทำงานให้แก่บป. ได้เต็มเวลาและต้องไม่เป็นกรรมการผู้มีอำนาจในหุ้นส่วนผู้จัดการ หรือผู้จัดการ หรือผู้มีอำนาจบริหารกิจการของนิติบุคคลอื่น และต้องเป็นผู้ที่มีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๑๒

มาตรา ๑๙ ผู้จัดการ บป. มีอำนาจหน้าที่ ดังต่อไปนี้

(๑) บริหารงานประกันภัยทางการศรให้เป็นไปตามเจตนารมณ์ของพระราชบัญญัติ

(๒) บริหารงานต่อไป งานบุคคล งานการเงิน การบัญชี งานพัสดุ และทรัพย์สิน ให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของพระราชบัญญัตินี้ ตลอดจนออกกฎระเบียบ ข้อบังคับ ข้อกำหนด ประกาศนโยบาย บป.

(๓) เสนอเป้าหมาย แผนงาน โครงการ เพื่อให้การดำเนินงานของ บป. บรรลุตามวัตถุประสงค์ ตลอดจนเสนอแผนการเงินและงบประมาณต่อกรรมการบริหารเพื่อพิจารณาให้ความเห็นชอบ

(๔) บรรจุ แต่งตั้ง เลื่อน ลด ตัดเงินเดือนหรือค่าจ้าง ลงโทษทางวินัย เจ้าหน้าที่และลูกจ้าง ตลอดจนให้เจ้าหน้าที่และลูกจ้างออกจากตำแหน่ง ทั้งนี้ให้เป็นไปตามข้อบังคับที่คณะกรรมการบริหารกำหนด

(๕) เสนอรายงานประจำปีเกี่ยวกับผลการดำเนินงานด้านต่างๆ รวมทั้งรายงานการเงินและบัญชีภายในหกสิบวันเมื่อครบรอบปีบัญชีต่อคณะกรรมการนโยบาย และคณะกรรมการบริหารเพื่อทราบ

(๖) พัฒนากิจการและการดำเนินงานของ บป. ให้มีประสิทธิภาพและเป็นไปตามเจตนารมณ์ของพระราชบัญญัตินี้

(๗) ทำหน้าที่เป็นนายทะเบียนตามพระราชบัญญัตินี้

(๘) ปฏิบัติหน้าที่อื่นตามที่คณะกรรมการนโยบายหรือคณะกรรมการบริหารมอบหมายในกิจการที่เกี่ยวกับบุคคลภายนอกให้ผู้จัดการเป็นผู้แทนของ บป. ผู้จัดการมอบหมายอำนาจให้บุคคลใดปฏิบัติงานเฉพาะอย่างแทนภายในขอบอำนาจหน้าที่ก็ได้

หมวด ๒

บรรษัทกลางรับประกันภัยทางการเมือง

มาตรา ๒๐ ให้จัดตั้งบรรษัทกลางรับประกันภัยทางการเมืองขึ้น เรียกโดยย่อว่า “บกล.” ให้มีฐานะเป็นนิติบุคคล

บกล. ไม่เป็นส่วนราชการหรือรัฐวิสาหกิจตามกฎหมายว่าด้วยวิธีการงบประมาณหรือกฎหมายอื่น และบรรดารายได้ของ บกล. ไม่ต้องส่งเป็นรายได้แผ่นดิน

กิจการตามวรรคหนึ่งของ บกล. ไม่อยู่ภายใต้บังคับแห่งกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน เฉพาะในส่วนที่เกี่ยวกับการค่าชดเชย กฎหมายว่าด้วยแรงงานสัมพันธ์ กฎหมายว่าด้วยประกันสังคม และกฎหมายว่าด้วยเงินทดแทน

มาตรา ๒๑ ให้ บกล. มีสำนักงานแห่งใหญ่ตั้งอยู่ในกรุงเทพมหานคร หรือจังหวัดใกล้เคียงและอาจตั้งสำนักงานสาขา หรือตัวแทนขึ้น ณ ที่อื่นใดได้

มาตรา ๒๒ บกล. มีวัตถุประสงค์ให้บริการสาธารณะด้านรับประกันภัยธรรมชาติทางการเมือง

มาตรา ๒๓ ให้ บกล. มีอำนาจหน้าที่ทำการใดๆ ภายในขอบวัตถุประสงค์ตามมาตรา ๒๒ ดังต่อไปนี้

(๑) ดำเนินกิจการเกี่ยวกับการประกันภัยทางการเมือง รวมทั้งการรับเงินอุดหนุนและเงินสมทบจากภาครัฐ หรือแหล่งอื่นๆ ตามมาตรา ๒๔

(๒) ปฏิบัติงานด้านธุรการของคณะกรรมการนโยบาย และคณะกรรมการบริหาร

(๓) รับจดทะเบียนประกันภัยทางการเมือง เพื่อดำเนินการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้

(๔) รับแจ้งเหตุแห่งความเสียหาย ตรวจสอบความเสียหาย รับคำร้องขอรับค่าเสียหายจ่ายเงินค่าสินไหมทดแทน

(๕) ถือกรรมสิทธิ์ มีสิทธิในการครอบครอง หรือมีทรัพย์สิน สร้าง ซื้อ จัดหา จำหน่าย เช่า ให้เช่า เช่าซื้อ ยืม ให้ยืม รับจำนำ รับจำนอง แลกเปลี่ยน โอน รับโอน หรือดำเนินการใดๆ เกี่ยวกับทรัพย์สินทั้งในและนอกราชอาณาจักร ตลอดจนรับทรัพย์สินที่มีผู้อุทิศให้

(๖) กู้ยืมเงิน ให้กู้ยืมเงินโดยมีหลักประกันด้วยบุคคลหรือทรัพย์สิน และร่วมลงทุน ทั้งนี้เพื่อประโยชน์ในการดำเนินงานตามวัตถุประสงค์ตามมาตรา ๒๒

การกู้ยืมเงิน การให้กู้ยืมเงิน การร่วมลงทุนหรือการลงทุน ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่คณะกรรมการบริหารกำหนด ถ้าเป็นจำนวนเงินไม่เกินหนึ่งในสี่ของจำนวนทรัพย์สินของ บกป. ต้องได้รับความเห็นชอบจากคณะกรรมการบริหาร ถ้าเป็นจำนวนเงินเกินหนึ่งในสี่ ต้องได้รับความเห็นชอบจากคณะกรรมการนโยบาย และถ้าเป็นจำนวนเงินเกินครึ่งหนึ่งต้องได้รับความเห็นชอบจากคณะรัฐมนตรีก่อน

(๙) ออกพันธบัตรโดยมีกระทรวงการคลังค้ำประกัน

(๙) ฝากเงินกับสถาบันการเงินเป็นองค์กรของรัฐ หรือรัฐวิสาหกิจตามที่คณะกรรมการบริหารเห็นจำเป็นและสมควร

(๙) กำหนดค่าบริการในการดำเนินงานของ บกป.

(๑๐) เรียกเก็บค่าธรรมเนียม ค่าบำรุง ค่าตอบแทน หรือค่าบริการ ค่าเบี้ยประกันภัย ตามอัตราที่คณะกรรมการบริหารกำหนด

(๑๑) ทำความตกลงและร่วมมือในภาคเอกชน องค์กรหรือหน่วยงานในประเทศหรือต่างประเทศหรือองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในกิจการที่เกี่ยวกับการดำเนินงานตามพระราชบัญญัตินี้

(๑๒) จัดให้มีและให้ทุนเพื่อการสนับสนุนการดำเนินงาน

(๑๓) ให้ บกป. บริหารการใช้จ่ายเงิน การรับเงิน ซึ่ง บกป. ได้รับตามมาตรา ๒๔ เพื่อให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้

(๑๔) ในกรณีที่ บกป. ได้ดำเนินการรับประกันภัยทางการเกษตรประเภทใดแล้ว ให้ บกป. แจ้งต่อคณะกรรมการให้ความช่วยเหลือผู้ประสบภัยพิบัติเพื่อกำหนดการให้ความช่วยเหลือตามระเบียบกระทรวงการคลังว่าด้วยการจ่ายเงินทดรองราชการเพื่อช่วยเหลือผู้ประสบภัยพิบัติกรณีฉุกเฉิน พ.ศ. ๒๕๔๖ และเมื่อ บกป. ยกเลิกการรับประกันภัยประเภทใด ให้แจ้งต่อคณะกรรมการดังกล่าว เพื่อให้ความช่วยเหลือผู้ประสบภัยดังเดิม

(๑๕) รายงานผลการดำเนินงานต่อคณะกรรมการนโยบาย และคณะกรรมการบริหาร

(๑๖) ปฏิบัติงานหรือดำเนินการอื่นใดตามที่กฎหมายกำหนดให้เป็นอำนาจหน้าที่ของ บกป. หรือตามคณะกรรมการนโยบาย หรือคณะกรรมการมอบหมาย ทั้งนี้ เฉพาะเพื่อประโยชน์ในการดำเนินกิจการของ บกป.

มาตรา ๒๔ เงินทุนและทรัพย์สินในการดำเนินงาน บกป. ประกอบด้วย

(๑) เงินทุนและทรัพย์สินที่ได้รับโอนมาจากกระทรวงการคลังว่าด้วยการจ่ายเงินทดรองราชการเพื่อช่วยเหลือผู้ประสบภัยพิบัติกรณีฉุกเฉิน พ.ศ. ๒๕๔๖ และเงินอื่นตามที่คณะกรรมการนโยบายกำหนด

(๒) เงินทุนประเดิมที่รัฐบาลจัดสรรให้

(๓) เงินอุดหนุนที่รัฐบาลและองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจัดสรรให้ประจำปี

(๔) เงินหรือทรัพย์สินอื่นที่ได้รับจากรัฐบาล หรือจากแหล่งต่างๆ ภายในประเทศ หรือต่างประเทศ หรือองค์กรระหว่างประเทศ หรือบุคคลอื่น

(๕) ค่าธรรมเนียม ค่าบำรุง ค่าตอบแทน ค่าบริการ ค่าเบี้ยประกันหรือรายได้จากการดำกิจการของ บกป.

(๖) ดอกผลหรือรายได้และผลประโยชน์ใดๆ ที่เกิดจากการลงทุนและจากทรัพย์สินของ บกป.

(๗) เงินรายได้อื่นๆ

ในกรณี บกป. มีเงินทุนดำเนินการไม่เพียงพอแก่การดำเนินการ และไม่สามรถหาเงินจากแหล่งอื่นได้ รัฐบาลพึงจัดสรรเงินอุดหนุนตาม (๓) ให้เพียงพอสำหรับบริหารงานตามวัตถุประสงค์ในมาตรา ๒๒

เงินอุดหนุนตาม (๓) รัฐบาลพึงจัดสรรให้แก่ บกป. ให้เพียงพอสำหรับค่าใช้จ่ายตามวัตถุประสงค์ของ บกป. ที่กำหนดไว้ในมาตรา ๒๒

หมวดที่ ๓

การประกันภัยทางการเกษตร

มาตรา ๒๕ ให้ บกป. จัดให้มีการประกันภัยทางการเกษตร ให้แก่เกษตรกรที่จดทะเบียนได้กับ บกป. หลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขที่คณะกรรมการบริหารกำหนด

มาตรา ๒๖ ให้รัฐอุดหนุนค่าเบี้ยประกันภัยจำนวนหนึ่งให้กับเกษตรกรในการประกันภัยตามมาตรา ๒๕

หากเกษตรกรรายใดมีความประสงค์ที่จะทำประกันภัยนอกเหนือจากการประกันภัยที่รัฐอุดหนุนค่าเบี้ยประกันภัยตามวรรคแรก ให้เกษตรกรแจ้ง บกป. หรือตัวแทนเพื่อให้ออกให้มีการทำประกันภัยเพิ่มเติมต่อไป

มาตรา ๒๗ ให้ธนาคารผู้ได้รับประโยชน์จากการประกันภัยของเกษตรกร มีส่วนร่วมจ่ายค่าเบี้ยประกันให้เกษตรกร ตามที่คณะกรรมการบริหารกำหนด

มาตรา ๒๘ แบบและประเภทของกรรมกรรมประกันภัยทางการเกษตร ให้เป็นไปตามคณะกรรมการบริหารกำหนด

มาตรา ๒๙ กรณีเกิดมหันตภัยความเสียหายมากกว่าเงินทุนดำเนินการที่ บกป. มีอยู่เสนอคณะกรรมการนโยบาย เพื่อขอเงินอนุมัติช่วยเหลือจากรัฐสมทบจ่ายค่าสินไหมแก่ผู้เอาประกันภัย

หมวด ๔

การบัญชี และการตรวจสอบ

มาตรา ๓๐ ให้ บกป. วางและรักษาไว้ซึ่งระบบการบัญชีตามหลักสากล ตามแบบและหลักเกณฑ์ที่คณะกรรมการกำหนด โดยปรึกษาหารือกับสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินจัดให้มีการตรวจสอบภายในเกี่ยวกับการเงิน การบัญชีและวัสดุ บกป. รายงานผลการตรวจสอบภายในให้คณะกรรมการบริหาร และคณะกรรมการนโยบายทราบอย่างน้อยปีละครั้ง และจัดทำรายงานประจำปีเสนอคณะรัฐมนตรี รายงานนี้ให้กล่าวถึงผลงานของ บกป. ในปีที่ผ่านมาแล้ว แสดงบุคคลบัญชีทำการ และบัญชีกำไรขาดทุน ที่ผู้สอบบัญชีตรวจสอบแล้วภายในหกสิบวัน นับแต่วันที่ผู้สอบบัญชีตรวจสอบว่าถูกต้อง

มาตรา ๓๑ ทุกรอบปีในสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินหรือบุคคลภายนอกตามที่คณะกรรมการแต่งตั้งด้วยความเห็นชอบสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินของ บกป. โดยให้แสดงความคิดเห็นเป็นข้อวิเคราะห์ว่า การใช้จ่ายเงินดังกล่าวเป็นไปตามวัตถุประสงค์ ประหยัด และได้ผลตามเป้าหมายเพียงใด แล้วทำบันทึกรายงานผลการสอบบัญชีเสนอต่อคณะกรรมการนโยบาย และคณะกรรมการบริหาร

มาตรา ๓๒ ให้ผู้สอบบัญชีมีอำนาจตรวจสอบสรรพสมุดบัญชีและเอกสารหลักฐานต่างๆ ของ บกป. สอบถามประธานกรรมการ ผู้จัดการ ผู้ตรวจสอบภายใน เจ้าหน้าที่หรือลูกจ้างและเรียกให้ส่งสรรพสมุดบัญชี และเอกสารหลักฐานต่างๆ ของ บกป. เป็นการเพิ่มเติมได้

หมวดที่ ๕

การกำกับและควบคุม

มาตรา ๓๓ ให้รัฐมนตรีผู้รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ มีอำนาจหน้าที่กำกับดูแล ดำเนินกิจการของ บกป. ให้เป็นไปตามกฎหมายและให้สอดคล้องตามวัตถุประสงค์ของ บกป. นโยบายของรัฐบาล มติคณะรัฐมนตรี และมติของคณะกรรมการ

บทเฉพาะกาล

มาตรา ๓๔ ในวาระเริ่มแรก เมื่อพระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้เลขาธิการสำนักเศรษฐกิจการเกษตรทำหน้าที่เป็นเลขาธิการชั่วคราวของคณะกรรมการนโยบาย และให้ผู้จัดการธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์เพื่อการเกษตรหรือบุคคลที่ผู้จัดการธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์เพื่อการเกษตรมอบหมายทำหน้าที่เป็นผู้จัดการ บกป. ชั่วคราว เพื่อดำเนินการตามพระราชบัญญัตินี้ไปพลางก่อน จนกว่าจะมีการแต่งตั้งบุคคลดังกล่าวตามพระราชบัญญัตินี้กำหนดไว้

มาตรา ๓๕ ในระหว่างที่ยังไม่มีการแต่งตั้งคณะกรรมการบริหาร ให้คณะรัฐมนตรีแต่งตั้งบุคคลเพื่อเป็นกรรมการบริหารชั่วคราว ประกอบไปด้วย อธิบดีกรมการประกันภัยหรือผู้แทน อธิบดีกรมส่งเสริมสหกรณ์หรือผู้แทน อธิบดีกรมส่งเสริมการเกษตรหรือผู้แทน อธิบดีกรมการปกครองหรือผู้แทน และเลขาธิการสำนักงานเศรษฐกิจการเกษตรหรือผู้แทน เพื่อดำเนินการตามพระราชบัญญัติไปพลางก่อน

มาตรา ๓๖ ให้ดำเนินการแต่งตั้งคณะกรรมการบริหารและผู้จัดการ บกป.ตามพระราชบัญญัตินี้ ภายในหนึ่งปี นับตั้งแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ

มาตรา ๓๗ ในวาระเริ่มแรก ให้คณะรัฐมนตรีอนุมัติและจัดสรรเงินเพื่อใช้จ่ายในกิจการของ บกป. ให้เพียงพอตามความจำเป็นและเหมาะสมในการดำเนินการตามพระราชบัญญัตินี้

รับสนองพระบรมราชโองการ

นายกรัฐมนตรี